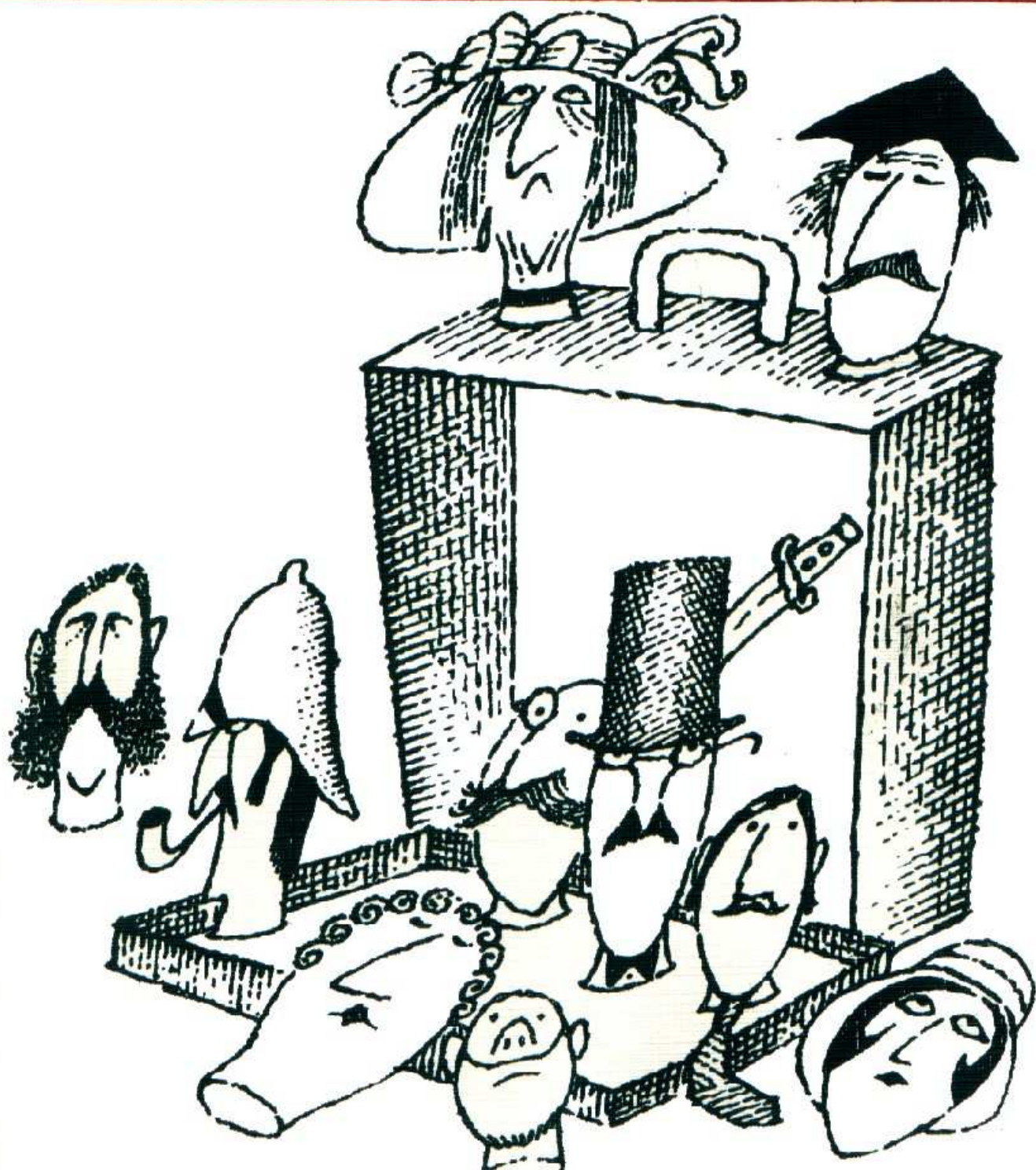

AGATHA
CHRISTIEOVÁ
DESET MALÝCH
ČERNOUŠKŮ

MA DOVOLENO
VYKOPACIT
NA DOVOLENO

AGATHA CHRISTIE

DESET MALÝCH ČERNOUŠKŮ

Copyright © Agatha Christie, 1939 (Ten Little Niggers)
Česky vydal Odeon v roce 1988 (1. vydání)
Přeložil J. Z. Novák

Převod do elektronické podoby a korekce: Ymanzen, únor 2008

• KAPITOLA

• PRVNÍ

1

Pan Wargrave, nedávno penzionovaný soudce, bafal v koutě kuřáckého kupé první třídy z doutníku a se zájmem pročítal politické novinky v *Timesech*.

Pak noviny odložil a díval se z okna. Projížděli právě Somersetem. Soudce pohlédl na hodinky - má před sebou ještě dvě hodiny jízdy.

V duchu si opakoval všechno, co psaly noviny o Černochově ostrovu. Původně ho prý získal nějaký americký milionář, který bláznivě rád jachtařil - a byl otištěn popis luxusního moderního domu, který milionář na tomto ostrůvku nedaleko devonského pobřeží vybudoval. Politováníhodný fakt, že nejnovější, už třetí milionářova manželka byla špatným námořníkem, vedl však k tomu, že dům i ostrov byly opět dány do prodeje. V novinách se objevily různé květnaté inzeráty. Pak přišla první suchá zpráva, že ostrov koupil jakýsi pan Namy. Načež se začaly rojit hlášky klepařských pisálků. Černochoův ostrov prý ve skutečnosti koupila slečna Gabrielle Turlová, hollywoodská hvězda! Chce tam strávit pár měsíců, aby se zbavila dotěrné veřejnosti! *Všetečná včelka* dělá delikátní narážky, že se tam má uchýlit někdo z královské rodiny?!! *Panu Merryweatherovi* kdosi pošeptal, že ostrov byl zakoupen pro líbánky - mladý lord L. konečně podlehl kupidovi! *Jonas* bezpečně ví, že ostrov získalo ministerstvo námořnictví, aby tam provádělo nějaké tajné pokusy!

Nu, Černochoův ostrov, to je teď nesporně šlágr!

Soudce Wargrave vytáhl z kapsy dopis. Rukopis byl téměř nečitelný, jen sem tam některá slova byla nápadně, nečekaně zřetelná. *Drahý Lawrenci... těch let, co jsem o vás nic neslyšela... musíte přijet na Černochoův ostrov... okouzlující prostředí... tolik si toho máme říct... staré časy... styk s přírodou... opalování... 12.40 z Paddingtonu... vám naproti do Oakbridge... a pisatelka se s kudrlinkami podepsala jako upřímně Vaše Constance Culmingtonová.*

Soudce zapátral v paměti, kdy přesně viděl lady Constance Culmingtonovou naposled. To musí být už sedm - ne, osm let. Tehdy odjízďela do Itálie, aby se opalovala a žila v těsném styku s přírodou - a s venkovany. Později, jak se doslechl, se rozjela až do Sýrie, aby se opalovala pod ještě žhavějším sluncem a žila v ještě těsnějším styku s přírodou - a s beduíny.

Constance Culmingtonová, přemítal soudce, to je přesně taková žena, jaká by si *dovedla* koupit ostrov a obklopit se záhadami. Soudce Wargrave se mírným přikývnutím pochválil za logičnost svého uvažování a pak si dovolil zaklímat.

A usnul...

2

Vera Claythornová, sedící s pěti jinými cestujícími ve voze třetí třídy, se opřela hlavou o stěnu za sebou a zavřela oči. Dneska je na cestu vlakem vedro! Ale u moře bude příjemně! Ohromné štěstí, že dostala tohle místo. Prázdninová zaměstnání, to skoro vždycky znamená

hlídání hejna dětí - získat na prázdniny práci sekretářky, to je mnohem těžší. Ani agentury nedávají v tomhle směru mnoho naděje.

A pak přišel ten dopis.

Dověděla jsem se o Vás ve Zprostředkovatelně kvalifikovaných ženských sil, která mi Vás doporučila. Předpokládám, že Vás znají osobně. Ráda Vám zaplatím kolik si budete přát, a počítám s tím, že se ujmete svých povinností 8. srpna. Přijedete vlakem ve 12.40 z Paddingtonu a budete očekávána na stanici v Oakbridge. Přikládám 5 liber na Vaše cestovní výlohy.

S pozdravem Nancy Zasu Namyová

A nahoře byla natištěná adresa: *Černochův ostrov, Sticklehaven, Devon.*

Černochův ostrov! Toho jsou přece poslední dobou plné noviny! Všechné narážky a zajímavé zvěsti. I když jsou to většinou samé výmysly. Ale ten dům tam doopravdy vystavěl nějaký milionář a říká se, že je to vrchol přepychu.

Vera Claythornová, unavená po uplynulém školním roce, si říkala: „Být učitelkou na venkově, to není zrovna terno... Kdybych aspoň sehnala místo v nějaké pořádné škole.“

A pak ji zamrazilo u srdce a pomyslela si: „Ale mám kliku, že jsem dostala aspoň tuhle práci. Koneckonců, lidi nemají rádi někoho, kdo byl ve vyšetřování. I když mě vyšetřující soudce výslovně zprostil veškeré viny!“

Dokonce jí blahopřál k její duchapřítomnosti a odvaze, vzpomněla si. Líp už pro ni to vyšetřování dopadnout nemohlo. A paní Hamiltonová, ta k ní byla vtělená laskavost. Jenom Hugo - *ale na Huga radši nemyslet.*

Najednou se zachvěla, třebaže bylo ve voze takové horko, a napadlo ji, že by vlastně neměla jet k moři. V mysli jí vyvstal jasný obraz: *Cyril plave ke skalisku a hlava se mu vynořuje a mizí... vynořuje se a mizí... vynořuje se a mizí... A ona jistými, zkušenými tempy plave za ním, razí si cestu vlnami, ale ví, až moc dobře ví, že nedoplave včas...*

Moře - jeho hluboká teplá modř - jitra po nocích na písčném břehu - Hugo - Hugo, který říkal, že ji miluje...

Ale na Huga myslet *nesmí!*

Otevřela oči a zamračila se na muže, který seděl proti ní. Byl to vysoký muž s osmahnutým obličejem, usměvavýma očima blízko u sebe a drzými, skoro krutými ústy. Pomyslela si: „Vsadila bych se, že ten člověk poznal zajímavé končiny světa a leccos zajímavého zažil...“

3

Philip Lombard ohodnotil dívku proti sobě jediným pohledem hbitých očí a pomyslel si: „Docela přitažlivá - i když vypadá tak trochu na učitelku.“

Chladnokrevná holka, to je vidět, a umí jít za tím, co chce - v lásce i ve válce. Rád by se s ní blíž seznámil.

Zamračil se. Ne, ne, od tohohle všeho ruce pryč. Tady jde o kšeft.

Tak je třeba soustředit se na úkol, který na mě čeká.

Ale bůhví, oč vlastně půjde. Ten židáček se choval zatraceně tajuplně.

„Berte, nebo nechte být, kapitáne Lombarde.“

Lombard se ho zamyšleně zeptal: „Sto guineí, říkáte?“

Řekl to tak lhostejně, jako by pro něj sto guineí nic neznamenal.

Sto guineí, když už neměl ani na pořádné sousto. Měl ale dojem, že židáčka neklamal - to je zatracená potíž s těmi židy, že je člověk neoklamal, když jde o prachy - oni prostě *vědí*.

Řekl stejně lhostejným tónem: „A žádné bližší informace mi dát nemůžete?“

Pan Isaac Morris velmi rozhodně zavrtěl plešatou hlavičkou.

„Ne, kapitáne Lombarde, všechno se dovíte až na místě. Můj klient slyšel, že máte pověst muže, který si ví rady v ožehavých situacích. Já jsem zmocněn poskytnout vám sto guineí, když na oplátku za ně pojedete do Sticklehavenu v Devonu. Vystoupíte v Oakbridge, kde na vás bude čekat auto, zaveze vás do Sticklehavenu, a odtamtud vás motorový člun dopraví na Černochoův ostrov. Tam se dáte k dispozici mému klientovi.“

Lombard se stroze zeptal: „Na jak dlouho?“

„Nejvýš na týden.“

Kapitán Lombard prstem přejel knírek a pravil: „Chápete snad, že se nemůžu pustit do něčeho - nezákonného?“ A velice ostře se na žida zahleděl.

Panu Morrisovi se na tlustých rtech objevil sotva patrný úsměv, když vážně odpovídal: „Jestli vám bude předložen nezákonný návrh, budete mít samozřejmě naprostou volnost odříct.“

Řas aby vzal toho úlisného neřáda! On se vážně usmál! Jako kdyby moc dobře věděl, že v dřívějších Lombardových akcích nebyla zákonitost vždycky podmínkou *sine qua non*...

Teď i Lombardovy rty oddělil od sebe úšklebek. Hrome, vždyť se opravdu párkrát pohyboval na hranici zákona! Ale vždycky mu to prošlo! A existovalo pramálo mezí, před kterými by se byl zastavil...

Věru, existuje pramálo mezí, před kterými by se zastavil. Měl dojem, že se na Černochoově ostrovu bude znamenitě bavit.

4

V jednom nekuřáckém oddělení seděla velice vzpřímeně, jak byla zvyklá, slečna Emily Brentová. Bylo jí šedesát pět a velice lidem zazlívala, když si chtěli lenošivě pohovět. Její otec, plukovník ze staré školy, si zvláště potpěl na správné držení těla. Dnešní generace je nestoudně laxní v chování - *a vůbec ve všem*.

Ověněna aureolou přísné spravedlnosti a neústupných zásad seděla slečna Brentová v přeplněném vagónu třetí třídy a triumfovala nad nepohodlím i vedrem. Dneska dělají lidé se vším samé cavyky! Musejí dostat injekci, než si dají vytrhnout zub - polykají prášky, když nemohou usnout - potřebují pohodlné lenošky a polštářky a děvčata se všude jen tak rozplácnou a v létě na plážích se válejí polonahá. Slečna Brentová pevně stiskla rty. Jistí lidé by zasloužili exemplární tresty.

Vzpomněla si na loňskou dovolenou. No, letos to bude jinačí. Černochoův ostrov... V duchu si znovu pročítala dopis, který si už přečetla mnohokrát.

*Milá slečno Brentová,
doufám, že se na mě pamatujete. Před několika lety jsme v srpnu spolu byly v belhavenském penziónu a v tolika věcech jsme se shodly.*

Otvírám teď svůj vlastní penzión na jednom ostrůvku u devonského pobřeží. Myslím, že je na čase, aby se otevřel podnik s dobrou prostou kuchyní a pro slušné lidi starosvětských mravů. Žádné tyhle nahoty a gramofony řvoucí až do půlnoci. Budu velmi ráda, když si to zařídíte tak, abyste mohla strávit letní dovolenou na Černochoově ostrově - zcela zdarma - jako můj host. Hodil by se Vám začátek srpna? Což osmého?

Upřímně Vaše N. Z. N.

Ale co je to za jméno? Ten podpis se dá těžko přečíst. Emily Brentová si rozhorleně pomyslela: „Dneska se tolik lidí podpisuje nečitelně.“

Vracela se v mysli k těm lidem v Belhaven. Strávila tam dvě léta za sebou. Byla tam tenkrát ta milá žena středních let - slečna - slečna - no tak, *jak* ona se jmenovala? Její otec byl kanovník. A pak tam byla nějaká paní Nortonová - ne, Normanová - ne, ne, Nolyová se jmenovala! No ovšem, Nollyová!

Černochův ostrov! O Černochově ostrovu psaly přece noviny - něco o nějaké filmové hvězdě - nebo o nějakém americkém milionáři?

Takováhle místa se, toť se ví, dostanou často dost levně - ostrov, to hned tak každému nevyhovuje. Lidé si to představují romanticky, ale když tam mají žít, přijdou na spoustu potíží a nevýhod a moc rádi to zase prodají.

Emily Brentová si pomyslela: „Ať je to jakkoli, budu mít aspoň dovolenou zadarmo.“ To je nutno vzít v úvahu, když se její příjem tak ztenčil a když tolik dividend zůstalo nevyplaceno. Jen kdyby si dokázala připamatovat něco víc o té paní - nebo to byla slečna? - Nollyové!

5

Generál Macarthur vyhlédl z okna vagónu. Vlak vjížděl právě do Exeteru, kde bylo nutno přestoupit. To je otrava, tyhle pomalé vláčky, na vedlejších tratích. A přitom vzdušnou čarou není ten Černochův ostrov tak daleko.

Generálovi pořád nebylo jasno, co je to za chlápka, ten Namy. Zřejmě přítel Spoofa Leggarda - a Johnnieho Dyera... .. *a přijede taky pár Vašich starých kamarádů... rád bych si zas jednou popovídal o dávných časech.*

No prosím, generál si taky rád popovídá o dávných časech. Poslední dobou měl dojem, že se mu kamarádi nějak vyhýbají. To všechno kvůli těm proklatým šuškanám. Panebože, ono to *bylo* zlé - ale teď už je to bezmála dvacet let. To Armitage asi kecal. Ztracené štěně! A co *on* o tom věděl? No nic, teď už nemá smysl o tom dumat. Člověk si taky leccos namlouvá - třeba že se na vás někdo křivě podíval.

Ale Černochův ostrov, ten si generál prohlédne se zájmem. Koluje o něm plno zvěstí. Na těch povídačkách, že ho zabralo ministerstvo námořnictví nebo války nebo letectví, na těch možná něco je...

Pravda je, že ten dům tam vystavěl mladý Elmer Robson, americký milionář. Prý na něj vynaložil tisíce. Všechen možný přepych...

Exeter! Hodina čekání! A generálovi se nechtělo čekat. Chtěl jet dál...

6

Doktor Armstrong řídil svého morrise přes Salisburskou pláň. Byl velice unaven... Úspěch má své stinné stránky. Bývaly doby, kdy seděl ve své ordinaci v Harley Street, korektně oděn, obklopen nejnovějšími lékařskými aparáty a nesmírně luxusním nábytkem a čekal - čekal po řadu bezúspěšných dní, jestli se dostaví úspěch nebo krach.

No, a dočkal se úspěchu! Měl štěstí! Měl štěstí - a samozřejmě taky něco uměl. Jako lékař byl na svém místě - ale to k úspěchu nestačí. Taky je třeba mít štěstí. A on štěstí měl. Správná diagnóza, pár vděčných pacientek - dam, které měly peníze i vysoké společenské postavení - a brzy se o něm rozkřikla pochvalná fáma. „Měla byste to zkusit s Armstrongem - úplný mladík, ale ohromně šikovný. Pam běhala celá léta od doktora k doktorovi nadarmo, a on okamžitě objevil, co ji to trápí.“ A už se to rozjelo.

A teď už to doktor Armstrong dotáhl vysoko. Dny plné práce. Málo volného času. A tak měl toho srpnového odpoledne radost, že vyrazí do Londýna a jede na několik dní na

ostrov u devonského pobřeží. Ne že by šlo zrovna o dovolenou. Podmínky, uvedené v dopise, který dostal, nebyly dost jasné, ale na přiloženém šeku nebylo nejasného pranic. Báječný honorář. Ti Namyovi se zřejmě topí v penězích. A zdá se, že nejde o nic vážného, manžel si dělá starosti o zdraví své ženy a chce se poradit s lékařem tak, aby to ženu zbytečně nezneklidnilo. Ona sama nechce o lékaři ani slyšet. Její nervy...

Nervy! Doktor povytáhl obočí. Ženské a jejich nervy! Ale dá se na nich, toť se ví, vydělat. Polovině ženských, které se přišly dát vyšetřit, vůbec nic nebylo, byly jen unuděné, ale kdyby se jim to po pravdě řeklo, moc by za to nepoděkovaly. A tak se vždycky dalo něco objevit.

„Zcela nepatrná porucha (genitiv nějakého dlouhého učeného slova), vůbec nic vážného, ale musí se to dát do pořádku. Bude to jednoduchá léčba.“

V medicíně je ostatně známo, že většinou uzdravuje víra. A doktor Armstrong měl noblesní způsoby a uměl vzbudit naději i důvěru.

Štěstí, že se dokázal včas vzchopit po tom maléru před deseti - ne, ne, už před patnácti lety. Dostal se z toho jen tak tak. Málem se zhroutil. Ale ten šok ho postavil na nohy. A nadobro nechal pít. Panenanebi, měl ale tenkrát namále...

Se zničujícím houkáním ho nejméně stodvacítkou předjel obrovský sportovní dalmain. Doktor Armstrong div nevletěl do živého plotu. Zas jeden z těch mladých bláznů, co se hodí po venkově. Doktor jich měl plné zuby. Vždyť se teď málem naboural. Blbec jeden zatracená!

7

Tony Marston se s burácejícím motorem vrátil do Mere a říkal si: „To je strašné, co aut se po silnicích jenom plazí! Člověk má v jednom kuse zatarasenou cestu. A ještě si to šinou prostředkem silnice! V Anglii se prostě nedá jezdit... to ve Francii je to jiné, tam se dá vůz pustit naplno...“

Má se tu zastavit na doušek, nebo má jet dál? Ale vždyť má hromadu času! Už jen sto šedesát kilometrů a pár metrů. Dá si tady gin a zázvorovou limonádu. To je ale dneska pařák!

Na tom ostrově by to mohlo být prima - jestli vydrží tohle počasí. Bůhví, kdo to je, ti Namyovi. Asi nějací pitomí pracháči. Takové lidi umí Jezevec báječně vyčenichat. On po nich ovšem čenichat *musí*, chudák malá, když sám žádné prachy nemá...

Doufejme, že tam nebude nouze o pítí. V těchhle lidech, co si nadělali peníze, pro které se nenarodili, se člověk někdy nevyzná. Škoda, že nebyla pravdivá ta pověst, že Černochův ostrov koupila Gabrielle Turlová. S bandou takových filmových hvězd by tam byl rád. No, snad tam bude pár děvčat...

Vyšel z hotelu, protáhl se a zívá, podíval se k modrému nebi a vlezl do svého dalmainu.

S obdivem se po něm ohlédl několik mladých žen - po té urostlé, sto osmdesát centimetrů vysoké postavě, po těch zvlněných vlasech, opálené pleti a intenzívně modrých očích.

Zařadil rychlost a vyrazil s hřmícím vozem do úzké ulice. Starci a poslíčkové uskakovali do bezpečí. Ale ti kluci se za autem dívali závistivě.

Anthony Marston pokračoval ve své triumfální cestě.

8

Pan Blore jel osobním vlakem z Plymouthu. V jeho kupé seděl ještě jeden cestující, postarší pán, očividně námořník, s kalnýma očima. Ale v tomto okamžiku zrovna usnul.

Pan Blore si pečlivě psal něco do zápisníčku.

„Tak to bychom měli,“ povídal si sám pro sebe. „Emily Brentová, Vera Claythornová, doktor Armstrong, Anthony Marston, starý soudce Wargrave, Philip Lombard, generál Macarthur s medailí a řádem za statečnost. Sluha a jeho manželka: Pan Rogers a paní Rogersová.“

Zavřel zápisník a dal si ho zpátky do kapsy. Podíval se do protějšího kouta na toho podřimujícího muže.

„Kapánek přebíral,“ správně diagnostikoval pan Blore. A začal důkladně a svědomitě uvažovat o svém úkolu.

„Mělo by to být dost snadné,“ usuzoval. „Nevím, jak bych mohl vybuchnout. Doufám, že dobře vypadám.“

Povstal a úzkostlivě se prohlížel ve skle okénka. Tvář, která se v něm odrážela, vypadala s tím knírkem dost vojácky. Moc toho nevyjadřovala. Oči šedé a hodně blízko u sebe.

„Mohl bych předstírat, že jsem major,“ řekl si pan Blore. „Ale ne, zapomněl jsem, že tam bude ten starý důstojník. Ten by mě hned prokoukl.“

„Jižní Afrika,“ zaradoval se, „to je ono! S Jižní Afrikou nemá nikdo z těch lidí nic společného a já zrovna čtu ten turistický prospekt a tak můžu o Africe klidně mluvit.“

Naštěstí existují všelijaké druhy a typy lidí z kolonií. Jako zámožný člověk z Jižní Afriky, ujišťoval se pan Blore, se můžu bez obav vetřít do jakékoli společnosti.

Černochův ostrov. Pamatoval si na Černochův ostrov z klukovských let. Taková smradlavá skála, hustě obsazená racky a vystupující z moře asi jednu míli od pobřeží. Má podobu mužské hlavy s negroidními rty - proto dostala to své pojmenování.

Prapodivný nápad, postavit si tam dům! Musí tam být hrozně, když je mizerné počasí. Ale milionáři mají samé nepochopitelné rozmary!

Stařík v rohu se probudil a prohlásil: „Na moři nikdy nevíte, na čem jste - nikdy!“ Pan Blore konejšivě přisvědčil: „Máte pravdu, to nikdy.“

Stařík dvakrát škytl a zanaříkal: „Přijde bouřka.“

Pan Blore zavrtěl hlavou: „Ale kdepak, kamaráde, vždyť je překrásně.“

Stařík se rozzlobil: „Bude bouřka! Já ji *cejtím*.“

„Třeba máte pravdu,“ děl Blore mírumilovně.

Vlak se zastavil ve stanici a stařík se kolísavě zvedl.

„Tady vystupuju.“ Zápolil s dvířky kupé. Pan Blore mu přispěchal na pomoc.

Na schůdku se stařík ještě zastavil. Slavnostně zvedl ruku a zamrkal kalnými očima. „Bděte a modlete se!“ pravil. „Bděte a modlete se! Blíží se den posledního soudu!“

Uklouzl na stupátku a spadl na nástupiště. Ještě když tam ležel, vzhlédl k panu Blorovi a řekl nesmírně důstojně: „To mluvím *k vám*, mladíku. Den posledního soudu je hned za dveřma.“

Pan Blore si znovu sedal a myslel si: „Ten chlapík má k poslednímu soudu blíž než já.“

Ale v tom se náhodou mýlil...

• KAPITOLA

• DRUHÁ

1

Před nádražím v Oakbridge stála nerozhodně skupinka lidí. Za ní nosiči se zavazadly. Jeden z nich zavolal: „Jime!“

Přiblížil se šofér jednoho ze dvou taxíků.

„Vy asi jedete na Černochoův ostrov, že jo?“ zeptal se měkkým devonským nářečím. Čtyři hlavy přisvědčily - a hned nato se čtyři cestující pokradmu podívali jeden na druhého.

Šofér se jako k nejstaršímu členu výpravy obrátil k soudci Wargravovi: „Tady jsou jen dva taxíky, pane. A jeden musí počkat na osobák od Exeteru - ten tu bude v pěti minutách - přijede s ním ještě jeden pán. Tak kdyby jednomu z vás nevadilo počkat, pojedete se vám mnohem pohodlněji.“

Okamžitě se ozvala Vera Claythornová, jasně mající na mysli své podřízené místo sekretářky.

„Já počkám,“ prohlásila, „vy jeďte první.“ Podívala se na tři ostatní a v tom pohledu, stejně jako v tónu hlasu bylo lehce znát velitelský postoj, jaký člověk zaujímá, když si zvykl na autoritativní postavení. Jako kdyby určovala, v jaké sestavě mají žáčky hrát tenis.

Slečna Brentová řekla odměřeně: „Děkuji vám,“ shýbla se a nastoupila do taxíku, jehož dveře držel šofér otevřeny.

Hned po ní nastoupil soudce Wargrave.

Kapitán Lombard se uklonil. „Já počkám se slečnou –,“

„Claythornová,“ řekla Vera.

„Já se jmenuju Lombard. Philip Lombard.“

Nosiči vršili na střechu taxíku zavazadla. Uvnitř ve voze promluvil soudce Wargrave, jak se slušelo na právníka, zcela nezávazně: „Máme krásné počasí.“

Slečna Brentová přikývla: „Ano, opravdu.“

Velice distingovaný starý pán, pomyslela si. Docela jiný než běžný typ mužů v přímořských penzionech. Pán a paní Namyovi mají zřejmě výborné konexe...

Pan Wargrave se otázel: „Znáte dobře tyto končiny?“

„Byla jsem už v Cornwallu a v Torquay, ale v této části Devonu jsem poprvé.“

„Ani já nejsem s těmito končinami obeznámen,“ řekl soudce.

Taxík se rozjel.

Šofér druhého taxíku ukázal na svůj vůz: „Nechcete si na to čekání sednout?“

Vera energicky zavrtěla hlavou: „Ne ne, vůbec ne.“

Kapitán Lombard se usmál: „U téhle prosluněné zdi to vypadá lákavě. Nebo byste chtěla jít dovnitř do budovy?“

„Ne, rozhodně ne. Jsem ráda, že jsem venku z toho vlaku. Tam bylo k udušení.“

„Ano, v tomhle počasí je cestování vlakem únavné,“ souhlasil.

Vera řekla konvenčně: „Doufám, že vydrží - to počasí myslím. V Anglii není léto co věřit.“

Lombard se dost neoriginálně zeptal: „Znáte dobře tyto končiny?“

„Ne, ještě nikdy jsem tu nebyla.“ A honem dodala, protože ve své svědomitosti byla rozhodnuta objasnit rovnou své postavení: „Ani svou zaměstnavatelku jsem nikdy neviděla.“

„Svou zaměstnavatelku?“

„Ano. Já jsem sekretářka paní Namyové.“

„Ach tak.“ Jeho chování se nápadně změnilo. Bylo hned o něco troufalejší - nenucenější.

Řekl: „Není to neobvyklé?“

Vera se zasmála: „Ne, mně se nezdá. Její dosavadní sekretářka najednou onemocněla, a tak paní Namyová zatelegrafovala do jedné agentury, že potřebuje náhradnici, a oni posílají mě.“

„A co když se vám to místo nebude zamlouvat, až tam přijedete?“

Vera se znovu zasmála.

„Je to jen na přechodnou dobu - do konce prázdnin. Trvale jsem zaměstnána v jedné dívčí škole. A pak, hrozně mě vzrušuje vyhlídka, že se dostanu na Černochoův ostrov. Tolik toho o něm píšou noviny. Je tam opravdu tak nádherně?“

Lombard pokrčil rameny: „Nevím, nebyl jsem tam.“

„Ale Namyovi si na něm asi ohromně zakládají. Co je to vůbec za lidi? Řekněte mi o nich něco.“

Lombard si pomyslel: „Trapná situace! Mám dělat, že je znám, nebo ne?“ a honem řekl:

„Po rameni vám leze vos. Ne ne, nehýbejte se!“ Udělal přesvědčivý pohyb. „No prosím! Už je pryč.“

„Děkuji. Letos je spousta vos.“

„Ano, to je tím horkem. Na koho to čekáme, nevíte?“

„Nemám ponětí.“

Ozvalo se hlasité, táhlé zapískání přijíždějícího vlaku. Lombard poznamenal: „To už bude ten osobák.“

Ve východu z nástupiště se objevil vysoký starý muž vojáckého vzezření. Měl nakrátko zastřižené šedé vlasy a pečlivě upravený bílý knírek. Jeho nosič, trochu vrávorající pod tíhou koženého kufru, ukázal na Veru a na Lombarda. Vera mu s naprostou samozřejmostí vykročila vstříc.

„Já jsem sekretářka paní Namyové,“ řekla. „Čeká na vás auto.“ A dodala: „Toto je pan Lombard.“

Vybledlé modré oči, přes své stáří velmi bystré, Lombarda ohodnotily. „Hezký chlapík. Ale něco s ním není v pořádku...“

Všichni tři se usadili v čekajícím taxíku. Propletli se ospalými uličkami oakbridgeskými a asi jednu míli jeli po hlavní plymouthské silnici. A pak se vnořili do bludiště příkrých, zelených a úzkých cest, křižujících krajinu.

„Tuto část Devonu vůbec neznám,“ pravil generál Macarthur. „Já mám malou usedlost ve východním Devonu - přímo na hranicích Dorsetu.“

„Tady je moc půvabný kraj,“ řekla Vera. „Ty kopce a ta červená půda a všude samá šťavnatá zeleň!“

Philip Lombard poznamenal kriticky: „Je to tu trochu nepřehledné... Já osobně mám radši otevřené krajiny. Kde hned vidíte, co se k vám blíží.“

Generál Macarthur se k němu otočil: „Mám dojem, že jste viděl hezký kus světa.“

Lombard přezíravě pokrčil rameny: „Leckudy jsem se potloukal, pane.“

A pomyslel si: „Teď se mě zeptá, kolik mi je a jestli jsem byl ve válce. Na to se tihle starouši ptají vždycky.“

Ale o válce se generál Macarthur nezmínil.

Přehoupli se přes srázný kopec a klikatící se cestou sjeli do Sticklehavenu - bezvýznamného shluku chalup, před nimiž leželo na mořském břehu několik rybářských člunů.

Ted' poprvé uviděli zapadajícím sluncem ozářený Černochoův ostrov, vystupující směrem k jihu z moře.

Vera překvapeně zvolala: „Ten je daleko!“ Představovala si ten ostrov jinak, blízko u pobřeží a korunovaný bílou budovou. Ale odtud nebylo vidět žádnou budovu, jen siluetu slunného skaliska, viditelně připomínajícího obrovskou hlavu černochoa. Vypadala zlověstně. Vera se trochu zachvěla.

Před malou hospůdkou „U sedmi hvězd“ seděli tři lidé: shrbený starý soudce, vzpřímená slečna Brentová a nějaký rozsochatý muž, který předstoupil a představoval se: „Dovolte, abych se představil. Jmenuju se Davis. Jsem z Jižní Afriky, rodem z Rhodesie, ha ha ha.“ A žoviálně se své slovní hříčce zasmál.

Pan soudce Wargrave se na něj zadíval se zřejmou nelibostí. Zřejmě litoval, že nemůže dát vyklidit soudní síň. A slečna Brentová se dosud nerozhodla, jestli má mít sympatie k lidem z kolonií.

„Nemá někdo chuť na malé sousto, než se nalodíme?“ zeptal se pan Davis pohostinně. Protože se k tomuto návrhu nikdo nevyjádřil, pan Davis se otočil a zvedl prst.

„Pak tedy nesmíme otálet. Naši milí hostitelé nás už jistě očekávají,“ prohlásil.

Mohl si všimnout, že na všechny ostatní členy skupiny padla najednou podivná tíseň. Jako kdyby zmínka o hostitelích měla na hosty jakýsi ochromující vliv.

V odpověď na Davisův vztyčený prst se od blízke zdi, o kterou se opíral, odlepil nějaký muž a vykročil k čekajícím. Jeho houpavá chůze prozrazovala, že je to člověk od moře. Měl vichry ošlehanou tvář a temné, trochu uhýbavé oči. Mluvil měkce, po devonsku.

„Není libo vyplout už na ostrov, dámy a pánové? Loď je připravena. Ještě sice přijedou dva páni v auťákách, ale pan Namy nařídil, že se na ně nemá čekat, protože se nedá vědět, kdy tu budou.“

Společnost se zvedla. Lodník ji zavedl na malé kamenné molo, k němuž byl připoután motorový člun.

Emily Brentová se poděsila: „Ta lodička je velice malá!“

Vlastník člunu prohlásil přesvědčivě: To je výborná loď, madam. Ta by vás zavezla až do Plymouthu, ani byste nestačila mrknout.“

Ostře se ozval soudce Wargrave: „Ale nás je hodně.“

„Ta by vás pobrala dvakrát tolik, pane.“

Philip Lombard řekl svým příjemným, nevzrušeným hlasem: „Všechno v pořádku. Skvostné počasí - žádné vlny.“

Slečna Brentová neodložila zcela své pochybnosti, ale dovolila, aby jí lodník pomohl do člunu. Ostatní následovali jejího příkladu.

Společnost nebyla dosud spřátelena. Jako kdyby každý její člen byl pro ty druhé hádankou.

Lodník se už chystal uvolnit lano, ale najednou se zarazil a znovu přitáhl člun hákem k břehu.

Po příkré silnici sjíždělo do vesnice auto. Auto tak úžasně mohutné, tak mimořádně nádherné, že budilo dojem pohádkového zjevení. Za volantem seděl mladý muž s vlasy rozevlátými větrem. V plamenném večerním světle se jevil nikoli jako člověk, ale jako mladý

bůh, jako hrdinný mladý bůh z nějaké severské ságy. Dotkl se houkačky a její mocný tón se ozvěnou odrážel od skal kolem zátoky.

Byl to fantastický okamžik. Anthony Marston v něm nevypadal jako obyčejný smrtelník. Nejedem z přítomných si na ten okamžik později vzpomněl.

3

Fred Narracott seděl u motoru a říkal si, jakou to veze podivnou partu. Takhle si hosty pana Namyho nepředstavoval. Čekal něco mnohem nóblovějšího. Náramně oháknutý ženský a pány v jachtařských úborech a všechny báječně zazobaný a ohromně sebejistý.

Tohle se k mejdanům pana Elmera Robsona nedá vůbec přirovnat. Fred Narracott se maličko zašklebil, když si připomněl ty milionářovy hosty. *To* byly mejdany, když chcete něco vědět - a co se toho tam vypilo!

Ten pan Namy, to musí bejt docela jinačí pán. A stejně je to divná věc, myslel si Fred, že Namyho ještě ani nezahlédl, ani jeho paničku. Jakživi tu ještě nebyli. Všechno zařizoval ten pan Morris. Příkazy byly všechny naprosto jasné a platilo se hned, ale stejně je to divná věc. Noviny říkají, že kolem Namyho je nějaká záhada. Pan Narracott s novinami souhlasí.

Koneckonců, možná že ten ostrov přece jen koupila slečna Gabrielle Turlová. Ale tu domněnku okamžitě zavrhl, když zase obhlédl své cestující. Kdepak, z týchle party nikdo nevypadá na to, že by měl něco společného s filmovou hvězdou. Nezaújatě si je zhodnotil.

Jedna stará panna - taková ta zakyslá - podobný ženský až moc dobře zná. Starý pán od armády - voják na první pohled. Hezká slečinka, ale docela tuctová, nic strhujícího - Hollywood z ní rozhodně nekouká. Ten hranatý a bodrý chlapík - no to tedy *není* opravdický gentleman. Nejspíš obchodník na odpočinku, usoudil Fred Narracott. Ten další pán, ten hubený, ten, co vypadá tak hladově a má takový živý oči, to *je* podezřelá figura, to teda jo. Ten by snad moh mít něco společného s filmem.

Ale ne, dneska je v lodi jen jeden přijatelný pasažér. Ten poslední, ten, co přijel auťákem. (A jakým auťákem! Takový auťák nebylo v Sticklehavenu ještě nikdy vidět. Ten musí stát spoustu stovek, takovej auťák.) Ten patří k té správné sortě. Rozenej pracháč. Bejt celá ta parta jako tenhle - jo, to by Fred chápal.

Ale takhle, když se nad tím člověk zamyslí, takhle je to záhada - záhada, celá ta věc - moc velká záhada...

4

Člun rozvlnil hladinu kolem skály. Teď se konečně objevil dům. Jižní strana ostrova vypadala docela jinak. Svažovala se k moři, povolně. Dům byl obrácen k jihu - nevysoká, čtverhranná, moderně řešená stavba s kulatými okny, jež vpouštěla dovnitř spoustu světla. Vzrušující dům - dům, splňující všechna očekávání!

Fred Narracott vypnul motor a loď zvolna vplouvala do přirozené malé zátoky mezi skalisky.

Philip Lombard řekl bryskně: „Za mizerného počasí se tu asi těžko přistává.“

Fred Narracott s úsměvem přikývl: „Když fouká jihovýchodní vítr, tak se na Černochovým ostrově vůbec přistát nedá. Někdy je to tu odříznutý od světa celej tejdem, nebo i dýl.“

Vera Claythornová si pomyslela: „Tady je jistě svízel se zásobováním. To je na ostrovech to nejhorší. S vedením domácnosti jsou vůbec starosti.“

Lod' se se zaskřípěním zarazila o skalisko. Fred Narracott vyskočil na břeh a spolu s Lombardem pomohli ostatním vystoupit. Pak pevně přivázal lod' ke kruhu ve skále a první začal vystupovat po schodech, vytesaných do útesu.

Generál Macarthur poznamenal: „Ách, tady je nádherně!“ Ale necítil se dobře. Sakramentsky divné místo!

Když společnost došla na vrchol schodiště a ocitla se nahoře na terase, nálada všech opět ožila. V otevřených domovních dveřích je očekával korektní komorník a jeho důstojné chování je zcela uklidnilo. A pak, dům sám byl vskutku atraktivní, vyhlídka z terasy velkolepá...

Komorník s mírnou úklonou vykročil hostům vstříc. Byl to vysoký, hubený muž, šedovlasý a velice úctyhodný.

„Račte, prosím, tudy,“ řekl.

V rozlehlé hale byly přichystány nápoje. Celé řady lahví. To poněkud rozjasnilo náladu Anthonyho Marstona. Už si začínal myslet, že tohle je prapodivná společnost. To přece nejsou lidi podle *jeho* gusta! Jak jen mohlo kámoše Jezevce napadnout zrovna sem ho poslat? Ale s tím pitím je všechno v pořádku. A je tu taky spousta ledu. Cože to říká ten chlap komornická?

„Pan Namy - něco ho bohužel zdrželo - může přijet až zítra. Jasně příkazy - vše, co je zapotřebí - neráčí se panstvo odebrat do svých pokojů? - Večeře se podává v osm hodin...“

5

Vera šla nahoru za paní Rogersovou. Ta otevřela jedny dveře na konci chodby a Vera vstoupila do nádherného pokoje s dvěma velikými okny; jedno hledělo na moře, druhé k východu. Veře uklouzl výkřik radostného překvapení.

„Doufám, slečno, že tu máte vše, co potřebujete,“ řekla paní Rogersová.

Vera se rozhlédla. Její kufřík sem už někdo přinesl a vypakoval. V jedné boční stěně byly dveře, otevřené do bleděmodře vykachlíkované koupelny.

Vera hbitě odpověděla. „Ano, mám všechno.“

„Kdybyste si cokoli přála, slečno, zazvoňte, prosím.“

Paní Rogersová měla nevýrazný, monotónní hlas. Vera se na ni zvědavě zadívala. Takové bledé, bezkrevné stvoření. S těmi vlasy hladce sčesanými z čela a v tom černém šatě nesporně vypadá úctyhodně. Ale její divné, matné oči pořád těkají z místa na místo. Vera si pomyslela: „Ta ženská se bojí vlastního stínu.“

Ano, to je ono - bojí se! Vypadá, jako by neustále žila ve smrtelném strachu...

Veru lehce zamrazilo v zádech. Čeho se proboha ta ženská bojí?

Řekla však roztomile: „Já jsem nová sekretářka paní Namyové. Ale to jistě víte.“

„Ne, slečno,“ zavrtěla hlavou paní Rogersová, „já nevím nic. Já jsem jen dostala seznam dam a pánů a pokyn, v kterých pokojích je mám ubytovat.“

„A o mně se paní Namyová nezmínila?“ podivila se Vera.

Řasy paní Rogersové zamžikaly.

„Já jsem paní Namyovou doposud neviděla. Přijeli jsme sem teprve před dvěma dny.“

Zvláštní lidé, ti Namyovi, pomyslela si Vera. A nahlas řekla: „Jaký je tu personál?“

„Je já a můj muž, slečno.“

Vera svraštila obočí. V domě je osm lidí - s hostitelem a hostitelkou deset - a k jejich obsluze jen jeden manželský pár!

Paní Rogersová vysvětlovala: „Já jsem dobrá kuchařka a můj muž se ve všem šikovně vyzná. Nevěděla jsem ovšem, že tu bude tak veliká společnost.“

„Ale stačíte na všechno, že?“

„Ó ano, slečno, stačím. A kdyby sem tak veliké společnosti jezdily často, snad by paní Namyová obstarala nějakou výpomoc.“

„O tom jsem přesvědčena,“ přikývla Vera.

Paní Rogersová se otočila k odchodu. Pohybovala se zcela neslyšně. Vyklouzla z pokoje jako stín.

Vera šla k oknu a usedla na sedátko pod ním. Byla poněkud znepokojena. Všechno je to nějak podivné. To, že tu nejsou Namyovi, ta bledá, trochu strašidelná paní Rogersová - a ostatní hosté! No ovšem, ti hosté jsou taky podivní. Nepochopitelně sestavená společnost. „Škoda, že jsem ty Namyovy neviděla,“ řekla si Vera, „škoda, že nevím, co jsou zač.“

Vstala a začala neklidně chodit po pokoji. Dokonalá ložnice, zcela moderně vybavená. Na vyleštěných parketách šedobílé koberce - mdle natřené stěny - dlouhé zrcadlo, obklopené lampičkami. Římsa nad krbem holá, bez okras, až na ohromný kus bílého mramoru v podobě medvěda, moderní sošku se vsazenými hodinami. A nad tou plastikou, v lesklém pochromovaném rámečku, visel velký čtverec pergamenu - s básničkou.

Vera zůstala stát před krbem a tu básničku si četla. Byla to stará dětská říkanka, na kterou si Vera ze svého předškolního věku pamatovala:

*Deset malých černoušků hostil děda Vševěd,
jeden z nich se zakuckal, zbylo jich jen devět.
Devět malých černoušků chtělo sypat kosům,
jeden z nich se včas nevzbudil, zbylo jich jen osm.
Osm malých černoušků vyšlo si hrát před dům,
jeden z nich se potloukl, zbylo jich jen sedm.
Sedm malých černoušků šlo naštipat klest,
jeden z nich se posekal, zbylo jich jen šest.
Šest malinkých černoušků chtělo vybrat med,
čmelák píchl jednoho, zbylo jich jen pět.
Pět malinkých černoušků k soudu spolu míří,
jeden z nich se soudcem stal, zbyli jenom čtyři.
Čtyři malí černoušci nechali všech pří,
jeden z nich šel pasti klást, do světa šli tři.
Tři malincí černoušci šli ulovit medvěda,
medvěd sežral jednoho, zbyli jenom dva.
Dva malincí černoušci chodili dvě hodiny,
jeden klesl na skále, a tak zbyl jen jediný.
Jeden malý černoušek vztek měl na svět zrádný,
proto se sám oběsil - a tak nezbyl žádný.*

Vera se usmála. No ovšem! Tohle je Černochův ostrov! Šla si opět sednout k oknu a dívala se na moře. Jak je to moře obrovské! Ani kousek země není odtud v dohledu - jen širá modrá hladina, perlící se v podvečerním slunci.

Moře... dnes tak klidné... někdy tak nelítostné... Vtáhne tě do svých hlubin... Utopil se... Našli ho utopeného... utopeného... utopeného...

Ne ne, na to nesmí vzpomínat... na to *nebude* vzpomínat! To všechno už je pryč...

6

Doktor Armstrong dorazil na Černochův ostrov, až když slunce zapadlo do moře. V motorovém člunu se bavil s převozníkem - což byl místní občan. Doktor by se byl nesmírně

rád dověděl něco bližšího o těch lidech, co jim patří Černochův ostrov, ale ten chlapík Narracott toho zřejmě věděl nepochopitelně málo - nebo možná nechtěl mluvit. A tak si s ním doktor Armstrong povídal o počasí a o rybaření.

Po té dlouhé jízdě autem byl unaven. A bolely ho oči - když jedete pořád na západ, jedete pořád proti slunci.

Ano, cítí se velice unaven. Moře a naprostý klid - to je to, co potřebuje. Moc rád by si udělal dlouhou dovolenou. Ale tu si nemůže dopřát. Finančně by si ji samozřejmě dopřát mohl, ale nemůže si dovolit zavřít na takovou dobu ordinaci. Dneska se na člověka moc brzy zapomene. Teď, když se vyšvihl, musí dřít do úpadu.

Říkal si: „Ať je to jak chce, dneska večer si budu představovat, že se nevrátím, že jsem skoncoval s Londýnem, s ordinací, se vším, co s tím souvisí.“

Ostrov, to je něco kouzelného - už samo to slovo podněcuje fantazii. Ztratíte spojení se světem - ostrov je svět sám pro sebe. Možná svět, z něhož se třeba už nevrátíte. Doktor si pomyslel: „Udělal jsem tečku za svým všedním životem.“

V duchu se usmíval a začal osnovat plány, fantastické plány pro budoucnost. A pořád se ještě usmíval, když vystupoval po schodech vytesaných ve skále.

Na terase seděl na židli starý pán a doktoru Armstrongovi připadal nějak známý. Kde jen viděl tu žabí tvář, ten želví krk, ta nahrbená záda a ta světlá, inteligentní očka? Ale ovšem - starý Wargrave! Jednou před ním svědčil. Wargrave vždycky vypadal ospale, ale když šlo o výklad zákona, to byl ztělesněná bystrost. Míval ohromný vliv na porotu - kdykoliv prý jí dokázal vsugerovat, jak se má rozhodnout. Však z ní dostal několik zcela nečekaných výroků. Soudce kat, říkalo se o něm. Na zvláštním místě se s ním setkává... zrovna tady, v takovém ústraní.

7

Soudce Wargrave si pomyslel: „Armstrong? Ano, na toho se pamatuju jako na svědka. Velice přesný a opatrný. Všichni doktoři jsou zatracení blázni. A ti z Harley Stret jsou z nich nejhorší.“ A s nelibostí si připomněl svou nedávnou poradu s jednou uhlazenou osobností právě z této ulice. A nahlas zavrčel:

„Pití je v hale.“

„Nejdřív,“ řekl doktor Armstrong, „musím jít složit poklonu hostiteli a hostitelce.“

Soudce Wargrave zase zavřel oči - to obzvlášť vypadal jako nějaký plaz - a zavrtěl hlavou: „To nemůžete.“

Doktor Armstrong se podivil: „Proč ne?“

Soudce pokrčil rameny: „Žádný hostitel, žádná hostitelka. Prapodivná situace. Celé je mi to tady nepochopitelné.“

Doktor Armstrong na něho chvíli němě zíral. A když už si myslel, že ten starý pán usnul, Wargrave se zeptal: „Znáte Constance Culmingtonovou?“

“Eh... bohužel nikoli.“

“To nevádí,“ řekl soudce. „Nevyzpytatelná žena - a naprosto nečitelný rukopis. Mě jen zrovna napadlo, že jsem možná nepřijel do toho správného domu.“

Doktor Armstrong potřásl hlavou a vešel do budovy. Soudce Wargrave dál uvažoval o Constance Culmingtonové: Nespolehlivá osoba, jako všechny ženské.

Pak přešel v mysli k těm dvěma ženám v domě, k té tajnostkářské staré panně a k tomu děvčeti. To děvče se mu nezamlouvalo - chladnokrevná, vypočítavá holka. Ale vlastně jsou tu tři, když připočteme Rogersovou. Divné stvoření, vypadá k smrti vyděšeně. Ale jinak je ten manželský pár slušný a ve své práci se vyzná.

V tom okamžiku vyšel na terasu Rogers a soudce se ho zeptal: „Má přijet lady Constance Culmingtonová, nevíte?“

Rogers se na něho zahleděl.

„Ne, pane, aspoň pokud mně je známo.“

Soudce povytáhl obočí a jenom zabručel. A pomyslel si: „Černochův ostrov, co? No, mám dojem, že něco se tu na černo děje.“

8

Anthony Marston ležel ve vaně. S rozkoší si hověl ve vodě, z které se kouřilo. Však měl nohy po té dlouhé jízdě zkoprnělé. Hlavou se mu honilo pramálo myšlenek. Anthony byl člověk vzruchů - a činnosti.

Říkal si: „Musím to tady zkrátka vydržet,“ a tak i těch pár myšlenek z hlavy vypustil.

Horká, kouřící voda - úleva pro znavené údy - potom holení - koktejl - večeře...

A pak?

9

Pan Blore si vázal kravatu. Takové věci moc dobře neuměl. Vypadá, jak se patří? Snad ano.

Nikdo se k němu nechoval nějak zvlášť srdečně... tak divně se po sobě koukali... jako kdyby *věděli*... No, všechno záleží na něm. Nerad by ten svůj úkol zpackal.

Zahleděl se na zarámovanou dětskou říkanku nad krbem. Roztomilý nápad, tohle sem pověsit.

„Pamatuju se na tenhle ostrov z doby, kdy jsem byl malý kluk,“ přemítal. „Jakživ jsem si nepomyslel, že v domě na něm budu mít jednou takovouhle práci. Ale asi je dobře, že člověk nevidí do budoucnosti.“

10

Generál Macarthur vraštil čelo.

Krucinál, všechno je to po čertech divné! Vůbec nic z těch nadějí, které v něm to pozvání vzbudilo.

Ze všeho nejradši by se nějak vymluvil a zdrhnul... a na celý ten podnik se vykašlal... Jenže motorový člun se vrátil na pevninu. Nedá se nic dělat, musí tu tedy zůstat. Ten Lombard, dejte na mě, to je podivná existence! Pochybný charakter! Já bych odpřísáhl, že to není rovný chlap!

11

Když zazněl gong, Philip Lombard vyšel ze svého pokoje a vykročil ke schodišti. Pohyboval se jako pardál, ladně a nehlučně. V celém jeho zjevu bylo něco pardálího. Šelma - ale na pohled sličná. Usmíval se.

Týden? No prosím, využije toho týdne co nejlíp.

Slečna Brentová, převlečena k večeři do černého hedvábí, si ve své ložnici četla v bibli. Bezhlesně pohybovala rty, jak sledovala text:

Nevěřící budou smeteni do jam, kteréžto oni sami vyhloubili. V léčích, které nastražili, uváznou vlastní nohou. Pána poznáte podle soudu, který vynese: Hříšníci budou lapeni do vlastních osidel. Hříšníci budou uvrženi do pekel.

Pevně rty sevřela. Zavřela bibli.

Vstala, připjala si ke krku záhnědovou brož a šla dolů k večeři.

• KAPITOLA

• TŘETÍ

1

Večeře se chýlila ke konci.

Jídlo bylo znamenité, víno dokonalé. Rogers obsluhoval výborně. Všichni měli lepší náladu. Už spolu začali svobodněji a důvěrněji hovořit.

Soudce Wargrave roztál po vynikajícím portském, byl svým jízlivým způsobem velmi zábavný a doktor Armstrong a Tony Marston mu naslouchali. Slečna Brentová si povídala s generálem Macarthurem a zjistila, že mají několik společných přátel. Vera Claythornová se bystře vypytała pana Davise na Jižní Afriku. Pan Davis mluvil na toto téma docela plynně. Lombard, ten rozhovor poslouchal, párkrát hbitě zvedl hlavu a přimhouřil oči. A chvílemi přejížděl pohledem kolem stolu a pozorně si prohlížel ostatní hosty.

Najednou řekl Anthony Marston: „Ti jsou malební, tihle panáčci, co?“ Uprostřed kulatého stolu stálo na kruhovém skleněném podstavci několik malých porcelánových figurek.

„Černoušci,“ dodal Tony. „To asi proto, že tohle je Černochův ostrov.“

Vera se nad figurky naklonila. „Patrně. Kolik jich je? Deset? To je dobrý vtíp!“ A dodala: „To má být zřejmě těch deset malých černoušků z té dětské říkanky. V mém pokoji je ta říkanka zarámovaná a visí nad krbem.“

„V mém pokoji taky,“ přidal se Lombard.

„V mém rovněž.“

„I u mě.“

Všichni se připojili ke sboru.

„Zábavný nápad, co říkáte?“ usmívala se Vera.

„Pozoruhodně dětinské,“ zabručel soudce Wargrave a znovu si nalil portské.

Emily Brentová se podívala na Veru Claythornovou. Vera Claythornová se podívala na Emily Brentovou. A obě vstaly.

V salónu byla otevřena francouzská okna, jež vedla na terasu, a doléhaly sem hlasy moře, tříštícího se o skály.“

„Příjemný zvuk,“ pochvalovala si Emily Brentová.

Ale Vera řekla drsně: „Já ho ráda nemám.“

Oči slečny Brentové se na ni upřely s údivem. Vera se zarděla a dodala už klidněji: „Za bouře tu asi není moc příjemně.“

Emily Brentová přikývla. „Na zimu je dům pochopitelně zavřen,“ řekla. „Za nic na světě byste nepřiměla služebnictvo, aby tu v zimě zůstalo.“

„Získat služebnictvo, to je tak jako tak nesnadné,“ šeptala Vera.

„Paní Nollyová měla štěstí, že získala alespoň tyhle dva sloužící. Ta žena je dobrá kuchařka.“

Vera si pomyslela: „To je zvláštní, jak si staří lidé pletou jména.“ A řekla: „Ano, paní Namyová měla opravdu štěstí.“

Emily Brentová zatím vylovila z kabely drobnou výšivku. Teď, když si navlékla jehlu, se zarazila.

„Namyová?“ pravila ostře. „Řekla jste Namyová?“

„Ano.“

Emily rozhodně zavrtěla hlavou. „V životě jsem se nesečkala s žádnou ženou, která by se jmenovala Namyová.“

Vera sebou trhla. „Ale vždyť...“

Tu větu však nedokončila. Otevřely se dveře a k oběma ženám se připojili muži. Za nimi šel Rogers a nesl podnos s kávou.

Soudce si šel sednout k Emily Brentové. Armstrong vykročil k Veře. Tony Marston se přiloukal k otevřenému oknu. Blore si s naivním údivem prohlížel mosaznou sošku - a asi uvažoval, má-li ta bizarní neforemná věc opravdu představovat ženskou postavu. Generál Macarthur se zády opřel o krb. Hladil si svůj bílý knírek. Lombard listoval v *Punchi*, který ležel s jinými časopisy na stolku u stěny.

Rogers chodil s kávovým podnosem od jednoho k druhému. Káva byla dobrá - skutečně černá a příjemně horká.

Celá společnost se dobře navečeřela. Všichni byli spokojeni sami se sebou i s životem. Ručičky hodin ukazovaly dvacet minut po deváté. V salónu bylo ticho - uklidňující, uspokojivé ticho. A do toho ticha promluvil Hlas. Bez předchozího upozornění promluvil nelidský, pronikavý hlas:

„*Dámy a pánové! Prosím o ticho!*“

Všechny to vyburcovalo z klidu. Rozhlédli se, podívali se jeden na druhého, pak po stěnách. Kdo to mluví? Hlas pokračoval - pánovitý, zvučný Hlas:

„*Vznáším proti vám tyto obžaloby:*

Edwarde Georgi Armstrongu, dne 14. března roku 1925 jste zavinil smrt Louisy Mary Cleesové.

Emily Carolino Brentová, jste zodpovědna za smrt Beatrice Taylorové, k níž došlo 5. listopadu roku 1931.

Williame Henry Blore, dne 10. října 1928 jste způsobil smrt Jamesovi Stephenu Landorovi.

Vero Elizabeth Claythornová, 11. srpna 1935 jste zabila Cyrila Ogilvieho Hamiltona.

Philippe Lombarde, nesete vinu na smrti jednadvaceti mužů, příslušníků jednoho východoafrického kmene, kteří zahynuli v únoru roku 1932.

Johne Gordone Macarthure, 14. ledna 1917 jste s rozmyslem poslal na smrt milence své ženy Arthura Richmonda.

Anthony Jamesi Marstone, 14. listopadu loňského roku jste se provinil zavražděním Johna a Lucy Combesových.

Thomasi Rogersi a Ethel Rogersové, 6. května roku 1929 jste zavinili smrt Jennifer Bradyové.

Lawrenci Johne Wargrave, 10. června 1930 jste spáchal vraždu na Edwardu Setonovi. Obžalovaní, můžete říci něco na svou obhajobu?“

2

Hlas utichl.

Na okamžik zkamenělo všeobecné mlčení, pak se ozval ohlušující třesk. To Rogers upustil podnos. A současně odněkud z jiné místnosti zazněl strašlivý výkřik a po něm něčí pád.

První se pohnul Lombard. Vrhel se ke dveřím vedle krbu a rozrazil je. Hned za nimi ležela zhroucená paní Rogersová.

Lombard vykřikl: „Marstone!“

Anthony mu přiskočil na pomoc. Spolu ženu zvedli a odnesli ji do salónu. Rychle jim vykročil vstříc doktor Armstrong. Pomohl jim uložit ženu na pohovku a sklonil se nad ní.

„To nic není,“ řekl okamžitě. „Prostě omdlela. Za chvíli přijde k sobě.“

Lombard se obrátil k Rogersovi: „Přineste trochu brandy.“

Rogers, bílý ve tváři a s rozřesenýma rukama, zamumlal: „Prosím, pane,“ a spěšně vyklouzl z pokoje.

Vera vykřikla: „Kdo to mluvil? Kdo to byl? Znělo to... Znělo to...“

Generál Macarthur zabreptal: „Co se to tu děje? Co má být tohle za vtip?“

Chvěly se mu ruce. Poklesla mu ramena. Vypadal najednou o deset let starší.

Blore si kapesníkem otíral obličej.

Jenom soudce Wargrave a slečna Brentová vypadali nedotčeně. Emily Brentová seděla jako svíce a se vztyčenou hlavou. Jen na obou tvářích jí naskočily temné červené skvrny. V soudcově chování se projevovala jeho obvyklá jistota, seděl s hlavou zabořenou do límce. Jednou rukou se lehce škrábal na uchu. Jen jeho oči si zachovaly svou živost a zkoumavě, s bystrou ostražitostí propátrávaly pokoj.

Jako první opět začal jednat Lombard. Zatímco se Armstrong zabýval omdlelou ženou, Lombard se ujal iniciativy. Řekl: „Ten hlas? Znělo to, jako by mluvil tady v místnosti.“

„Kdo to byl?“ křičela Vera. „Kdo to byl? Z nás to nemohl být nikdo!“ Stejně jako soudce, bloudil i Lombard očima po salónu. Na okamžik se jeho pohled zastavil na otevřeném okně, ale pak rozhodně zavrtěl hlavou. Náhle se mu v očích rozsvítilo. Hbitě znovu zamířil ke dveřím vedle krbu, k těm, za nimiž prve ležela paní Rogersová.

Prudce hmátl po klíče a rozrazil dveře dokořán. Prošel jimi a vzápětí spokojeně vykřikl: „Á, tady to máme!“

Ostatní se nakupili kolem něho. Jen slečna Brentová zůstala zpříma sedět na židli.

V druhé místnosti byl těsně ke stěně, společně se salónem, přistrčen stůl. A na něm stál gramofon - staromódní gramofon s velikou troubou. Trouba byla ústím obrácená ke stěně a Lombard ji trochu odsunul a ukázal na několik drobných dírek, jimiž byla stěna nenápadně provrtána.

Seřídil gramofon, nasadil jehlu na desku a okamžitě znovu uslyšeli: „*Vznáším proti vám tyto obžaloby...*“

Vera zajčela: „Zastavte to! Zastavte to! To je hrůza!“

Lombard jí vyhověl.

S úlevným povzdechem řekl doktor Armstrong: „Zřejmě jenom hanebný a bezcitný kanadský žertík.“

Tichý, zřetelný hlas soudce Wargrava zašeptal: „Tak vy to pokládáte za žertík, ano?“

Doktor se na něho zadíval: „A co by to mohlo být jiného?“

Soudce si lehce pohládl horní ret a řekl: „Já se k tomu zatím nebudu vyjadřovat.“

„Poslechněte,“ ozval se náhle Anthony Marston, „na jednu věc jsme zapomněli. Kdo to ksakru natočil a spustil?“

Wargrave zabručel: „Pravda, to musíme vyšetřit.“ A první vkročil zpátky do salónu. Všichni ostatní šli za ním.

Právě tam vstoupil Rogers se sklenkou brandy. Slečna Brentová se skláněla nad sténající paní Rogersovou. Rogers obratně vklouzl mezi obě ženy.

„Dovolte, madam, já s ní promluvíím. Ethel - Ethel, všechno je v pořádku. Je to v pořádku, slyšíš? Vzpamatuj se.“

Paní Rogersová začala těžce, zrychleně oddychovat. Její oči, vytřeštěné, poděšené oči bloudily po kruhu tváří. Rogers naléhavě opakoval: „Vzpamatuj se, Ethel.“

A konejšivě na ni promluvil doktor Armstrong: „Teď už budete v pořádku, paní Rogersová. Byl to jen ošklivý šok.“

„Já jsem omdlela, pane?“ šeptla paní Rogersová.

„Ano.“

„To ten hlas - ten příšerný hlas - *jako při posledním soudu...*“ Obličej jí opět zezelenal a rozkmitala se jí víčka.

„Kde je to brandy?“ otázal se ostře doktor Armstrong.

Rogers postavil prve sklenku na stolek. Kdosi ji podal doktorovi, a ten se s ní sklonil k těžce oddychující ženě.

„Tohle vypijte, paní Rogersová!“

Trochu se zajíkala a lapala po dechu, ale napila se. Alkohol jí udělal dobře. Do tváří se jí vrátila přirozená barva.

„Už je mi líp,“ prohlásila. „To jenom... no, dalo mi to prostě ránu.“

„Aby ne,“ dodal honem Rogers. „Mně to dalo ránu taky. Až jsem upustil ten tác. Takové nestydaté lži! Rád bych věděl...“ Tu větu nedopověděl. Ozvalo se pouhé zakašlání, suché kratičké zakašlání, ale dokázalo jeho naříkavý hlas umlčet. Upřel pohled na soudce Wargrava a soudce si odkašlal ještě jednou. Pak řekl: „Kdo dal na gramofon tu desku? To vy, Rogersi?“

„Já nevěděl, co na ní je,“ zvolal Rogers. „Bůh je můj svědek, že jsem nevěděl, co na ní je. Kdybych to byl věděl, nebyl bych to udělal.“

„To rád věřím,“ řekl suše soudce. „Ale měl byste to vysvětlit blíž, Rogersi.“

Komorník si kapesníkem osušil obličej. Pak řekl vážně: „Jednal jsem prostě podle příkazů, pane, to je všechno.“

„Podle čích příkazů?“

„Pana Namyho.“

„V tom chci mít naprosto jasno,“ pravil soudce. „Příkazy pana Namyho zněly - jak přesně zněly?“

Rogers začal vykládat: „Měl jsem dát na gramofon desku. Tu prý najdu v zásuvce. A má žena měla spustit gramofon, až vejdu do salónu s kávovým podnosem.“

Soudce potřásl hlavou. „Pozoruhodná historka.“

„Ale pravdivá, pane,“ křikl Rogers. „Přísahám při Bohu, že je pravdivá. Já nevěděl, co je to za desku - vůbec jsem to nevěděl. Měla cedulku - já měl za to, že je to nějaký hudební kousek.“

Wargrave se otočil k Lombardovi. „Je na ní nějaký štítek?“

Lombard přikývl. Zašklebil se a předvedl své bělostné ostré zuby.

„Ovšemže, pane. Ta deska má označení *Labutí píseň...*“

3

Náhle vybuchl generál Macarthur. Vykřikoval:

„Všechno je to nesmysl! Absurdní nesmysl! Házet po lidech takovými obviněními! S tím se musí něco udělat! Ten chlap Namy, ať je to kdokoli...“

Přerušila ho Emily Brentová. Řekla ostře: „To je to: Kdo to je?“

Vložil se do toho soudce. Promluvil s autoritou, kterou získal celoživotním zasedáním v soudních síních: „To právě musíme pečlivě zjistit. Byl bych pro to, Rogersi, abyste nejdřív ze všeho uložil svou ženu do postele. A pak se sem vraťte.“

„Prosím, pane.“

„Já vám pomohu, Rogersi,“ nabídl se doktor Armstrong. Opírajíc se o oba muže, vypořádala se paní Rogersová z místnosti. Když odešli, prohlásil Tony Marston: „Já nevím, jak vy, pane, ale já bych nepohrdl douškem.“

„Jsem pro,“ přikývl Lombard.

„Tak se po něčem kouknem,“ řekl Tony a vyšel ze salónu. Za pár vteřin se vrátil s několika lahve.

„Čekaly venku na podnosu, až je sem někdo donese.“ Opatrně své břímě odložil. Příštích několik minut se rozdělily nápoje. Generál Macarthur si dal neředěnou whisky a soudce se k němu připojil. Všichni cítili, že potřebují něco na povzbuzení. Pouze Emily Brentová požádala o sklenici vody a dostala ji.

Do salónu se vrátil doktor Armstrong.

„Už je na tom líp,“ hlásil. „Dal jsem jí sedativum. Co to tu máte? Pití? Taky bych si dal říct.“

Někteří si znovu naplnili sklenky. A za okamžik znovu vstoupil do místnosti Rogers.

Soudce Wargrave se ujal jednání. Salón se proměnil v improvizovanou soudní síň.

„Tak teď, Rogersi, řekl soudce, se tomu všemu musíme dostat na kloub. Kdo to je, ten pan Namy?

Rogers vykulil oči. „No, patří mu tento ostrov, pane.“

„To je mi známo. Ale já si přeji, abyste mi řekl, co všechno vy sám o tom člověku víte.“

Rogers potřásl hlavou. „Těžká odpověď, pane. Abyste rozuměl, já jsem ho nikdy neviděl.“

Místností proběhlo lehké vzrušení.

„Že jste ho nikdy neviděl?“ opakoval generál Macarthur. „Jak je to možné?“

„My jsme tu teprve necelý týden, pane, má žena a já. Namyovi nás najali prostřednictvím jedné agentury. Od té jsme dostali dopis. Je to agentura Regina v Plymouthu.“

Blore přikývl: „Stará, zavedená firma.“

Wargrave se zeptal: „Máte ten dopis?“

„Ten, co nám oznamoval, že nás najímají? Ne, pane, ten jsem si neschoval.“

„Tak vyprávějte dál. Říkáte, že jste byli angažováni dopisem?“

„Ano, pane. Měli jsme přijet v určitý den. A taky jsme přijeli. Všechno tu bylo připravené. Veliké zásoby jídla a vůbec všechno bylo pěkné. Stačilo jen utřít prach a tak podobně.“

„A pak?“

„Pak nic, pane. Dostali jsme příkazy - zase dopisem - že máme přichystat pokoje pro pozvané hosty, no a včera odpolední poštou přišel dopis od pana Namyho. Tam stálo, že on a paní Namyová přijedou později a my že máme všechno zařídit co nejlíp, a pak tam byly pokyny, týkající se večeře a kávy a té gramofonové desky.“

„Ale tento dopis doufám máte?“ otázal se soudce přísně.

„Ano, pane, ten mám u sebe.“ A vytáhl dopis z kapsy.

Soudce ho od něho vzal. „Hm,“ zabručel, „má hlavičku hotelu Ritz a je napsán na stroji.“

Svižně se k němu přitočil Blore. „Dovolte,“ řekl, „mrknu na to.“ Vytrhl dopis soudci z ruky a přelétl ho očima. Pak zamumlal. „Stroj značky Corona. Poměrně nový - bez závad. Papír nejběžnější značky. Z toho se nic nedovíme. Možná, že jsou na něm otisky prstů, ale já o tom pochybuju.“

Wargrave náhle zpozorněl a zahleděl se na něho s novým zájmem. Vedle Blora stál Anthony Marston a díval se mu přes rameno.

„Prapodivná křestní jména má ten chlap, všimli jste si?“ poznamenal. „Norman Zacharias Namy. Člověk toho má plnou pusou.“

Starý soudce sebou maličko trhl: „Děkuji vám, pane Marstone. Upozornil jste mě na bod velice zvláštní a podnětný.“ Rozhlédl se po ostatních, vysunul krk z límce jako rozzlobená želva a rozhovořil se: „Myslím, že je na čase, abychom dali dohromady všechno, co víme. Bude dobře, když každý z nás předloží informace, které získal o vlastníkově tohoto domu.“ Odmlčel se a pak pokračoval: „Všichni jsme jeho hosty. Velice by nám prospělo, kdyby každý z nás vysvětlil, jak k tomu u něho došlo.“

Chvilku bylo ticho, pak rázně promluvila Emily Brentová: „Na tom je něco velice podivného,“ řekla. „Já jsem dostala dopis s nesnadno čitelným podpisem. Usoudila jsem, že je od ženy, s kterou jsem se před několika lety seznámila v jednom letovisku u moře. Říkala jsem si, že se jmenovala buď Nortonová, nebo Nollyová. Znáám se s jistou paní Newmanovou a taky se slečnou Nicklebyovou, ale vím naprosto jistě, že jsem se nikdy nesetkala, tím méně spřátelila, s někým, kdo se jmenuje Namyová.“

„Máte to psaní, slečno Brentová?“ zeptal se soudce Wargrave.

„Mám, přinesu vám je.“ Odešla a v minutě se vrátila s dopisem.

Soudce si ho přečetl a řekl: „Začínám tomu rozumět ... Slečna Claythornová?“

Vera vyložila, jak byla angažována jako sekretářka. Soudce se vyptával dál: „Pan Marston?“

„Já dostal telegram,“ pravil Anthony. „Od jednoho kámoše. Od Jezevce Berkeleyho. Dost mě to překvapilo, protože jsem měl za to, že ten syčák odjel do Norska. No vyzval mě, abych si to přihasil sem na ostrov.“

Soudce Wargrave opět přikývl a otočil se k doktorovi: „Doktor Armstrong?“

„Mě sem poslali jako lékaře.“

„Hm. A s tou rodinou jste se předtím neznal?“

„Ne. Ale v dopise byla zmínka o jednom mém kolegovi.“

„No ovšem,“ pousmál se soudce, „aby to vypadalo věrojatně. A předpokládám, že s tím kolegou jste se v té době nemohl domluvit?“

„Ne ... eh ... to jsem opravdu nemohl.“

Náhle promluvil Lombard, který upřeně pozoroval Blora: „Poslyšte, mě právě napadlo ...“

Soudce zvedl ruku. „Okamžik ...“

„Ale já ...“

„Probereme jedno po druhém, pane Lombarde. Teď zkoumáme, z jakých důvodů jsme se dnes večer takto sešli. Pan generál Macarthur?“

Generál si upravil knírek a zabručel: „Přišel dopis - od toho chlapa Namyho. Zmiňoval se o několika mých starých kamarádech - že mají přijet taky. Ať prý prominu, že to pozvání je takové neoficiální. Ten dopis jsem si bohužel neschoval.“

„Pan Lombard?“

Lombardův mozek zatím nezahálel. Má vyložit karty nebo ne? Už si to rozmyslel.

„Totéž,“ řekl. „Pozvání, zmínka o společných přátelích - no, nachytl jsem se na to. A ten dopis jsem roztrhal.“

Soudce Wargrave obrátil pozornost k panu Blorovi. Ukazovákem si pohladil horní ret a jeho hlas měl najednou nebezpečně zdvořilý tón.

„Před chvílí jsme měli poněkud znepokojivý zážitek. Jakýsi odhmotněný hlas nás všechny oslovil našimi jmény a vznesl proti nám jistá přesná obvinění. Ale mě teď zajímá jedna méně závažná věc. Mezi těmi přednesenými jmény bylo i jméno Williama Henryho Blora. Ale mezi námi, pokud je mi známo, se nikdo toho jména nevyskytuje. Zato jméno Davis vysloveno *nebylo*. Co nám k tomu můžete říct, pane Davisi?“

Blor se tvářil mrzutě.

„Prasklo to, jak se zdá. Tak snad abych přiznal, že se nejmenuju Davis.“

„Jste tedy William Henry Blore?“

„Ano, jsem.“

„A já k tomu něco dodám,“ pravil Lombard. „Nejen že jste tu pod falešným jménem, pane Blore, ale vůbec jste, jak jsem si dnes večer všiml, prvotřídní lhář. Tvrdíte, že pocházíte z Rhodesie v Jižní Africe. Já Jižní Afriku i Rhodesii znám a mohu odpřísáhnout, že jste do těch končin jakživ nevkročil.“

Na Blora se upřely oči všech. Hněvivé oči plné podezření. Anthony Marston přikročil až k němu se zaťatými pěstmi.

„Tak co, vy mrcho?“ křikl. „Jak to vysvětlíte?“

Blore se napřimil a vypnul svou hranatou bradu. „Vy mi křivdíte, pánové,“ řekl. „Můžu vám předložit své doklady. Jsem bývalý detektiv kriminální policie. Teď mám soukromou detektivní agenturu v Plymouthu. A tady jsem byl pověřen jistým úkolem.“

„Kdo vás jím pověřil?“ otázal se soudce Wargrave.

„Ten chlap Namy. Přiložil pěknou částku peněz na výdaje a vypsál instrukce, co si ode mě přeje. Měl jsem se připojit ke společnosti a předstírat, že jsem taky jeho host. Oznámil mi jména vás všech. A já vás měl hlídat.“

„Z jakého důvodu?“

„Klenoty paní Namyové. Paní Namyová - ch! Pěkná blbina, co? Teď už nevěřím, že taková osoba existuje.“

Soudce si opět přejel ukazováčkem po horním rtu.

„Váš závěr je určitě oprávněný,“ řekl. „Norman Zacharias Namy! V tom dopise slečně Brentové je sice pouhá čmáranice, ale iniciály křestních jmen jsou jasné - N. Z. A slečně Claythornové se pisatelka podepsala celým jménem - Nancy Zasu Namyová. Norman Zacharias Namy - Nancy Zasu Namyová - v každém případě to znamená N. Z. Namy. Neboli, s trochou fantazie NEZNÁMÝ!“

„Ale to je bláznovství,“ vykřikla Vera. „Šílenství!“

Soudce pomalu zakýval hlavou.

„Zajisté,“ řekl. „Já ani trochu nepochybuji, že nás sem pozval člověk pomatený - patrně velmi nebezpečný a vražedný šílenec.“

• KAPITOLA • ČTVRTÁ

1

Na okamžik zavládlo mlčení. Ohromené, vyděšené mlčení. Potom se znovu ujal slova tichý, zvučný hlas soudcův.

„Nyní přistupujeme k dalšímu stadiu našeho průzkumu. Avšak nejdřív připojím k seznamu listin svůj vlastní doklad.“ Vylovil z kapsy dopis a hodil ho na stůl.

„Toto psaní chce budít dojem, že přichází od mé dávné přítelkyně lady Constance Culmingtonové. Řadu let jsem ji neviděl. Odjela někam na výhod. Je to přesně takové zmatené a nesouvislé psaní, jaké by ona opravdu napsala. Vybízí mě v něm, abych za ní přijel na tento ostrov, a o hostiteli a hostitelce se zmiňuje naprosto neurčitě. Stejná metoda, jak jistě pozorujete. Já to připomínám pouze proto, že je to ve shodě s ostatními fakty – z nichž ze všech vysvítá jedna zajímavá věc. *At' je to kdokoli, kdo nás sem vylákal, je to osoba, která o nás hodně ví, nebo si dala práci a hodně toho o nás vypátrala.* At' je to kdokoli, ví o mém přátelství s lady Constance a je mu známo, jaké píše dopisy. Zná kolegy doktora Armstronga a místo jejich nynějšího pobytu. Zná přezdívku přítele pana Marstona a styl jeho telegramů. Ví přesně, kde slečna Brentová trávila předloni dovolenou a s jakými lidmi se tam seznámila. Ví všechno o starých kamarádech generála Macarthurů.“ Odmlčel se a pak dodal: „*Jak vidno, ví toho hodně.* A na základě těchto vědomostí vznesl jítá konkrétní obvinění.“

Okamžitě vypukl zmatek.

Generál Macarthur zařval: „Snůška zatracených lží! Nactiutrání!“

I Vera křičela: „Je to ohavnost!“ Zrychlil se jí dech. „Špinavost!“

„Lež – ničemná lež,“ sípal Rogers. „My jsme nikdy... ani jeden z nás...“

„Já nemám ponětí,“ vrčel Anthony Marston, „nač ten sakramentský blázen naráží.“

Vřavu uklidnila zdvižená ruka soudce Wargrava.

„Já chci prohlásit toto,“ řekl soudce, pečlivě vybíraje slova. „Náš neznámý přítel mě obviňuje z vraždy jistého Edwarda Setona. Velice dobře se na Setona pamatuji. Stál před soudem, kterému jsem předsedal, v červnu roku 1930. Byl obžalován z vraždy jedné starší ženy. Měl obratného obhájce, a když byl předvolán, aby sám svědčil, udělal dobrý dojem na porotu. Nicméně byl podle všech důkazů vinen. To jsem zdůraznil ve své závěrečné řeči a výrok poroty zněl vinen. Ve shodě s tímto výrokem jsem vynesl rozsudek smrti. V odvolání se tvrdilo, že porota byla nesprávně poučena. To odvolání bylo zamítnuto a Seton byl po zásluze popraven. Chci před vámi všemi prohlásit, že v této věci je mé svědomí naprosto čisté. Splnil jsem pouze svou povinnost, nic víc jsem neudělal. Vynesl jsem rozsudek nad řádně usvědčeným vrahem.“

Armstrong si vzpomínal. Případ Setonův! Výrok poroty znamenal ohromné překvapení. V době procesu se Armstrong při večeři v jedné restauraci setkal s královským soudním radou Mathewsem. Matthewsovi bylo všechno jasné: „O výroku poroty není třeba pochybovat. Seton bude určitě zproštěn viny.“ A potom, po procesu, slýchal Armstrong komentáře: „Soudce byl proti němu strašlivě zaujatý. Úplně zvrtačil porotu, a ta se vyslovila pro vinu. Všechno bylo naprosto legální, ovšem. Starý Wargrave moc dobře ví, co si v mezích

zákona může dovolit. Ale skoro to vypadalo, jako by si s tím člověkem vyřizoval osobní účty.“

Tohle všechno teď prolétlo doktorovi hlavou. A než si mohl rozvážit, jestli to od něho bude moudré, impulsivně se zeptal: „A znal jste vůbec Setona? Myslím před přelíčením.“

Upřely se na něho hadí oči s těžkými víčky. A soudce odpověděl chladným hlasem: „Před přelíčením jsem o Setonovi vůbec nic nevěděl.“

Armstrong si říkal: „Ten člověk lže. Lže, já to vím.“

2

Roztřeseným hlasem promluvila Vera Claythornová: „Ráda bych vám něco řekla. O tom dítěti – o Cyrilu Hamiltonovi. Byla jsem jeho vychovatelka – ta rodina mě přijala jako slečnu k dětem. Cyril měl zakázáno plavat daleko do moře. Jednoho dne, když jsem od něho na chvíli odvrátila pozornost, se začal vzdalovat od břehu. Okamžitě jsem plavala za ním... Ale nemohla jsem ho už dostihnout... Bylo to strašné... Ale já za nic nemohla. Koroner mě taky při vyšetřování osvobodil od všeho obvinění. A Cyrilova matka – ta byla nesmírně laskavá, když ani ona mi nepřičítala žádnou vinu, proč... proč se tu říkaly tak hrozné věci? To není poctivé – to není poctivé...“ Zhroutila se a dala se do hořkého pláče.

Generál Macarthur ji poplácal po rameni.

„No tak, no tak, milá slečno. Ovšemže to není pravda. Ten chlap je šílenec. Šílenec! Straší mu v hlavě. Ve všem všudy je vedle.“

Napřímil se a narovnal se v ramenou. A začal štěkat: „Nejsprávnější by bylo na taková nařčení vůbec neodpovídat. Přesto se domnívám, že bych se měl ozvat – na tom není ani zbla pravdy – ani zbla – na tom, co řekl o – eh – o tom mladíkovi, o Richmondovi. Richmond byl jeden z mých důstojníků. Poslal jsem ho na průzkum terénu. A on přitom padl. K takovým věcem dochází ve válce zcela běžně. A musím dodat, že jsem hluboce pohoršen – jak byla osočena moje manželka. Nejlepší žena na světě. Prostě – žena Caesarova!“

Generál Macarthur se posadil. Ruce se mu chvěly, když si přihlazoval knírek. Ten proslov mu zřejmě dal zabrat.

Ale to už promluvil Lombard. Tvářil se pobaveně.

„Pokud jde o ty domorodce...“ začal.

„No, co to s nimi bylo?“ přerušil ho Marston.

Philip Lombard se zasmál.

„Ta povídačka je naprosto pravdivá. Nechal jsem je na holičkách. Otázka sebezáchovy. Zabloudili jsme v buši. Já a ještě pár chlapů jsme si vzali zbývající potraviny a pláchli jsme.“

„Vy jste opustil své vojáky?“ zeptal se přísně generál Macarthur. „Vy jste je nechal o hladu?“

„No, nejednal jsem zrovna jako *pukka sahib*. Ale sebezáchova, to je první povinnost člověka. A domorodci si ze smrti tak moc nedělají. Ti se na ni nedívají jako Evropani.“

Vera zvedla obličej z dlaní. Zděšeně pohlédla na Lombarda: „Vy jste je nechal *umřít*?“

„Ano,“ přitakal Lombard, „já jsem je nechal umřít.“ A pobaveně se jí zadíval do očí, rozšířených hrůzou.

Ozval se pomalý, váhající hlas Anthonyho Marstona: „Zrovna mě napadlo – John a Lucy Combesovi. To byly asi ty dvě děti, co jsem je přejel u Cambridge. Sviňská smůla.“

Soudce Wargrave se sarkasticky zeptal: „Pro ně nebo pro vás?“

„No, myslel jsem pro mě, ale to máte samozřejmě pravdu, pane, pro ně to byla smůla taky. Vběhly mi do cesty z nějaké chalupy nebo odkud. Sebrali mi za to rok vůdčí list. Příšerná otrava.“

Doktor Armstrong se rozohnil: „To všechno ta rychlá jízda, ta bláznivá rychlá jízda! Mladíci jako vy jsou veřejným nebezpečím.“

Anthony pokrčil rameny: „Rychlost se už nedá omezit. Na anglických silnicích nemáte ovšem žádnou šanci. Na těch se pořádně rozjet nemůžete.“

Chvilku nejistě hledal svou sklenku, pak ji zvedl z ubrusu, přešel k servírovacímu stolku a znovu si nalil whisky a sodovku. A řekl přes rameno: „Tak jako tak to nebyla moje vina. Nešťastná náhoda prostě.“

3

Sluha Rogers si už chvíli zvlhčoval rty a proplétal prsty. A teď se tiše, nesměle ozval: „Jestli smím taky něco říct, pane...“

„Jen do toho, Rogersi,“ pobídl ho Lombard.

Rogers si odkašlal a ještě jednou přešel jazykem suché rty.

„Byla tu zmínka o mně a mé ženě, pane, a o slečně Bradyové. Tak na tom není ani slůvko pravdy, pane. Moje žena a já, my jsme sloužili slečně Bradyové až do její smrti. Ona na tom pořád byla se zdravím špatně, pane, pořád, už od chvíle, kdy jsme k ní přišli. A v tu noc byla bouřka, pane, v tu noc, co se jí tak přitížilo. A nefungoval telefon. Nemohli jsme k ní přivolat doktora. Tak jsem pro něj šel pěšky, pane. Dostal se k ní, když už bylo pozdě. My jsme pro slečnu udělali, co bylo v našich silách, pane. Sloužili jsme jí oddaně. To vám potvrdí každý. Nikdy proti nám nemohla říct nic špatného. Ani slovo.“

Lombard zamyšleně pozoroval sluhovu cukající se tvář, jeho oschlé rty, hrůzu v očích. Připomněl si třesk padajícího kávového podnosu. Nic neřekl, ale pomyslel si: „Nic mi nepovídej!“

Promluvil Blore – tím svým bodrým, ale zastrašujícím úředním hlasem: „Ale nějakou maličkost jste po ní podědili, co?“

Rogers se narovnal a řekl odmítavě: „Slečna Bradyová na nás za naše věrné služby pamatovala malým odkazem. A proč by ne, to bych moc rád věděl?“

Lombard se otočil k Blorovi: „A jak je to s vámi, pane Blore?“

„Se mnou?“

„Vy jste byl taky jmenován v tom seznamu.“

Blore znachověl. „Myslíte toho Landora? To šlo o vyloupení banky - Anglické obchodní.“

Soudce Wargrave sebou škubl. „Na to si vzpomínám,“ řekl. „Přede mne to nepřišlo, ale na tu aféru si vzpomínám. Landora usvědčila vaše výpověď. Vy jste byl jako kriminalista tím případem pověřen, že?“

„Ano, byl,“ přikývl Blore.

„Landor byl na doživotí odsouzen na nucené práce a za rok zemřel v Dartmooru. Byl to křehký člověk.“

„Byl to gauner. To on odpravil toho nočního hlídače. Byly proti němu naprosto jasné důkazy.“

„A vám se tuším dostalo pochvaly za obratné vyřízení celého případu,“ řekl Wargrave.

„Byl jsem povýšen,“ pravil Blore rozhodně. A dodal chraplavým hlasem: „Konal jsem pouze svou povinnost.“

Lombard se rozesmál - náhlým, zvonivým smíchem. A řekl: „Jsme my to ale povinností dbalá a zákonů poslušná parta! Až na mě. A co vy, doktore - co ten váš profesionální prořešek? Nedovolená operace, ne?“

Emily Brentová se na něj podívala s neskrývaným odporem a trochu se odtáhla.

Doktor Armstrong, dokonale se ovládající, bezstarostně potřásl hlavou.

„Já nevím, jak tomu mám rozumět,“ řekl. „To jméno pro mě nemělo žádný význam, když jsem je slyšel. Jaké že to bylo jméno? Cleesová? Closová? Opravdu si nevzpomínám na žádného pacienta podobného jména, ani na žádné úmrtí, s nímž bych měl něco společného. Je to pro mě úplná záhada. To datum je ovšem velmi dávné. A tak šlo možná o nějakou operaci, kterou jsem provedl ještě v nemocnici. Spousta lidí vyhledá lékaře příliš pozdě, a když pak pacient zemře, vina se vždycky dává chirurgovi.“

Povzdychl si a opět potřásl hlavou. Ale myslel si: *„Byl jsem opilý - tak to bylo - opilý jsem byl... A přesto jsem operoval. Nervy nadranc - a ruce se mi třáslly. Ovšemže jsem ji zabil. Chudák ženská - už postarší - jednoduchá operace, kdybych byl býval střizlivý. Štěstí, že v naší profesi existuje loajalita. Ta sestra to samozřejmě věděla - ale držela jazyk za zuby. Panenanebi, to byl pro mě šok! Šel jsem pak do sebe. Ale kdo se to mohl dovědět - po všech těch letech?“*

4

V místnosti bylo ticho. Všichni se dívali, někteří pokradmu, někteří otevřeně, na Emily Brentovou. Teprve za chvíli si slečna Brentová uvědomila, nač ostatní čekají. Obočí pod jejím nízkým čelem se zvedlo.

„Čekáte, že také něco řeknu?“ pravila. „Já nemám co říct.“

„Vůbec nic, slečno Brentová?“ zeptal se soudce.

„Nic,“ odsekla a semkla rty.

Soudce si pohladil tvář a řekl mírně: „Vy tedy odkládáte obhajobu na pozdější dobu?“

Slečna Brentová chladně odsekla: „Žádná obhajoba nepřichází v úvahu. Vždy jsem jednala ve shodě s příkazy svého svědomí. Nemám si co vyčítat.“

V atmosféře salónu bylo znát všeobecné neuspokojení. Ale Emily Brentová nepatřila k lidem, které může ovlivnit veřejné mínění. Neustoupila ani o krůček.

Soudce si několikrát odkašlal a pak řekl: „Tím je tedy výslech ukončen. A teď nám povězte, Rogersi, kdo kromě nás, vás a vaší ženy je ještě na ostrově.“

„Nikdo, pane. Vůbec nikdo.“

„To víte jistě?“

„Naprosto jistě, pane.“

„Pořád ještě mi není jasné, za jakým účelem nás tu náš neznámý hostitel shromáždil. Avšak ten člověk, ať už je to kdokoliv, není podle mého názoru a podle normálních měřítek duševně zdravý. Snad je i nebezpečný. Domnívám se tedy, že bychom udělali nejlépe, kdybychom odtud co nejdříve odjeli. Navrhují, abychom odjeli ještě teď večer.“

„Prosím za prominutí, pane,“ ozval se Rogers, „ale na ostrově není žádná loď.“

„Vůbec žádná?“

„Ne, pane.“

„A jak udržujete styk s pevninou?“

„Každé ráno sem přijíždí Fred Narracott, pane. Přiváží chléb, mléko a poštu a vyslechne další příkazy.“

„Pak jsem toho názoru,“ radil soudce Wargrave, „že bychom měli odjet zítra ráno, jakmile tu přistane Narracottův člun.“

Návrh byl sborově schválen, jen jediný hlas se ozval proti. Hlas Anthonyho Marstona, který s většinou nesouhlasil.

„Kapánek nesportovní, nezdá se vám?“ namítal. „Mělo by se vyčenichat, co je to za záhadu, než odtud vypadneme. Vždyť je to jako detektivka. Hotový nervák.“

Soudce se trpce pousmál: „Já ve svém věku už po nějakých 'nervácích', jak tomu říkáte, vůbec netoužím.“

Anthony se ušklíbl: “Žít v mezích zákona, to je otrava! Já jsem pro zločin! A připíjím mu.“

Zvedl svou sklenku a vypil ji jedním douškem. Až moc ukvapeně nejspíš. Začal se dusit - nebezpečně. Obličej se mu zkroutil a zfialověl. Zalapal po dechu - a pak se svezl ze židle a sklenka mu vypadla z ruky.

• KAPITOLA • PÁTÁ

1

Stalo se to tak náhle, tak nečekaně, že to všem vyrazilo dech. Chvíli jen tupě zírali na to tělo, zhroucené na koberci. Pak vyskočil doktor Armstrong, běžel k Marstonovi a poklekl vedle něho. Když zvedl hlavu, měl oči vytřeštěné ohromením.

„Proboha!“ šeptl hlasem plným hrůzy, „je mrtvý!“

Nikdo nepochopil, co říká. Aspoň ne v první chvíli. Mrtvý? *Mrtvý?* Ten mladý norský bůh, překypující zdravím a silou? V jediné vteřině sražen k zemi? Takhle přece zdraví mladí lidé neumírají, aby se zakuckali po doušku whisky se sodovkou...

Ne, to se nedá pochopit.

Doktor Armstrong se zadíval do tváře mrtvého. Přičichl k zmodralým, zešklebeným rtům. Pak zvedl sklenku, z které se Marston napil.

„Mrtvý?“ vydechl generál Macarthur. „Chcete říct, že ten chlapec se zakuckal - a z toho že umřel?“

Lékař zavrtěl hlavou: „Říkejte si tomu třeba zakuckání. Ale ten hoch se prostě udusil.“

Teď přičichl ke sklence. Ponořil prst do zbytku nápoje na jejím dně a velice obezřetně se prstu dotkl špičkou jazyka. Jeho výraz se změnil.

„Jakživ jsem neslyšel,“ vedl si svou generál Macarthur, „že by takhle mohl někdo umřít - z toho, že se zakuckal.“

Jasným hlasem pronesla slečna Brentová: „Uprostřed života jsme už ve smrti.“

Doktor Armstrong povstal a řekl tvrdě: „Ne, na pouhé zakuckání se vskutku neumírá. Však Marston taky neumřel přirozenou smrtí.“

Téměř šeptem se ozvala Vera: „Bylo snad něco - v té whisky?“

Armstrong přikývl. „Ano. Přesně to určit nemohu. Ale všechno ukazuje na nějaký kyanid. Patrně cyankáli. To účinkuje hezky rychle.“

„A to měl ve sklenici?“ ostře se zeptal soudce.

„Ano.“

Doktor přikročil ke stolu, na němž stály nápoje. Vytáhl zátku z láhve whisky, k obsahu přičichl a ochutnal ho. Pak ochutnal i sodovku. Zavrtěl hlavou. „To je obojí v pořádku.“

„Chcete říct,“ pravil Lombard, „že si ten jed dal do sklenice *sám*?“

Armstrong přikývl, ale tvářil se neuspokojeně. Řekl: „Vypadá to tak.“

„Tak teda sebevražda?“ zamračil se Blore. „To je pěkné nadělení!“

„Mohlo vás napadnout,“ říkala zvolna Vera. „že právě *on* spáchá sebevraždu? Byl tak plný života. A tak - tak se ze života těšil! Když k večeru sjížděl v tom autu z toho kopce, vypadal - no vypadal jako - já to prostě nedovedu vyjádřit.“

Ale všichni jí rozuměli. V tom rozkvětu mládí a mužnosti jim Anthony Marston vypadal jako nesmrtelná bytost. A teď leží na koberci zhroucený, vyřízený.

Doktor Armstrong se rozhlédl po společnosti.

„Dá se to vysvětlit jinak než sebevraždou?“

Každý jen zavrtěl hlavou. Ne, jinak se to vysvětlit nedá. Do lahví nebylo nic přimícháno. A všichni viděli, jak Anthony Marston jde ke stolu a sám si nalévá. Z toho vyplývá, že do sklenice si ten kyanid musel vhodit on sám.

A přece - proč by byl pomýšlel na sebevraždu?

„Poslyšte, doktore,“ řekl zamyšleně Blore, „mně se to nějak nezdá. Neměl jsem dojem, že pan Marston je sebevražedný typ.“

Armstrong přikývl: „Já s vámi souhlasím.“

2

A při tom zůstalo. Co jiného se dalo říct?

Armstrong a Lombard odnesli bezvládné tělo Anthonyho Marstona do jeho ložnice, položili je na lože a zakryli prostěradlem. Když se vrátili dolů, ostatní stáli v jednom hloučku a mnozí z nich se trochu chvěli, ačkoli noc nebyla chladná.

Emily Brentová řekla: „Měli bychom jít spát. Je pozdě.“

Bylo už po půlnoci. Ten návrh byl moudrý - nicméně všichni otáleli. Jako by každý hledal uklidnění ve společnosti druhých.

„Ano,“ přidal se soudce, „musíme se trochu vyspat.“

Rogers zaváhal. „Ještě jsem neuklidil v jídelně,“ řekl.

„Uklidíte ráno,“ mávl rukou Lombard.

„Vaší ženě je už dobře?“ otázal se doktor Armstrong.

„Půjdu se podívat, pane.“

Vrátil se za pár minut. „Spí. Klidně spí.“

„Dobrá,“ řekl doktor, „nevyrušujte ji.“

„Kdepak, pane. Jen to trochu urovnám v jídelně, ujistím se, že je všude zamčeno, a pak si taky lehnu.“ Zamířil přes halu do jídelny.

A ostatní jako loudavé, nedobrovolné procesí vystupovali po schodech nahoru.

Kdyby ten dům byl starý, plný vrzajícího dřeva, tmných stínů a tlustě obložených stěn, byl by mohl působit strašidelně. Ale ten dům byl modernost sama. Žádná temná zákoutí, žádné výplně, které by se mohly odsouvat - všechno zaplavené elektrickým světlem - všechno nové, jasné, vyleštěné. V tom domě nemohlo být nic skrytého, nic utajovaného. Nevyznačoval se zvláštní atmosférou.

A to právě na něm bylo tak děsivé ...

Nahoře na chodbě si hosté řekli dobrou noc, každý vešel do pokoje a každý, zcela automaticky, téměř nevědomky zamkl dveře ...

3

Ve své příjemné, decentně vymalované ložnici se soudce Wargrave svlékl a chystal se na lože. A myslil na Edwarda Setona.

Pamatoval se na něj velice dobře. Na jeho plavé vlasy, modré oči, na to, jak se milým, poctivým způsobem díval lidem do očí. To také udělalo tak příznivý dojem na porotu.

Státní zástupce Llewellyn to trochu zpackal. S přehnanou horlivostí se snažil dokázat víc, než bylo třeba.

Zato obhájce Matthews byl výborný. Jeho vývody seděly. Křížový výslech řídil vyčerpávajícím způsobem. A když svého klienta předvolal jako svědka, vedl si mistrovsky.

A Seton prošel ohněm křížového výslechu bez úhony. Nepropadl rozčilení ani se příliš nerozpálil. Porotě zaimponoval. Matthews měl asi dojem, že si už může gratulovat.

Soudce si teď pozorně natáhl hodinky a položil si je k posteli.

Přesně si připomněl, jaký měl tenkrát pocit, když tam seděl - jak pozorně naslouchal, jak si dělal poznámky, jak všechno hodnotil, jak shromažďoval veškeré droby výpovědí, které svědčily proti obžalovanému.

Ten případ mu působil potěšení. Matthewsova závěrečná řeč byla vynikající. Llewellynovi se pak už nepodařilo zahladit dobrý dojem, který vyvolal obhájce.

A pak on sám celý proces zrekapituloval...

Soudce Wargrave si opatrně vyňal z úst falešný chrup a odložil ho do sklenice s vodou. Scvrklé rty se zbortily. Teď vypadala ústa krutě. Krutě a bezohledně.

Soudce přivřel oči a usmál se. Pěkně to tenkrát Setonovi zavařil!

S tichým revmatickým zachrčením vlezl do postele a zhasil světlo.

4

Dole v jídelně stál Rogers a zaraženě vrtěl hlavou.

Díval se na porcelánové figurky na stole.

„To je divné!“ bručel. „Byl bych přísahal, že jich je deset.“

5

Generál Macarthur se převaloval z boku na bok. Ne a ne usnout.

V temnotě neustále viděl tvář Arthura Richmonda. Míval Arthura rád - ano, hrozně si ho oblíbil. A těšilo ho, že ho má ráda i Leslie.

Leslie byla tak náladová. Nad tolika příjemnými mladíky ohrnovala nos a říkala o nich, že jsou nudní. „Nudní!“ říkala doslova.

Ale Arthur Richmond jí nudný nepřipadal. Od první chvíle spolu vycházeli moc dobře. Povídali si o divadelních hrách, o hudbě, o obrazech. Ona ho škádlívala, dělávala si z něho legraci, utahovala si z něho. A on, Macarthur, byl rád, že Leslie má k tomu chlapci takový mateřský vztah.

No, pěkně mateřský! Jak to, že byl takový pitomý blázen a nevzal na vědomí, že Richmondovi je osmadvacet a Leslie devětadvacet? A tolik Leslie miloval. Má ji teď jasně před očima. Její obličej jako srdíčko, její čtverácké, hluboké šedé oči, její bohatě zvlněné hnědé vlasy. Ano, miloval ji a absolutně jí věřil.

Ve Francii, uprostřed všeho toho pekla, na ni vzpomínal a často vytahoval z náprsní kapsy své blůzy její fotografii.

A potom - potom se dověděl pravdu.

Došlo k tomu přesně tak, jak k takovým odhalením dochází v románech. Dopis v nesprávné obálce. Psala jim oběma a dopis pro Richmonda dala do obálky adresované manželovi. Ještě teď, po všech těch letech, cítí uje ten šok - tu bolest... Panebože, to bolelo!

A zřejmě to trvalo už delší dobu. Z toho psaní to vysvívalo. Víkendy! Poslední Richmondova dovolená... Leslie - Leslie a Arthur!

Řas aby toho ničemu vzal! Řas aby vzal tu jeho usměvavou tvář, to jeho řízné: „Rozkaz, pane generále!“ Ten lhář, ten licoměrník! Ukradl ženu, která patřila jemu! - Pomalu se to v něm podebíralo - ta chladná, vražedná zuřivost.

Dělal, co mohl, aby se dál choval jako obvykle - nic nedával najevo. Snažil se jednat s Richmondem stejně jako dřív.

Dařilo se mu to? Věřil, že ano. Richmond neměl nejmenší podezření. S chvilkovými změnami nálady se v tom prostředí, kde nervy mužů praskaly napětím, samozřejmě počítalo.

Jenom Armitage se po něm párkrát zvědavě podíval. Úplný mladíček, ale jaký ten měl postřeh! Armitage možná uhodl, co se stalo - když přišla ta chvíle.

Ano, generál rozmyslně poslal Richmonda na smrt. Jen zázrak ho mohl přivést zpátky nedotčeného. A ten zázrak se nestal. Ano, poslal Richmonda na smrt a nelitoval toho. Nebylo to nic těžkého. K nedopatřením tam docházelo neustále. Důstojníci byli posíláni na smrt naprosto zbytečně. Panoval tam zmatek, panika. Později se pak mohlo říkat: „Starý Macarthur ztratil trošku nervy, udělal sem tam pořádnou botu, obětoval pár mužů.“ Ale nic víc se říkat nemohlo. Jenom mladý Armitage byl z jiného těsta. Ten se na svého velitele díval moc podivně. Ten asi věděl, že Richmond byl na smrt poslán uváženě. (Mluvil Armitage, když bylo po válce?)

Leslie nevěděla nic. Patrně svého milence oplakávala, ale když se Macarthur vrátil do Anglie, bylo už po pláči. Nikdy jí neřekl, že její nevěru odhalil. Žili spolu dál - jenže ona mu připadala jaksi jiná. A pak, asi za tři nebo čtyři roky dostala oboustranný zápal plic a zemřela. To už je teď hezky dávno. Patnáct let - nebo už šestnáct?

Odešel z armády a uchýlil se do Devonu - koupil si tam malý dům, po jakém odjakživa toužil. Milí sousedé - pěkný kraj. Občas i honitba a rybolov. V neděli chodíval do kostela. (Ale nikoli v den, kdy se z bible četlo o Davidovi, jak v bitvě postavil Uriáše do první linie. To jaksi nedokázal poslouchat. Z toho mu bylo nevolno.)

Všichni se k němu chovali přátelsky. Aspoň zpočátku. Ale později měl takový nepříjemný pocit, že si o něm lidé povídají za jeho zády. Ze se na něj dívají nějak jinak než dřív. Jako kdyby o něm byli něco slyšeli - nějaké vyhané řečičky... (Armitage? Že by byl Armitage někde něco říkal?)

Začal se tedy lidem vyhýbat - uzavřel se do sebe. Nepříjemná věc, mít dojem, že si lidi o vás povídají.

A všechno se to stalo tak dávno. Teď už na tom přece nezáleželo. Leslie tatam a Arthur Richmond jakbysmet. Nic z toho, co se kdysi událo, nemělo už žádný význam.

Ale přinutilo ho to vést samotářský život. Stranil se i starých kamarádů z armády. (Jestli Armitage mluvil, pak kamarádi o všem vědí.)

A teď, dnes večer, nějaký tajemný hlas celou tu zapadlou historii hlasitě vytroubil.

Generál se v duchu ptal, jestli se zachoval správně. Opravdu nehnul ani brvou? Nedal najevo, co v tu chvíli pocítil - projevil jen pohoršení, rozhořčení a nikoli vědomí viny, hrůzu z prohry? Těžko říct.

Nikdo samozřejmě nemohl to obvinění brát vážně. Řekla se tam spousta dalších nesmyslů, zrovna tak přitažených za vlasy. Ta půvabná dívka, třeba - ten hlas ji obvinil, že utopila dítě! Pitomost! Nějaký pomatenec hází po lidech bláznivá obvinění!

Nebo Emily Brentová - určitě neteř starého Toma Brenta od jeho regimentu. *Ona* obžalována z vraždy! Kdekomu musí být na první pohled jasné, že je to žena nanejvýš zbožná - tyhle ženy chodí ruku v ruce s duchovními.

Všechno je to zatracený nesmysl! Bláznovství prostě! Od chvíle, kdy sem přišli - kdy to vlastně bylo? Páni, vždyť jsou tady teprve od dnešního podvečera! A člověk má pocit, jako by tu byl o hodně déle. Napadlo ho: „Kdypak se asi odtud dostaneme?“ No ovšem, zítra, jen co sem přijede od pevniny ten motorový člun.

Divná věc, ale zrovna teď nijak moc netouží dostat se z ostrova... Nechce se mu zpátky na pevninu, zpátky do vlastního domku, zpátky ke všem těm potížím a starostem. Otevřeným oknem slyší, jak se vlny rozbíjejí o skály - teď burácejí hlasitěji než dříve z večera. A navíc se zvedá vítr.

Generál si říkal: „Zvuk plný pohody. Místo plné pohody.“

A taky si říkal: „To nejlepší na takovém ostrůvku je, že když se tam jednou dostanete - nemůžete už nikam dál... došli jste na samý konec světa...“

A najednou věděl, že z ostrova odjet nechce.

Vera Claythornová ležela v posteli, vůbec se jí nechtělo spát a zírala na strop. Lampičku na nočním stolku nechala rozsvícenou. Bála se tmy.

„Hugo...“ táhlo jí hlavou, „Hugo... proč mám pocit, jako bys byl dneska v noci blízko, u mě? Někde docela blízko... Ale kde doopravdy jsi? Nevím. A nikdy se to nedovím. Prostě jsi zmizel - zmizel jsi mi ze života.“

Nemělo smysl chtít na Huga nemyslit. Byl někde nablízku. *Musela* na něj myslet - *musela* vzpomínat...

Cornwall...

Černé skály, hebký žlutý písek. Paní Hamiltonová, trochu korpulentní, v dobré náladě. Cyril, pořád trochu ukňouraný, ji tahá za ruku.

„*Já chci plavat až k té skále, slečno Claythornová. Proč nemůžu plavat až k té skále?*“

Vera se ohlíží - její pohled se setkává s pohledem Hugovým. Hugo ji nespouští z očí.

Ty večery, kdy Cyril už byl v posteli...

„*Pojďte se projít, slečno Claythornová.*“

„*Asi půjdu.*“

Nevinná procházka dolů k pobřeží. Svítí měsíc - atlantský vzduch je vlhý.

A najednou ji Hugovy ruce objímají. „*Miluji vás. Miluji vás. Jistě víte, že vás miluji, Vero.*“

Ovšem, věděla to. (Nebo si jen přála to vědět?)

„Ale nemůžu vás požádat, abyste si mě vzala. Nemám ani vindru. Jen tak tak se držím nad vodou. *A přece jsem jednou měl, považte, celé tři měsíce naději, že ze mě bude boháč. Cyril se narodil až tři měsíce po bratrově smrti. Kdyby se mu bylo narodilo děvčátko...*“

Kdyby se bylo narodilo děvčátko, Hugo by byl zdědil celé rodinné jmění, takhle to pro něho bylo zklamání, to přiznává.

„*Ne že bych s tím byl najisto počítal, to ne. Ale přece jen mi to udělalo čáru přes rozpočet. No nic, směla je směla. A Cyril je milé děcko. Mám ho moc rád.*“ Jistěže ho měl moc rád. Vždycky si našel čas, aby si se svým synovečkem zahrál, aby ho pobavil. Pro nenávist nebylo v Hugově povaze místo.

Cyril nebyl žádný silák. Křehké dítě to bylo - pramálo odolné. Takové dítě by se třeba ani nedožilo dospělosti ...

A pak zase: „*Slečno Claythornová, proč nesmím plavat až k té skále?*“

To věčné fňukání šlo na nervy.

„*Je to moc daleko, Cyrile.*“

„*Ale, slečno Claythornová...*“

Vera vstala z postele. Šla k toaletnímu stolku a spolkla tři aspiriny.

„Kdybych aspoň měla nějaké pořádné prášky na spaní!“ říkala si. A napadlo ji: „Kdybych se já chtěla oddělat, vzala bych si přehnanou dávku veronalu - nebo něčeho podobného - rozhodně ne cyankáli.“

Zachvěla se, když si vzpomněla na křečovitě zkroucenou fialovou tvář Anthonyho Marstona.

Když se kolem krbu vracela do postele, zvedla oči k zarámované rýmovačce:

*Deset malých černoušků hostil děda Vševěd,
jeden z nich se zakuckal, zbylo jich jen devět...*

„To je strašné,“ pomyslela si, „zrovna tak to bylo dnes večer.“

Proč chtěl Anthony Marston umřít?

Ona umřít nechce.

Vůbec si nedovedla představit, že by někdy chtěla umřít. Smrt je pro - pro ty druhé...

• KAPITOLA

• ŠESTÁ

1

Doktor Armstrong měl sen...

V operačním sále je hrozné horko. To to jistě zase přehnali s topením. Po obličejí mu stéká pot. Ruce má vlhké. Stěží v nich pevně udrží skalpel.

Ten skalpel je ale nádherně ostrý! S takovým se snadno vraždí. A on se ovšem k vraždě chystá...

Ale to ženské tělo vypadá docela jinak. Tenkrát to bylo tělo mohutné, těžké. Tohle je hubené, kost a kůže. A má zakrytý obličej. Koho to vlastně musí zabít?

Ne a ne si vzpomenout. A to přece vědět musí! Neměl by se zeptat sestry?

Sestra ho pozoruje. Ne, té se zeptat nemůže. Ta už má nějaké podezření, to je vidět.

Ale kdo to tedy leží na tom operačním stole? Neměli takhle zakrýt obličej. Kdyby se jen mohl na ten obličej podívat... c

Á, takhle je to lepší. Mladá studentka zdravotnické školy s obličejí stahuje kapesník.

No ovšem, Emily Brentová. Emily Brentovou musí zabít. Má takové potměšilé oči! A její rty se pohybují. Cože to říká?

„Uprostřed života jsme už ve smrti...“

A teď se směje. Ne, sestro, nedávejte jí ten kapesník zpátky na obličej. Já na ni musím vidět. Musím ji uspat.

Kde je éter? Určitě jsem si ho sem přinesl. Co jste s tím éterem udělala, sestro? Château neuf du pape? Ale ano, to udělá stejnou službu.

Proč jste zase zakryla ten obličej? Dejte ten kapesník pryč!

No ovšem! Já to věděl! Vždyť je to Anthony Marston! Má fialový obličej, zkroucený křecí, ale mrtvý není. Směje se. Povídám vám, že se směje. Až se pod ním operační stůl otřásá. Pozor, člověče, pozor! Sestro, přidržte ten stůl - přidržte -

Doktor Armstrong sebou trhl a probudil se. Bylo ráno. Do pokoje proudilo sluneční světlo.

A někdo se nad ním nakláněl a cloumal jím. Rogers! Byl bledý a opakoval: „Pane doktore - pane doktore -“

Teprve teď se doktor Armstrong úplně probрал. Posadil se na posteli a ostře se zeptal: „Co je?“

„Má žena, pane doktore. *Nemůžu ji probudit.* Kristepane, já ji nemůžu probudit. A - nějak se mi nelíbí.“

Doktor Armstrong hbitě, pohotově vyskočil. Přehodil přes sebe župan a šel za Rogersem.

Sklonil se nad postel, na níž klidně ležela na boku Rogersova žena. Nadzvedl její studenou ruku, odsunul jedno víčko. Za chvíli se napřímil a otočil se od postele.

Rogers se zeptal šeptem: „Je - je snad - ?“ Přejel si jazykem suché rty.

Armstrong přikývl: „Ano, zemřela.“

Zamyšleně se na muže před sebou zadíval. Pak obrátil pohled k nočnímu stolku, k umyvadlu a zase zpátky k nehybné ženě.

„Srdce - srdce, pane doktore?“ vypravil ze sebe Rogers.
Doktor Armstrong hned neodpověděl. Pak se zeptal: „Jak na tom byla zdravotně?“
„Měla trošku revma,“ odpověděl Rogers.
„Byla v poslední době u nějakého lékaře?“
„U lékaře?“ podivil se Rogers. „Ta nebyla u lékaře celá léta. Já taky ne.“
„Měl jste důvod se domnívat, že ji zlobí srdce?“
„Ne, pane doktore. O ničem jsem nevěděl.“
„Spala dobře?“

Rogers uhnul před jeho pohledem. Sepjal ruce a začal si je rozpačitě mnout.

„Zvlášť dobře nespala - to ne.“

„A užívala něco pro spaní?“ zeptal se ostře Armstrong.

Rogers se na něj překvapeně zadíval.

„Jestli něco užívala? Pro spaní? Pokud vím, tak nic. Ne, určitě nic.“

Armstrong přikročil k umyvadlu.

Na galerce nad ním stálo několik lahviček. Vodička na vlasy, levandulová voňavka, projímadlo, glycerin na ruce, ústní voda, pasta na zuby a různé kosmetické přípravky.

Rogers pomohl doktorovi otvírat zásuvky toaletního stolku. Pak došlo na komodu. Ale nikde ani stopa po prášcích či tabletách pro spaní.

„Nic si nevezala včera večer, pane doktore,“ řekl Rogers, „jenom to, co jste jí dal vy...“

2

Když v devět hodin zazněl gong zvoucí k snídani, všichni už byli vzhůru a čekali, až budou svoláni.

Generál Macarthur se procházel se soudcem po terase a zcela povrchně s ním hovořil o politické situaci.

Vera Claythornová a Philip Lombard vystoupili na nejvyšší vrcholek ostrova za domem. Našli tam pana Blora, upřeně hledícího k pevnině.

„Ani potuchy po tom motorovém člunu,“ pravil pan Blore. „Marně ho vyhlížím.“

Vera se usmála: „Devon je ospalý kraj. Všechno se tu opožďuje.“

Philip Lombard se díval na druhou stranu, k moři.

„Co soudíte o počasí?“ zeptal se znenadání.

Blore se rozhlédl po nebi a řekl: „Mně se zamlouvá.“

Lombard sešpulil ústa, jako by chtěl zapískat. „Ještě před večerem se přizpěje vichr,“ prohlásil.

„Myslíte s bouřkou?“ zeptal se Blore.

Zdola se ozvalo zadunění gongu.

„Snídaně?“ usmál se Lombard. „No, mně přijde vhod.“ Když sestupovali po příkrém svahu, Blore řekl zamýšleně Lombardovi: „Poslyšte, pro mě je to pořád hádanka - proč se ten mládenec chtěl oddělat. Celou noc mně to nešlo z hlavy.“

Vera byla o několik kroků napřed. Lombard zůstal na chvíli stát. Otočil se k Blorovi: „A napadá vás nějaké jiné vysvětlení?“

„Potřeboval bych důkaz. A motiv, především. Já bych řekl, že ten chlapec na tom byl moc dobře.“

Jedním francouzským oknem jim ze salónu vyšla vstříc Emily Brentová. „Už přijíždí člun?“ zeptala se úsečně.

„Ještě ne,“ odvětila Vera.

Šli do jídelny k snídani. Na kredenci stály konvice, jedna s čajem, druhá s kávou a veliká mísa s vajíčky se slaninou. Rogers přidržel otevřené dveře, než všichni vstoupili, pak je zavřel zvenčí.

Emily Brentová se po něm ohlédla. „Dneska ten člověk vypadá špatně.“

Doktor Armstrong, který už stál u okna, si odkašlal a řekl: „Musíte odpustit, jestli dnes nebude - eh, jestli nebude všechno, jak má být. Rogers musel připravovat snídani sám. Jeho žena není - není dnes schopna věnovat se svým povinnostem.“

„A co je s tou ženskou?“ zeptala se přísně Emily Brentová.

Doktor Armstrong řekl, jako by se nic nedělo: „Pojďme snídat. Ať nám nevystydnou vajíčka se slaninou. Potom bych se rád s vámi se všemi o leccčems poradil.“

Všichni uposlechli jeho pokynu. Nabrali si na talířky, nalili si čaj nebo kávu. A pustili se do jídla. Rozhovor o ostrově byl pro ně, jako by se o tom dohodli, tabu. Místo toho se nesoustavně bavili o běžných věcech: o novinkách z ciziny, o událostech ve světě sportu, o tom, že se opět objevila lochnesská obluda. Teprve když na talířcích nic nezbylo, doktor Armstrong odsunul svou židli od stolu, významně si odkašlal a promluvil:

„Myslel jsem, že bude rozumnější, když vám až po snídani sdělím tu smutnou zprávu. Paní Rogersová zemřela ve spánku.“

Ozvalo se několik zděšených, ohromených výkřiků.

„To je strašné!“ zvolala Vera. „Už druhé úmrtí na tomto ostrově od chvíle, kdy jsme přijeli!“

Soudce Wargrave přivřel oči a řekl svým tichým, ale naprosto zřetelným hlasem: „Hm - pozoruhodné! A příčina smrti?“

Armstrong pokrčil rameny. „Těžko říct - bez vyšetření.“

„Je tedy nutná pitva?“

„Rozhodně bych nemohl vystavit úmrtní list. Nemám nejmenší ponětí, jaký byl zdravotní stav té ženy.“

„Vypadala jako stvoření velice nervózní,“ řekla Vera. „A včera večer zažila šok. Mohlo jí tedy selhat srdce, nemyslíte?“

„Srdce se jí zajisté zastavilo,“ odvětil suše doktor Armstrong. „Ale proč se zastavilo, to je otázka.“

Z úst Emily Brentové zaznělo jediné slovo. Dopadlo tvrdě a jasně na naslouchající skupinu: „Svědění!“

Armstrong se k ní otočil. „Co přesně tím chcete říct, slečno Brentová?“

Emily Brentová nelítostně sevřela rty. „Všichni jste to přece slyšeli,“ řekla. „Ta žena byla obviněna, že společně se svým manželem rozmyslně zavraždila svou zaměstnavatelku - nějakou starou dámu.“

„A vy se domníváte...?“

„Já se domnívám, že to obvinění bylo pravdivé. Všichni jste ji včera večer viděli. Zhroutila se a omdlela. Otřesné zjištění, že z té ničemnosti je usvědčena, bylo pro ni nesnesitelné. V pravém slova smyslu zemřela hrůzou.“

Doktor Armstrong pochybovačně zavrtěl hlavou. „To je sice možná teorie,“ pravil, „ale nemůžeme ji akceptovat, když nevíme, jaký byl její zdravotní stav. Jestli měla nějakou srdeční slabost...“

Emily Brentová ho klidně přerušila: „Prosím, označte to tedy jako zásah Boží.“

Všichni se zatvářili pohoršené. A pan Blore řekl stísněně: „Zacházíte příliš daleko, slečno Brentová.“

Emily Brentová se na ně zahleděla rozzářenýma očima. Vysunula bradu a prohlásila: „Vy považujete za nemožné, že by hříšník mohl být sražen hněvem Božím? Já nikoli!“

Soudce se poškrábal na bradě a trochu ironicky zamručel: „Vážená dámo, podle mých zkušeností s pácháním hříchů ponechává Prozřetelnost usvědčování a trestání nám

smrtníkům - kterážto činnost je často převelice ztížena překážkami. A nikdo nám je z cesty neodstraňuje.“

Emily Brentová jen pokrčila rameny.

Blore se stroze zeptal: „Co včera večer snědla nebo vypila, když už odešla do své ložnice?“

„Nic,“ řekl Armstrong.

„Vůbec nic? Ani šálek čaje? Doušek vody? Já bych se vsadil, že si dala šálek čaje. To tihle lidé dělají.“

„Rogers mě ujišťuje, že nevezala do úst.“

„Á,“ zakýval hlavou Blore. „Tvrdit to může, to jistě.“ Řekl to tak významným tónem, že se na něho doktor upřeně zadíval.

„Tak tohle vy si myslíte?“ ozval se Lombard.

„No a proč ne?“ odsekl Blore. „Všichni jsme včera večer slyšeli to obvinění. Možná, že je to čirý výmysl - prostě bláznovství. Ale možná, že ne. Připusťme na okamžik, že je to pravda. Rogers a jeho panička tu starou ženskou odpravili. No a co z toho vyplývá? Cítili se pěkně šťastně a v bezpečí –,“

Do řeči mu skočila Vera. Řekla tiše: „Ne ne, já si nemyslím, že se paní Rogersová cítila v bezpečí.“ Na Blorovi bylo vidět, že ho to přerušení pozlobilo. „No bodejť, ženská,“ říkal jeho pohled. A znovu se ujal slova: „Je to prostě možné. Ať tak či onak, nehrozilo jim žádné přímé nebezpečí, aspoň o žádném nevěděli. A tu najednou včera večer nějaký neznámý pomatenec na ně všechno vyklopí. Co se stane? Ženskou to odrovná - sesype se. Jen si vzpomeňte, jak jí ten její mužský visel na rtech, když přicházela k sobě. To nebylo z obav o manželčino zdraví! Vůbec ne! Poskakoval kolem ní jak kočka na horké plotně. Protože se k smrti bál, co ta ženská třeba vykecne.“

A z téhle situace vyjděte. Ti dva spáchali vraždu a prošlo jim to. Ale když to někdo vyhrabal na světlo, co se stane? Deset proti jedné, že ta ženská to rozbalí. Ta nemá nervy na to, aby zůstala pevná a drze zapírala. No, znamená prostě pro manžela živé nebezpečí, to teda pro něj znamená. On se nachytat nedá. *On* vydrží s klidnou tváří lhát až do soudného dne - ale co udělá *ona*, tím si jistý být nemůže. A když ona se sesype, je i *jeho* krk v nebezpečí. A tak jí něco nasype do šálku čaje a zajistí si navěky její mlčení.“

Armstrong pomalu zavrtěl hlavou.

„U její postele nestál žádný prázdný šálek. Vůbec nic podobného tam nebylo. Dobře jsem se díval.“

Blore si odfrkl. „Toť se ví, že tam nic nebylo! První, co udělal, když to vypila, bylo, že hrníček i talířek odnesl a pečlivě je umyl.“

Chvilku bylo ticho. Pak o tom zapochyboval generál: „Nu, možné to je. Ale mně se nechce věřit, že by se muž takhle zachoval - ke své ženě.“

Blore se krátce zasmál. „Když jde mužskému o krk, tak ho určitě nezarází nějaké sentimentální ohledy.“

A zase nastalo ticho. A než kdokoli mohl promluvit, otevřely se dveře a vstoupil Rogers. Rozhlédl se po všech hostech a uklonil se: „Mohu vám ještě nějak posloužit?“

Soudce Wargrave se zavrtěl na židli a zeptal se: „Kdy obyčejně přijíždí ten motorový člun?“

„Mezi sedmou a osmou, pane. Málokdy až po osmé. Nemám tušení, co dneska ráno Freda Narracotta tak zdrželo. Kdyby byl nemocný, poslal by svého bratra.“

„Kolik je teď?“ ozval se Lombard.

„Za deset minut deset, pane.“

Lombard povytáhl obočí a pomalu zakýval hlavou. Rogers ještě chvilku otálel.

Náhle ze sebe prudce vyrazil generál Macarthur: „Přijměte mou soustrast, Rogersi. Doktor nám právě řekl, co je s vaší ženou.“

Rogers svěsil hlavu. „Děkuji vám, pane.“ Pak sebral prázdné mísy a odešel. A v salónu znovu zavládlo mlčení.

3

Venku na terase řekl Philip Lombard: „To s tím motorovým člunem...“

Blore se na něj zadíval a přikývl: „Vím, co si myslíte, pane Lombarde. Já si kladu stejnou otázku. Ten člun tu měl být už před dvěma hodinami. A nepřišel. Proč?“

„Našel jste odpověď?“ zeptal se Lombard.

„*To není náhoda*, říkám já. Je to nedílná součást celého tohoto podniku. Všechno spolu souvisí.“

„Vy tedy myslíte, že člun nepřijede?“ nadhodil Lombard.

Za nimi se ozval hlas - podrážděný, netrpělivý hlas: „Ne, ten člun nepřijede!“ Blore pootočil hranatá ramena a zamyšleně se zahleděl na mluvčího. „Tak vy si to taky myslíte, pane generále?“

Generál Macarthur řekl drsně: „Ovšemže nepřijede. Spoléháme se na to, že nás ten člun odveze z ostrova. A to je smysl celého plánu. *My se už z toho ostrova nedostaneme ...* Nikdo z nás se už odtud nedostane. Tohle je konec, pochopte - tohle je konec všeho ...“

Zaváhal a potom dodal zvláštním tichým hlasem: „Tohle je mír - pravý mír a klid - dojdete na konec - už nemusíte nikam dál... Ano, mír a klid...“ Znenadání se otočil a odkráčel. Sestoupil z terasy, šel klidně po svahu dolů k moři, k cípu ostrova, kde rozsochaté skály spadaly do vody. Kráčel trochu kolísavě, jako člověk, který ještě napůl spí.

Blore poznamenal: „No prosím, další cvok. Já mám dojem, že takhle to tady dopadne se všemi.“

„Řekl bych, že s vámi ne,“ pravil Lombard.

Bývalý policejní inspektor se zasmál.

„No, mě hned tak něco nerozhází.“ A dodal suše: „A myslím, že s vámi to taky takhle nedopadne, pane Lombarde.“

„Zatím mi to myslí docela jasně, děkuju vám,“ přitakal Lombard.

4

Na terasu vyšel i doktor Armstrong. Zastavil se a zaváhal. Nalevo od něho stáli Blore a Lombard. Po pravici měl Wargrava, který se skloněnou hlavou přecházel sem a tam. Doktor se chvílku rozmýšlel, pak zamířil k soudci. Ale v tu chvíli rychle vyšel z domu Rogers.

„Prosím vás, pane doktore, mohl bych s vámi mluvit?“

Armstrong se otočil.

Rogersovi nervózně pošukávalo v obličeji. Plet' měl šedavě zelenou a třásl se mu ruce. Byl to takový rozdíl proti tomu, jak se ještě před několika minutami ovládal, že to Armstronga málem vyvedlo z míry.

„Prosím vás, pane doktore, na slovíčko. Uvnitř, pane doktore.“

Armstrong tedy vešel s rozrušeným komorníkem zpátky do domu.

„Co se děje, člověče?“ ptal se. „Seberte se!“

„Sem, pane doktore, pojd'te sem.“

Otevřel dveře do jídelny. Doktor tam vstoupil. Rogers šel v patách za ním a zavřel za sebou dveře.

„Tak co?“ zvědavě se zeptal Armstrong. „Co je?“

Rogersovi poskakoval v krku ohryzek. Těžce polykal. S potížemi ze sebe vypravil: „Tady se dějou věci, pane doktore, kterým nerozumím.“

„Jaké věci?“ vyjel na něho Armstrong.

„Vy si budete myslet, že jsem se zbláznil, pane doktore. Vy řeknete, že na tom nic není. Ale to se přece musí vysvětlit. Protože to nedává žádný smysl.“

„Tak už mi povězte, co se děje. Přestaňte mluvit v hádankách.“

Rogers znovu polkl. Pak řekl: „Jde o ty maličké figurky, pane doktore. Uprostřed na stole. O ty porcelánové. Bylo jich tady deset. To můžu odpřisáhnout, deset jich bylo.“

Armstrong přikývl: „No ovšem, deset. Včera při večeři jsme je počítali.“

Rogers k němu přistoupil blíž.

„To je právě to, pane doktore. Včera v noci, když jsem tu uklízel, jich už bylo jen devět. Dobře jsem si toho všiml a bylo mi to divné. Ale nic jiného jsem si o tom nemyslel, než že je to divné. A dneska ráno, pane doktore ... Když jsem prostíral k snídani, tak jsem si nevšiml ničeho. Byl jsem rozčilený a tak vůbec... Ale teď, když jsem přišel sklidit se stolu - no koukněte se sám, jestli mi nevěříte. *Už jich je jenom osm, pane doktore!* Jenom osm! Co je to za nesmysl, prosím vás? *Jenom osm...*“

• KAPITOLA

• SEDMÁ

1

Po snídani navrhla Emily Brentová Veře Claythornové, aby si znovu vyšly na nejvyšší bod ostrova a podívaly se, jestli přijíždí člun. Vera souhlasila.

Vál osvěžující vítr. Na moři se objevovaly bílé hřebínky vln. Rybářské lodčky dnes nevypluly - po motorovém člunu ani památky.

Vesnici Sticklehaven nebylo odtud vidět, jenom kopec, který se nad ní zvedal; zátoku s přístavem zakrýval vyčnívající útes červené skály.

„Ten muž, který nás sem včera přivezl, vypadal spolehlivě,“ řekla Emily Brentová. „Tak je velice divné, že se dnes tak opozdil.“

Vera neotevřela ústa. Snažila se potlačit vzrůstající pocit panického strachu. Jen v duchu si zlobně říkala: „Musíš zachovat klid. Tohle přece nejsi ty. Tys měla vždycky nervy jako z ocele.“ Teprve po chvíli promluvila nahlas: „Už aby přijel! Já - já chci odtud pryč.“

„To zcela nepochybně chceme všichni,“ řekla suše Emily Brentová.

„Všechno je to tak neskutečné ...,“ šeptala Vera. „Mně to připadá naprosto - naprosto nesmyslné.“

Starší žena vedle ní se najednou zamračila: „Já mám na sebe hroznou zlost, že jsem se nechala takhle nachytat. Ten dopis je přece absurdní, když se nad ním zamyslíte. Ale když jsem ho dostala, neměla jsem žádné pochybnosti - ani ty nejmenší.“

„No ovšem,“ zamumlala Vera mechanicky.

„Člověk je zkrátka příliš důvěřivý,“ povzdychla si Emily Brentová.

Vera zhluboka, přerývaně vydechla: „To myslíte doopravdy - to, co jste říkala při snídání?“

„Vyjadřujte se poněkud určitěji, má milá. O kterém mém výroku se to zmiňujete?“

„Opravdu si myslíte,“ řekla tiše Vera, „že Rogers a jeho žena odstranili tu starou dámu?“

Emily Brentová se zamyšleně rozhlížela po moři. Teprve za chvíli odpověděla: „Já osobně jsem o tom přesvědčena. Co o tom soudíte vy?“

„Já nevím, co si o tom mám myslet.“

„Všechno tomu nasvědčuje,“ tvrdila Emily Brentová. „To, jak ta žena padla do mdlob. Jak její muž upustil ten kávový podnos. Jen si vzpomeňte. A jak o tom hovořil - to přece neznělo pravdivě. Ano, oni to bohužel opravdu spáchali.“

Vera přikývla: „Ona vskutku vypadala, jako by se bála vlastního stínu. V životě jsem neviděla tak vyděšenou ženskou... Zřejmě ji to strašilo po celý život...“

Slečna Brentová zamumlala: „Vzpomínám si na citát, který visel na stěně mého dětského pokoje: *Nezapomeň, že tvé hříchy vyjdou na světlo*. Velice pravdivá slova. *Nezapomeň, že tvé hříchy vyjdou na světlo*.“

Vera se s námahou postavila.

„Ale ... slečno Brentová...,“ koktala, „slečno Brentová... v tom případě – „

„No, copak, má milá?“

„Ti ostatní - Co ti ostatní?“

„Já vám dobře nerozumím.“

„Všechna ta druhá obvinění - ta - ta pravdivá nejsou? Ale jestli je to pravda v případě Rogersově – „Vera se zarazila. Nedovedla jasně vyjádřit své chaotické myšlenky.

Zmateně svráštěné obočí slečny Brentové se vyhladilo.

„Á, už vás chápu,“ řekla. „Nu, máme tu ještě pana Lombarda. Ten přiznává, že opustil a nechal umřít těch dvacet vojáků.“

„Ale to byli jenom domorodci,“ namítla Vera.

„Černí nebo bílí, jsou to prostě naši bratři,“ prohlásila přísně Emily Brentová.

Vera si pomyslela: „Naši černí bratři - naši černí bratři. Já se snad rozesměju. Začínám být hysterická. Nejsem ve své kůži...“

Slečna Brentová zahloubané pokračovala: „Některá z těch dalších obvinění jsou ovšem přitažená za vlasy a směšná. Například to proti soudci, ten přece v rámci své veřejné funkce konal jen svou povinnost. A co ten bývalý detektiv ze Scotland Yardu!? Nebo si vezměte můj případ!“

Odmlčela se, než znovu promluvila: „Vzhledem k okolnostem jsem přirozeně včera večer nebyla ochotna k tomu cokoli poznamenat. To není téma, jaké je vhodné rozebírat před pány.“

„Jaké téma?“ zeptala se Vera. Naslouchala své společnosti s velikým zájmem.

A slečna Brentová hladce hovořila dál: „Beatrice Taylorová byla moje služebná. *Nebylo to slušné děvče* - jak jsem zjistila, když už bylo pozdě. Velice jsem se v ní zklamala. Měla příjemné chování a byla velice čistotná a ochotná. Dlouho jsem s ní byla nadmíru spokojená. To všechno byla ovšem čirá přetvářka. Bylo to děvče prostopášené, naprosto nemorální. Fuj! Dost dlouho trvalo, než jsem přišla na to, že je, jak se říká, ‚v tom‘.“ Opět se odmlčela a její delikátní nos se pohoršeně nakrčil. „To byla pro mě hrozná rána. Její rodiče byli mravní lidé a vychovali ji velice přísně. S radostí mohu říct, že její chování neomlouvali.“

„A co se stalo?“ zeptala se Vera, hledíc upřeně na slečnu Brentovou.

„Samozřejmě jsem tu holku nenechala už ani hodinu pod svou střechou. To tak, aby mi ještě lidé vytýkali, že přivírám oči před nemorálností!“

Vera ještě víc ztišila hlas: „A co se stalo - s ní?“

„Tomu zpustlému stvoření nestačilo, že má na svědomí jeden hřích, spáchalo tedy hřích ještě těžší. Sáhlo si na život.“

Vera zděšeně šeptla: „Zabila se?“

„Ano, skočila do řeky.“

Vera se zachvěla. Hleděla na klidný jemný profil Emily Brentové a zeptala se: „A jak vám bylo, když jste se to dověděla? Nebylo vám jí líto? Nedávala jste si žádnou vinu?“

Emily Brentová se napřímila.

„Já? Já jsem si neměla co vyčítat.“

„Ale - co když ji k tomu dohnala vaše tvrdost?“

Emily Brentová nelítostně odvětila: „Její skutek - její hřích - *to* ji k tomu dohnalo! Kdyby se byla chovala jako slušná, skromná dívka, nic by se jí bylo nestalo.“

Obrátila se k Veře tvář. V jejích očích nebylo výčitek ani stísněnosti. Byly to oči hrdé a sebejisté.

Emily Brentová seděla na vrcholku Černochova ostrova, mocně obrněná vědomím vlastní ctnosti.

Ted' už ta drobná stará panna nepřipadala Veře směšná.

Najednou z ní šel strach.

Doktor Armstrong vyšel z jídelny a znovu zamířil na terasu.

Soudce teď seděl v křesle a flegmaticky hleděl na moře. Vlevo stáli Lombard a Blore a mlčky kouřili.

Stejně jako před chvílí doktor zaváhal. Jeho oči spočinuly na soudci Wargravovi. Potřeboval se s někým poradit. Dobře věděl, že soudce má bystrý a logický mozek. A přece stál nerozhodně. Pravda, soudce je inteligentní, ale je to už starší pán. A za tohoto stavu událostí, říkal si Armstrong, je zapotřebí vyhledat muže činu.

Rozhodl se. „Pane Lombarde, mohu s vámi na chvíli mluvit?“

Lombard se vytrhl ze zamyšlení. „Ovšem!“

Oba muži odešli z terasy. Zvolna sestupovali po svahu, dolů k moři. Když byli už z doslechu, řekl Armstrong: „Potřebuji konzultaci.“

Lombard povytáhl obočí.

„Ale, příteli, já se v medicíně nevyznám.“

„Ne, ne, jde o celkovou situaci.“

„Á, to je něco jiného.“

„Povězte mi upřímně,“ vyzval ho Armstrong, „co soudíte o postavení, v kterém jsme se octli?“

Lombard chvíli uvažoval. Pak řekl: „Nutí to k přemýšlení, co?“

„Jaký je váš názor na úmrtí té ženy? Souhlasíte s teorií Blorovou?“

Philip vyfoukl kouř.

„Je zcela pravděpodobná - sama o sobě.“

„Přesně tak.“

Armstrongovi se ulevilo. To bylo znát z jeho tónu. Ten Philip Lombard není žádný hlupák.

A Lombard pokračoval: „Ovšem když vyjdeme z předpokladu, že manželé Rogersovi se svého času dopustili vraždy a že jim to prošlo. A mně se to zdá možné. Jak myslíte, že to provedli? Otrávil tu starou paní?“

Armstrong se zvolna rozhovořil: „Mohlo to být mnohem jednodušší. Ptal jsem se ráno Rogerse, co vlastně té slečně Bradyové bylo. Jeho odpověď byla poučná. Nemusím zabíhat do medicínských podrobností, stačí, když řeknu, že při jistých srdečních potížích se užívá amylnitrid. Když přichází záchvat, rozdrtí se ampulka a vdechuje se. Ale kdyby se v takovou chvíli lék nemocnému nepodal - mohlo by to mít tragické následky.“

Philip Lombard se nad tím zamyslel. „Velice jednoduché. A muselo to znamenat - dost velké pokušení.“ Doktor přikývl.

„Zajisté. Žádná konkrétní činnost. Žádné shánění a aplikace arzeniku - žádná akce - stačí nečinně přihlížet! A Rogers spěchal v noci pro doktora a on i jeho žena měli jistotu, že se nikdy nikdo nedoví, jak to bylo.“

„A i kdyby někdo něco tušil, nic se jim nedalo dokázat,“ dodal Philip Lombard.

A najednou svažtil čelo: „No ovšem - to leccos objasňuje.“

„Prosím?“ řekl nechápavě Armstrong.

„Chci říct,“ pravil Lombard, „že to objasňuje Černochův ostrov. Existují zločiny, jejichž pachatele nelze usvědčit. Jako třeba Rogerse. Nebo jiný příklad: starý Wargrave, který tu svou vraždu spáchal přísně v mezích zákona.“

„Tak vy tomu, co jsme slyšeli, věříte?“ zeptal se ostře Armstrong.

„No ovšem,“ usmál se Lombard, „já tomu věřím. Wargrave určitě toho Edwarda Setona zavraždil. Zavraždil ho zrovna tak spolehlivě, jako kdyby ho byl propíchl dýkou. Jenže byl tak mazaný, že to udělal v paruce a v taláru ze soudcovského křesla. Takže normálním způsobem ho z toho zločinu nemůžete usvědčit.“

Jako blesk prolétlo Armstrongovi hlavou: „*Vražda v nemocnici. Vražda na operačním stole. A vrah je v bezpečí - v naprostém bezpečí.*“

Philip Lombard mluvil dál: „A proto pan Namy - a proto Černochův ostrov!“

Armstrong se zhluboka nadechl.

„A tady jsme u jádra věci. S jakým záměrem jsme sem byli vylákáni?“

„No, co vy si o tom myslíte?“ ušklíbl se Lombard.

Armstrong nenadále odbočil: „Vraťme se na okamžik k smrti té ženy. Jak je možno ji vysvětlit? Zabil ji Rogers, protože se bál, že by je oba mohla shodit. Druhá možnost: Selhaly jí nervy a sama pro sebe našla východisko.“

„Sebevražda, co?“

„To se vám nezdá?“

„Mohla by to být sebevražda, ano -,“ řekl Lombard, „*kdyby nebylo smrti Marstonovy.* Ale dvě sebevraždy ve dvanácti hodinách, to se dá těžko spolknout. A jestli mi chcete namluvit, že Anthony Marston, ten mladý sekáč bez nervů a s nepatrným mozečkem, si najednou začal dělat výčitky, že zlikvidoval párek děcek, a dobrovolně se odrovnal - tak to je teda k smíchu. Ostatně - jak si opatřil ten jed? Pokud vím, tak cyankáli není zrovna věc, kterou si člověk nosí v kapsičce u vesty. Ale to je spíš váš obor.“

„Nikdo se zdravým rozumem s sebou nenesí cyankáli,“ souhlasil Armstrong. „Leda někdo, kdo chce vyhubit vosí hnízdo.“

„Zanícený zahradník nebo statkář, no prosím. Ale nic takového Anthony Marston nebyl. To s tím cyankáli se bude muset vysvětlit. Buď měl Anthony Marston v úmyslu se oddělat, ještě než sem přijel, a už dřív se na to připravil, nebo —,

„Nebo?“ pobízel ho Armstrong.

Philip Lombard se zašklebil.

„Proč to mám vysvětlit já? Vždyť vy to taky máte na jazyku. No ovšem, Anthony Marston byl zavražděn.“

3

Doktor Armstrong se zhluboka nadechl. „A paní Rogersová?“

Lombard odpovídal velmi pomalu: „Mohl bych uvěřit v Anthonyho sebevraždu (těžko), kdyby nebylo paní Rogersové. Mohl bych uvěřit v sebevraždu paní Rogersové (lehce), kdyby nebylo Marstona. Ale takto je nutno vysvětlit, jak to, že rychle za sebou došlo k dvojímu úmrtí.“

„Možná, že k tomu vysvětlení trochu přispěju,“ pravil Armstrong a opakoval, co mu Rogers pověděl o porcelánových figurkách, které zmizely.

„No ovšem,“ řekl Lombard, „porcelánoví černoušci... Včera, když jsme večeřeli, jich určitě bylo deset. A teď, říkáte, jich je jenom osm?“

Doktor Armstrong zarecitoval:

*„Deset malých černoušků hostil děda Vševěd,
jeden z nich se zakuckal, zbylo jich jen devět.
Devět malých černoušků chtělo sypat kosům,
jeden se včas nezbudil, zbylo jich jen osum.“*

Pohledy obou mužů se setkaly. Philip Lombard se ušklíbl a odhodil cigaretu.

„To se zatraceně dobře shoduje, to nemůže být náhoda! Anthony Marston umřel včera po večeři, protože se zadusil, nebo, chcete-li, zakuckal, a matka Rogersová se nejen nezbudila včas, ta se nezbudila vůbec.“

„Takže?“ řekl Armstrong.

Lombard se chopil té narážky: „Takže je tu ještě jeden černoušek. Někdo, kdo je tu na černo! Pan Namy! Pan Neznámý! Neznámý šílenec na svobodě!“

Armstrong vydechl s úlevou: „Tak vy se mnou souhlasíte. Ale je vám jasné, co z toho vyplývá? Rogers přísahal, že mimo něj a jeho ženy a mimo nás nikdo jiný na ostrově není.“

„Rogers se mýlí! Nebo možná lže!“

Armstrong zavrtěl hlavou. „Já nemyslím, že lže. Ten člověk má strach. Je strachem téměř bez sebe.“

Philip Lombard přikývl. Pak řekl: „Dnes ráno nepřišel motorový člun. I to do té skládačky zapadá. Další opatření pana Namyho. Černochoův ostrov má být odříznut od světa, dokud pan Namy neuskuteční celý svůj záměr.“

Armstrong zbledl.

„Uvědomujete si, že ten člověk musí být nepříčetný maniak?“

V Lombardově hlasu zazněl nový tón: „Jednu věc si zase neuvědomuje pan Namy.“

„A to?“

„Tenhle ostrov je víceméně holá skála. Prohledat ho, to nedá velkou práci. Moc brzy váženého pana N. Z. Namyho vy čenicháme.“

„Je to člověk nebezpečný,“ řekl varovně Armstrong.

Philip Lombard se zasmál.

„Nebezpečný? Kdopak by se vlka bál? Já budu nebezpečný, až ho dopadnu.“

Odmlčel se a pak dodal: „Měli bychom přitáhnout na pomoc Blora. V nouzi i polda dobrý. Ale ženským ani slovo! Pokud jde o ty ostatní, generál je senilní a Wargrave je mistr v nicnedělání. My tři už na tu práci stačíme.“

• KAPITOLA

• OSMÁ

1

Blora získali snadno. Okamžitě s jejich argumenty souhlasil.

„Co říkáte o těch porcelánových figurkách, pane doktore, to mění celou situaci. Bláznivý nápad, to teda jistě. Ale je tu ještě něco: Nenapadlo vás, že ten Namy si usmyslel, že tu svou práci provede jaksi skrze zástupce?“

„Mluvte jasně, člověče.“

„No myslím to takhle: Po té včerejší bombě dostane ten mládenec Marston strach a otráví se. A Rogers, ten dostane strach taky a odkrágluje svou paničku. A to všechno je v souladu s plány N. Z. Namyho.“

Armstrong zavrtěl hlavou. Znovu zdůraznil otázku cyankáli.

„Aha, na to jsem zapomněl,“ souhlasil Blore. „Něco takového s sebou běžně nenosíme. Ale jak se to teda dostalo do jeho sklenice, pane?“

„O tom jsem už přemýšlel,“ řekl Lombard. „Marston do sebe včera hodil drink. Ale než si po tom předposledním šel nalít ten poslední, to přece jen vznikla jistá časová mezera. A v té době stála jeho sklenice na některém stole. Já si myslím - docela jistě to ovšem nevím - že stála na tom malém stolku u okna. A okno bylo otevřeno. Někdo mohl vhodit cyankáli do sklenice zvenčí.“

„A my jsme ho ani nezahlédli, pane?“ nedůvěřivě namítl Blore.

„Měli jsme všichni jiné starosti,“ řekl suše Lombard.

„To je pravda,“ pravil Armstrong. „Předtím nás všechny napadl ten hlas. Hájili jsme se, rozčileně jsme chodili sem a tam po místnosti, každý se soustředil jen na svoje problémy. Já myslím, že tak se to stát *mohlo*...“

Blore pokrčil rameny.

„Fakt je, že se to stalo! No, pánové, dejme se do toho. Nemá někdo z vás náhodou revolver? Ale v něco takového se asi doufat nedá.“

„Já revolver mám,“ prohlásil Lombard a poklepal si na kapsu.

Blore vykulil oči a řekl až přehnaně lhostejným tónem: „Vy ho s sebou nosíte pořád, pane?“

„Obyčejně ano,“ přiznal Lombard. „To víte, byl jsem leckde, kde bylo horko.“

„No,“ pousmál se Blore, „takové horko, jako je dneska tady, jste asi ještě nezažil. Jestli se na tomhle ostrově schovává nějaký šílenec, tak má patrně u sebe miniaturní arzenál - nemluvě o nožích a nějakých těch dýkách.“

Armstrong si odkašlal.

„To se možná mylíte, Blore. Vraždění šílenci jsou leckdy pokojní, skromní lidé. A roztomilí.“

Blore zavrtěl hlavou: „Já mám dojem, že ten zdejší bude z jiného těsta, pane doktore.“

2

Ti tři tedy zahájili prohlídku ostrova. Ukázalo se, že je to nad očekávání snadné. Na severozápadní straně, obrácené k pobřeží, spadaly kolmo do moře hladké, ne-rozryté útesy.

Na zbývající části ostrova nerostly žádné stromy a vegetace byla velmi skrovná. Tři muži postupovali pečlivě a metodicky, propátrávali ostrov od nejvyššího vrcholku až dolů k moři a opět zpátky, podrobně prozkoumávali každou sebemenší trhlinu ve skále, v které bylo možno tušit vchod do nějaké jeskyně. Ale žádné jeskyně na ostrově nebyly.

Nakonec, když prohledávali skaliska těsně u vody, došli k místu, kde seděl generál Macarthur a díval se na moře. Bylo to místo nesmírně tiché, bylo tu slyšet jen šplouchání vln, narážejících na skály. Starý pán seděl vzpřímeně, oči upřené k obzoru.

Příchozím nevěnoval pozornost. Vůbec je nebral na vědomí, což je přinejmenším trochu znepokojilo.

Blore si pomyslel: „To není samo sebou - vždyť on vypadá, jako kdyby byl v tranzu.“

Odkášlal si a promluvil rádobý konverzačním tónem: „Pěkné pokojné místočko jste si našel, pane.“

Generál se zamračil. Vrhł rychlý pohled přes rameno a pravil: „Zbývá tak málo času - tak málo času. Musím trvat na tom, aby mě nikdo nerušil.“

Blore řekl srdečně: „My vás rušit nebudeme. Podnikáme, tak říkajíc, okružní cestu po ostrově. Chtěli jsme vědět, jestli se tu třeba někdo neschovává.“

Generál se nepřestával mračit.

„Ničemu nerozumíte,“ mumlal, „vůbec ničemu nerozumíte. Jděte pryč, prosím vás.“

Blore se dal na ústup. „Je to cvok,“ prohlásil, když dohonil ty druhé dva, „nemá smysl se s ním bavit.“

Lombard se zvědavě zeptal: „Co říkal?“

Blore pokrčil rameny: „Něco takového, jako že už nezbývá moc času a že si nepřeje, aby ho někdo rušil.“

Doktor Armstrong svraštil čelo a zamručel: „To bych teda rád věděl...“

3

Prohlídka ostrova byla skončena. Tři průzkumníci stáli zase na nejvyšším vrcholku a hleděli k pevnině. Na moři nebylo žádné plavidlo. Vítr sílil.

Lombard řekl: „Dnes nevypluly rybářské čluny. Přižene se bouře. To je k vzteku, že odtud není vidět do vesnice. Mohli bychom vysílat signály nebo takového něco.“

„A což zapálit večer oheň?“ navrhl Blore. Lombard se zakabonil: „Nejhorší je, že s tím vším se patrně počítalo.“

„Jak počítalo, pane?“

„Copak já vím? Třeba se říkalo, že je to všechno kanadský žertík. Že nás tady vylodili jako robinsony a že nikdo nemá věnovat pozornost signálům a tak podobně. Lidem ve vesnici se možná naznačilo, že jde o sázku. Rozhodně si někdo vymyslel nějakou bláznivou historiku.“

„A vy myslíte, že ji lidi spolkli?“ zapochyboval Blore.

„Dá se jí spíš uvěřit než skutečné pravdě,“ řekl suše Lombard. „Kdyby se lidem ve vsi řeklo, že ostrov má zůstat odříznutý od světa, dokud pan Namy Neznámý v klidu nezavraždí všechny své hosty - tomu by podle vás uvěřili?“

„Jsou chvíle, kdy ani já tomu nemohu uvěřit,“ potřásl hlavou Armstrong. „A přece ...“

Lombard pokrčil rty a odhalil zuby.

„A přece - to je právě to!“ řekl. „To jste řekl správně, doktore!“

Blore shlížel dolů k vodě.

„Tady se asi sotva dá sešplhat, co?“

Armstrong zavrtěl hlavou: „Já o tom pochybuju. Ta stěna je úplně kolmá. A kde by se mohl schovat?“

„Třeba je v tom útesu nějaká díra. Kdybychom měli loďku, mohli bychom veslovat kolem celého ostrova.“

„Kdybychom měli loďku,“ řekl Lombard, „už bychom byli na poloviční cestě k pevnině.“

„To máte pravdu, pane.“

Lombard najednou zpozorněl.

„Ale tenhle útes by se spolehlivě prozkoumat dal. Tady je jediné místo, kde by *mohl* být nějaký úkryt - dole kousek doprava. Kdybyste sehnali lano, mohli byste mě tam spustit a já to zjistím.“

„Jistotu bychom mít *měli*,“ přitakal Blore. „I když mi to připadá nesmyslné - při zběžném pohledu odtud. No dobrá, podívám se po něčem.“ A spěšně zamířil dolů k domu.

Lombard vzhlédl k obloze. Začínaly se na ní kupit mraky. A vítr ještě víc zesílil.

Lombard se pootočil k Armstrongovi.

„Jste nějak zamlklý, doktore. Nač myslíte?“

„Rád bych věděl,“ odvětil Armstrong zvolna, „do jaké míry je starý Macarthur doopravdy cvok.“

4

Vera neměla celé dopoledne nikde stání. Ale vyhýbala se Emily Brentové. Ta v ní budila odpor a skoro jí naháněla hrůzu.

A slečna Brentová si vynesla židli za roh domu, aby byla za větrem. Tam se usadila a pletla.

Kdykoliv na ni Vera pomyslela, měla dojem, že má před sebou bledou tvář utopence s vlasy propletenými mořskými řasami... tvář, která kdysi byla hezká - snad až drze hezká - ale teď už nebudí ani soucit, ani hrůzu.

A Emily Brentová, klidná ve své počestnosti, seděla a pletla.

Na hlavní terase seděl schoulen v lenošce z vrátnice soudce Wargrave. Hlavu měl hluboce zabořenou do límce.

Když se na něj Vera podívala, viděla v duchu muže na lavici obžalovaných - mladého muže s plavými vlasy, modrýma očima a ohromeným, poděšeným výrazem. Edwarda Setona. A představila si, jak si soudce starýma rukama nasazuje na hlavu černou čapku a začíná vynášet rozsudek... Po chvíli se Vera zvolna vydala dolů k moři. Kráčela k nejzazšímu koutu ostrova, k místu, kde seděl starý pán a zíral k obzoru.

Když přišla blíž, generál Macarthur sebou trhl. Otočil hlavu a v jeho pohledu byla podivná směs zvědavosti a porozumění. Ten pohled ji polekal. A generál na ni upřeně civěl hodnou chvíli.

Pomyslela si: „Zvláštní. Dívá se, jako kdyby *věděl*...“

„Á, to jste vy,“ promluvil konečně. „Přicházíte ...“

Vera se posadila vedle něho a zeptala se: „Líbí se vám ta vyhlídka na moře?“

Generál mírně přikývl.

„Ano,“ řekl. „Je pěkná. Tohle je to správné místo na čekání.“

„Na čekání?“ opáčila Vera. „A nač tu čekáte?“

„Na konec,“ odvětil tiše. „Ale to vy přece víte, vidíte? Všichni čekáme na konec.“

„Jak to myslíte?“ otázala se rozechvěně.

Generál Macarthur odpověděl vážně: „*Nikdo z nás už neopustí tento ostrov.* Takový je záměr. Ale to vy samozřejmě moc dobře víte. Jenom asi nedovedete pochopit, jakou to přináší úlevu.“

„Úlevu?“ zvolala Vera s úžasem.

„Ovšem,“ přikývl. „Ale vy jste velice mladá... tak daleko jste ještě nedospěla. Ale to přijde. Ta požehnaná úleva, když se dovíte, že jste se vším skoncovala, že to břímě už nemusíte nést dál. Také to jednoho dne pocítíte ...“

„Já vám nerozumím,“ řekla Vera chraptivě.

V prstech jí křečovitě škubalo. Najednou měla z toho tichého vojáka strach.

A voják zadumaně zašeptal: „Víte, já Leslie miloval. Moc jsem ji miloval...“

„Leslie byla vaše žena?“

„Ano, moje žena... A já ji miloval - a byl jsem na ni pyšný. Byla taková hezká - taková veselá.“

Na chvíli se odmlčel, pak opakoval: „Ano, já měl Leslie rád. Proto jsem to udělal.“

„Chcete říct...“

Generál Macarthur pokojně zakýval hlavou.

„Teď už nemá smysl to zapírat - teď, když všichni umřeme. *Poslal jsem Richmonda na smrt.* Svým způsobem to asi byla vražda. Je to nepochopitelné. *Vražda* - a já byl vždycky takový zákonů dbalý člověk. Jenže tenkrát mi to tak nepřipadalo. Nic jsem si nevyčítal. ‚Dobře mu tak,‘ říkal jsem si. Ale později...“

„Ale později?“ zeptala se tvrdě Vera.

Generál se zatvářil zmateně a trochu sklíčeně.

„Nevím. Nevím. Všechno bylo jiné. Nevím ani, jestli Leslie někdy vytušila... Ale myslím, že ne. Jenže, víte, já už jsem jí potom nerozuměl. Byla pořád někde daleko, kam jsem za ní nemohl. A potom umřela - a já zůstal sám...“

„Sám...“, opakovala Vera. „Sama...“ A její hlas se ozvěnou vrátil od skal.

Generál Macarthur se pousmál.

„I vy budete ráda, až přijde konec.“

Vera se zvedla a řekla drsně: „Nechápu, o čem mluvíte!“

„Já vím, dítě moje. Já prostě vím...“

„Nic nevíte. A nic nechápete.“

Ale generál se už zase díval na moře. O tom, že za ním stojí Vera, zřejmě už nevěděl. Velice tiše a něžně zašeptal: „Leslie...?“

5

Když se Blore vrátil z domu s lanem, ovinutým přes paži, zjistil, že Armstrong stojí tam, kde ho opustil, a hledí dolů do hlubin.

„Kde je pan Lombard?“ zeptal se udýchaně Blore.

„Šel si ověřit nějakou svou teorii,“ řekl Armstrong lhostejně. „Bude tu v minutě. Ale poslyšte, Blore, já si dělám starosti.“

„Ty si děláme všichni.“

Doktor netrpělivě mávl rukou.

„No ovšem - ovšem. Ale takhle to nemyslím. Přemýšlím o starém Macarthurovi.“

„Co je s ním, doktore?“

Doktor Armstrong odpověděl chmurně: „My přece hledáme sílence. *A co Macarthur?*“

„Chcete říct, že je posedlý vražednou mánií?“ ptal se nedůvěřivě Blore.

Armstrong si zřejmě nebyl jist.

„No, neřekl bych to do něho. To rozhodně ne. Ale já samozřejmě nejsem specialista na choroby duševní. A neměl jsem s ním žádný pohovor - z tohoto hlediska jsem ho neprozkoumával.“

„Praštěný, to on je,“ souhlasil Blore, ale dodal s pochybnostmi: „Neřekl bych ovšem...“

Armstrong ho nenechal domluvit. Zřejmě se snažil přijít na jiné myšlenky.

„Asi máte pravdu. Ksaku, někdo se ale musí tady na ostrově skrývat! Á, už je tady Lombard!“

Pečlivě upevnili lano.

„Postarám se o sebe sám,“ prohlásil Lombard. „Vy jen dávejte pozor, kdyby se lano nenadále napnulo.“

Za chvíli stáli vedle sebe a pozorovali Lombarda, jak sestupuje.

„Šplhá jako kočka, co?“ poznamenal Blore. A v jeho hlasu se ozval zvláštní tón.

„Já bych řekl, že někdy musel pěstovat horolezecký sport,“ přikývl Armstrong.

„Asi.“

Po chvíli ticha se opět ozval bývalý inspektor: „Vůbec je to divný patron. Víte, co si myslím?“

„Co?“

„Že je s ním něco v nepořádku.“

„V jakém směru?“

„To nevím,“ zavrčel Blore. „Ale já bych mu nevěřil ani za mák.“

„Vedl patrně dost dobrodružný život,“ řekl Armstrong.

„A já bych se vsadil,“ dodal Blore, „že leckterá jeho dobrodružství musí zůstat pěkně pod pokličkou.“ Udělal pauzu a pak se zeptal: „Vzal jste si sem s sebou revolver, doktore?“ Armstrong vytřeštil oči.

„Já? Ovšemže ne, proboha. Proč bych to dělal?“

„Tak proč si ho s sebou vzal Lombard?“ řekl Blore. Armstrong pokrčil rameny. „Ze zvyku - asi.“ Blore si odfrkl.

Náhle se lano prudce napjalo. Pár okamžiků měli plné ruce práce. Potom, když se lano opět uvolnilo, Blore řekl: „Jsou zvyky a zvyky. Ať si pan Lombard bere s sebou revolver, když jde do nějakých zapadlých končin, no prosím, ať si bere petrolejový vaříč a spací pytel a spousty prášku proti hmyzu. Ale co je to za zvyk, že si celou takovou výbavu s sebou bere sem! To jenom v románech si lidé nosí revolvry, ať se hnou kamkoli.“

Doktor Armstrong zaraženě zakýval hlavou.

Naklonili se nad sráz a dívali se, jak Lombard postupuje. Jeho průzkum byl důkladný, ale okamžitě jim bylo jasno, že je bezvýsledný. Posléze se přehoupl přes okraj útesu a z čela si setřel pot.

„No,“ řekl, „tak jsme v koncích. Buď je ta skrýš v domě, nebo nikde.“

6

Dům prohledali snadno. Nejprve prolezli nemnohé přístavky a kůlny a pak věnovali pozornost vlastní budově. Vzali si na pomoc Rogersovu skládací míru, kterou objevili v kuchyňském příborníku. Ale nikde nenašli skryté a nevysvětlitelné prostory. Všechno tu bylo jasné a zřejmé, v té moderní stavbě nebyly žádné tajné skrýše. Nejdřív proslídili přízemí. Když vystupovali nahoru k ložnicím, oknem na odpočívadle schodiště viděli Rogerse, jak nese na terasu podnos s koktejly.

Lombard se pousmál.

„Podivuhodný živočich, takový dobrý sluha. S apatickým klidem pokračuje ve své práci.“

„Rogers je znamenitý komorník,“ řekl uznale Armstrong. „To se mu musí přiznat.“

„A jeho žena byla moc dobrá kuchařka,“ přidal se Blore. „Ta večere - včera...“

Zabočili do první ložnice.

Za pět minut stáli zase na podestě schodiště a hleděli jeden na druhého. Nikdo se nikde neskrýval, nikdo se nikde skrývat nemohl.

„Tady jsou ještě nějaké úzké schody,“ ukázal Blore.

„Ty vedou nahoru k pokojům pro sloužící,“ řekl Armstrong.

„Pod střechou musí být přece prostor pro cisterny, rezervoáry na vodu a takové věci. Tam je nejlepší možnost se schovávat - jediné tam!“

A jak pod tím úzkým schodištěm stáli, slyšeli najednou shora snadno určitelné zvuky. Tiché pokradmé kroky.

Slyšeli je všichni. Armstrong stiskl Bloreovi paži. A Lombard varovně zvedl prst. „Ticho! Poslouchejte!“

Znovu se to ozvalo - někdo se tiše, opatrně pohyboval přímo nad nimi.

Armstrong zašeptal: „Je přímo v té ložnici. V tom pokoji, kde leží mrtvola paní Rogersové.“

Blore to šeptem potvrdil: „No ovšem! Nejlepší schovávačka, jakou si mohl vybrat. Může počítat s tím, že tam nikdo nevstoupí. Tak do toho! A co nejtíšeji!“

Po špičkách se plížili nahoru po schodech.

Na malém odpočívadle přede dveřmi ložnice se zastavili. Ano, někdo v tom pokoji je! Teď tam něco slabě zavržalo.

Blore šeptl: „Teď!“

Rozrazil dveře a vpadl dovnitř a oba muži v patách za ním.

A všichni tři zůstali okamžitě stát. V pokoji byl Rogers a v náručí držel hromadu šatstva.

7

První se vzpamatoval Blore.

„Promiňte... hm... Rogersi,“ koktal. „Slyšeli jsme tu někoho chodit a... a mysleli jsme si... no prostě...“

„Já prosím za prominutí, pánové,“ omlouval se Rogers. „Odnáším si odtud svoje věci. Měl jsem za to, že nebudete mít žádné námitky, když se přestěhuju do jednoho z volných hostinských pokojů v dolním patře. Do toho nejmenšího.“

Obracel se při řeči k Armstrongovi a Armstrong mu také odpověděl: „Samozřejmě. Samozřejmě. Jen se přestěhujte.“

Snažil se nepohlédnout na zahalenou postavu na loži.

„Děkuji vám, pane doktore,“ uklonil se Rogers.

Vyšel s plnými rukama svých věcí z pokoje a sestupoval do dolejšího poschodí.

Teprve teď přistoupil Armstrong k posteli, nadzvedl prostěradlo a zadíval se do zklidnělé tváře mrtvé ženy. Už se v ní nezračil strach. Už to byla nic nevyjadřující tvář.

„Škoda, že tu nemám své medicínské náležitosti,“ řekl Armstrong. „Moc rád bych věděl, jaký to byl jed.“

Pak se obrátil k svým společníkům.

„Dokončíme to. I když cítím ve všech kostech, že nic neobjevíme.“

Blore se potýkal se zástrčkami na desce, uzavírající průlez na půdu.

„Ten chlap se pohybuje zatraceně tiše,“ řekl. „Před chvílí jsme ho viděli na terase. A nikdo z nás ho neslyšel jít nahoru.“

„Proto jsme taky usoudili, že tady přechází někdo cizí,“ dodal Lombard.

Blore zmizel v hluboké temnotě. Lombard vylovil z kapsy baterku a lezl za Blorem.

Po pěti minutách stáli zas všichni tři na nejvyšší podestě a bezradně zírali jeden na druhého. Byli ušpinění a ověšení pavučinami a tvářili se ponuře.

Kromě jich osmi nebyla na ostrově živá duše.

• KAPITOLA • DEVÁTÁ

1

„Tak jsme se tedy mýlili,“ řekl zvolna Lombard. „Ve všem jsme se mýlili. Vyfantazírovali jsme si děsivý přízrak jenom proto, že nás zmátla náhodná shoda těch dvou úmrtí.“

Armstrong vážně zavrtěl hlavou: „A přece je naše argumentace správná. Kruci, já jsem přece doktor a vím něco o sebevraždách. Anthony Marston nebyl sebevražedný typ!“

„A nemohla to být nešťastná náhoda?“ zeptal se nejisté Lombard.

Blora to nepřesvědčilo. Odrkl si: „Sakramentsky divná nešťastná náhoda!“

Nastalo ticho. Pak se znovu ozval Blore: „Ale pokud jde o tu ženskou...“ Odmlčel se.

„Paní Rogersovou?“

„Ano. To snad mohla být nešťastná náhoda, či ne?“

„Jak to?“ zeptal se Lombard.

Blore se zatvářil poněkud rozpačitě. Jeho cihlově červená tvář dostala ještě temnější odstín. Dost váhavě ze sebe vypravil: „Poslechněte, doktore, vy jste jí přece dal nějakou drogu.“

Armstrong na něho upřel udivený pohled.

„Drogu? Co tím chcete říct?“

„No, včera večer ... Sám jste říkal, že jste jí dal něco, aby spala.“

„Ach ták! To ano. Neškodné sedativum.“

„Co přesně to bylo?“

„Dal jsem jí mírnou dávku trionalu. To je naprosto neškodný preparát.“ Blore ještě víc zrudl.

„Hele, doktore - já to řeknu bez obalu - nedal jste jí těch prášků trochu moc? Nedal?“

Doktor Armstrong se rozzlobil.

„Já nechápu, co máte na mysli.“

„Je přece možné, no řekněte, že jste udělal chybu? To se někdy stane.“

„Nic takového jsem neudělal,“ řekl Armstrong stroze. „To je směšný nápad.“

Zarazil se a pak dodal chladným, kousavým tónem: „Nebo chcete naznačit, že jsem jí dal silnější dávku úmyslně?“

Honem se do toho vložil Lombard: „Poslechněte, vy dva, nesmíme přece ztrácet rozvahu. Nezačínejme se obviňovat navzájem.“

„Já jsem jen upozornil, že se doktor mohl dopustit omylu,“ trval na svém Blore.

Doktor Armstrong se přinutil k úsměvu. Ale byl to dost neveselý úsměv.

„Dopouštět se takových omylů,“ řekl, „to si, příteli, nemohou lékaři dovolit.“

Blore řekl uvážlivě: „Nebyl by to váš první omyl - jestli se dá věřit té gramofonové desce.“

Armstrong zbledl. Philip Lombard se prudce a hněvivě otočil k Blorovi: „Co to má za smysl, takhle se napadat? Jsme všichni na jedné lodi. A musíme táhnout za jeden provaz. Říká někdo něco o tom vašem křivém svědectví?“

Blore proti němu vykročil se zaťatými pěstmi. A řekl zastřeným hlasem: „Jaké křivé svědectví ksakru? To je hanebná lež! A nepokoušejte se mě umlčet, pane Lombarde, jsou jisté věci, kterým chci přijít na kloub - a jedna z nich se týká vás!“

Lombard povytáhl obočí. „Mne?“

„Ano. Rád bych věděl, proč jste si sem, na přátelskou společenskou návštěvu, vzal s sebou revolver.“

„Tak to byste rád věděl?“ opáčil Lombard. „Ano, pane Lombarde!“

Lombard odpověděl zcela nečekaně: „Poslechněte, Blore, vy nejste takový pitomec, na jakého vypadáte“

„Asi ne. Tak jak je to s tím revolverem?“ Lombard se usmál.

„Vzal jsem si ho s sebou, protože jsem očekával, že se tu dostanu do nějakého maléru.“ Blore se podezíravě zašklebil. „Ale to jste nám včera večer neřekl.“ Lombard zavrtěl hlavou.

„To jste před námi držel v tajnosti,“ vytrvale tvrdil Blore.

„Ano, vlastně ano,“ přikývl Lombard. „Tak ven s tím!“

Lombard pomalu spustil: „Nechal jsem vás všechny v domnění, že jsem byl pozván zrovna tak jako většina ostatních. Ale to není tak docela pravda. Ve skutečnosti se na mě obrátil jeden žid - jmenuje se Morris. Nabídl mi sto guineí a vyzval mě, abych sem zajel a měl otevřené oči - říkal, že mám pověst chlapa, který si umí poradit v situacích, kde jde o všechno.“

„No a?“ netrpělivě naléhal Blore.

„To je všechno,“ řekl s úšklebkem Lombard.

Vložil se do toho Armstrong: „Jistě vám ten žid řekl víc?“

„Kdepak, neřekl. Mlčel jako ryba. Berte, nebo nechte být - to byla jeho jediná slova. A já byl na suchu. Tak jsem bral.“

Blore nevypadal přesvědčeně.

„Proč jste nám to neřekl už včera?“ zeptal se znovu.

„Ale, člověče,“ Lombard výmluvně pokrčil rameny, „jak jsem mohl včera večer vědět, jestli zrovna nastala ta situace, s kterou se mám vypořádat? Tak jsem vyčkával a vytasil se s naprosto nezávaznou historkou.“

Zlověstným hlasem promluvil doktor Armstrong: „Ale teď... teď se na to všechno díváte jinak?“

Lombardův výraz se dočista změnil. Ztemněl a ztvrdl.

„Ano,“ řekl. „Teď se domnívám, že jsem na téže lodi jako vy ostatní. Ta stovka guineí, to byl prostě kousek sýra od pana Namyho, abych stejně jako vy ostatní vlezl do pasti.“ Pomalu dodal: „*Protože my jsme v pasti*, na to bych vzal jed. Smrt paní Rogersové! Smrt Tonyho Marstona! Mizející černoušci na stole v jídelně! Ano, ano, v tom všem vidím prsty pana Namyho - *ale kde ksakru ten pan Namy je?*“

Dole slavnostně zahlaholil gong, zvoucí k obědu.

2

U vchodu do jídelny stál Rogers. Když ti tři muži sestupovali ze schodů, vyšel jim pár kroků vstříc a tichým, sklíčeným hlasem se omlouval: „Doufám, že vám oběd bude vyhovovat. Bude studená šunka a studený jazyk a uvařil jsem trochu brambor. A ještě bude sýr a keksy a nějaký kompot.“

„To zní znamenitě,“ řekl Lombard. „Zásoby jsou tedy vydatné?“

„Jídla je hodně, pane - v konzervách. Špižírna je velice dobře zásobena. Řekl bych, že na ostrově, kde může být člověk na značnou dobu odříznut od pevniny, je to nutné.“

Lombard přikývl.

Rogers šel za třemi muži do jídelny a mružel: „Že se tu dnes neukázal Fred Narracott, to mi dělá starosti. Je to nesmírně politováníhodné, dalo by se říct.“

„Ano,“ řekl Lombard, „označení ‚nesmírně politováníhodné‘ to vystihuje velice přesně.“

Do jídelny vešla slečna Brentová. Upustila zřejmě klubko vlny a teď je znovu navíjela. Když zaujala své místo u stolu, poznamenala: „Počasí se mění. Vítr je už velmi silný a moře je plné zpěněných vln.“

Pomalým odměřeným krokem vstoupil soudce Wargrave. Zpod huňatého obočí vrhl hbité pohledy na ostatní hosty v jídelně a řekl: „Byli jste celé dopoledne velice agilní.“

A z jeho hlasu lehce zaznívalo zlomyslné potěšení.

Náhle vběhla do místnosti Vera Claythornová. Byla trochu udýchaná a honem se omlouvala: „Doufám, že nečekáte jen na mě. Hodně jsem se opozdila?“

„Nejste poslední,“ pravila Emily Brentová, „ještě tu není pan generál.“

Všichni už seděli kolem stolu a Rogers oslovil slečnu Brentovou: „Přejete si začít, madam, nebo si přejete ještě počkat?“

„Pan generál sedí dole u moře. Ale já si myslím, že by byl gong stejně neslyšel, on je ...,“ zaváhala, „on je dnes, mám dojem, trochu vyšinutý.“

„Já tam seběhnu,“ nabídl se okamžitě Rogers, „a oznámím mu, že se podává oběd.“

Doktor Armstrong vyskočil od stolu.

„Ne, půjdu tam já,“ prohlásil. „Vy ostatní začněte obědvat.“

A odcházel. Ve dveřích ještě slyšel, jak se Rogers ptá: „Budete si přát studený jazyk nebo studenou šunku, madam?“

3

Pět lidí, sedících kolem stolu, jen ztěžka navazovalo konverzaci. Zvenku bylo slyšet náhlé poryvy větru, které hned zase doznívaly.

Vera se trochu zachvěla.

„Přichází bouřka,“ řekla.

Také Blore přispěl družně k rozhovoru: „Včera byl ve vlaku z Plymouthu jeden stařík a ten pořád říkal, že přijde bouřka. To je úžasné, jak se tihle staří mořští vlci vyznají v počasí.“

Rogers chodil kolem stolu a sbíral misky od masa. Náhle se zarazil, misky v rukou, a řekl nesvým, poděšeným hlasem: „Někdo utíká...“

Slyšeli to všichni - nohy, běžící po terase.

V tom okamžiku věděli - věděli, ač jim to ještě nikdo neřekl.

Jako by se domluvili, všichni se zvedli. Zůstali stát na místě a hleděli ke dveřím.

Objevil se doktor Armstrong. Zrychleně oddychoval a vypravil ze sebe: „Generál Macarthur...“

„Mrtev!“ To slovo prudce vyrazilo z úst Veřiných.

„Ano,“ přikývl Armstrong, „je mrtev!“

Zavládlo mlčení - dlouhé mlčení.

Sedm lidí upíralo oči jeden na druhého a nikdo nevěděl, co říct.

4

Právě ve chvíli, kdy Armstrong a Blore procházeli se starcovou mrtvolou dveřmi, propukla bouře.

Všichni ostatní stáli v hale.

S nenadálým sykotem a hukotem spustil liják.

Když Blore a Armstrong stoupali se svým břemenem vzhůru po schodišti, Vera Claythornová se náhle otočila a šla do opuštěné jídelny.

V té místnosti nebylo ještě ničím hnuto. Na bufetu zůstaly sladkosti, jichž se už nikdo nedotkl.

Vera kráčela ke stolu. Stála u něho pár minut, když do jídelny tiše vstoupil Rogers. Zarazil se, když spatřil Veru. Pak na ni upřel tázavý pohled.

„Já, slečno ...,“ zašeptal, „já se jen přišel podívat...“

Zdrsnělým hlasem, který ji samotnou překvapil, řekla Vera: „Máte pravdu, Rogersi. No jen se podívejte. *Už jich je jenom sedm...*“

5

Generála Macarthura položili na jeho postel.

Armstrong ho ještě jednou naposled prohlédl, pak vyšel z jeho pokoje a sestoupil dolů. Celou společnost našel v salónu.

Slečna Brentová pletla. Vera Claythornová stála u okna a dívala se do syčícího deště. Blore seděl zpřímá na židli, ruce na kolenou. Lombard neklidně přecházel sem a tam. A v nejbližším koutě seděl v hlubokém ušáku soudce Wargrave. Měl přivřené oči.

Ale otevřel je, když vstoupil Armstrong. A zeptal se jasným, pronikavým hlasem: „Tak co, doktore?“

Armstrong byl velmi bledý.

„Nejde o selhání srdce,“ pravil, „ani o nic podobného. Macarthura uhodil někdo nějakým kyjem nebo takovým něčím do týla.“

Zašuměl tichý šepot, ale znovu se ozval jasný hlas soudcův: „Našel jste nástroj, kterého bylo použito?“

„Ne.“

„A přesto jste si jist tím, co říkáte?“

„Naprosto jist.“

Soudce řekl klidně: „Teď tedy víme, na čem jsme.“

Nebylo pochyby, kdo se v této situaci chopí iniciativy. Celé dopoledne seděl Wargrave na terase, zachumlán v lenošce, a zdržoval se jakékoli zjevné činnosti. Nyní se však chopil velení, a to se samozřejmostí, kterou získal dlouholetým autoritativním postavením. Nyní se s rozhodností ujal předsednictví soudu.

Odkášlal si a opět promluvil: „Dnes dopoledne, pánové, jsem seděl na terase a pozoroval jsem, jak se činíte. O účelu vaší aktivity nebylo nejmenších pochybností. Prohledávali jste ostrov, abyste objevili neznámého vraha.“

„Zcela správně, pane,“ přisvědčil Philip Lombard. „Došli jste zajisté k stejným závěrům jako já,“ pokračoval soudce, „že totiž Anthony Marston a paní Rogersová nezemřeli ani nešťastnou náhodou, ani sebevraždou. Určitě jste také dospěli k jediné možné odpovědi na otázku, proč nás pan Namy vylákal na tento ostrov.“

„Namy je šílenec!“ zvolal chraptivě Blore. „Cvok!“

Soudce maličko zakašlal.

„To jistě. Jenže to nikterak nemění náš problém. Máme jednu základní starost - jak zachránit své životy.“

Roztřeseným hlasem promluvil Armstrong: „Ale já vám říkám, že na ostrově nikdo není. *Nikdo!*“

Soudce si pohladil bradu a pravil vlídně: „Tak, jak vy myslíte, tady vskutku není nikdo. K takovému závěru jsem já došel už časně ráno. Byl bych vám mohl říct už napřed, že vaše pátrání bude bezvýsledné. Já jsem však přesvědčen, že pan Namy (abychom mu ponechali jméno, které si sám osvojil) na ostrově je. A to zcela jistě. Ježto na sebe vzal už zmíněný projekt, který neznamena nic většího ani menšího, než vykonání spravedlnosti na jistých jedincích, jejichž provinění nemohou být postižena zákonem, *mohl tento projekt uskutečnit jen jediným způsobem. Jen jediným způsobem se pan Namy mohl dostat na ostrov.*

Vždyť je to naprosto jasné. *Pan Namy je jeden z nás...*“

6

„Ó ne, ne, ne, ne...“

To zakřičela, či spíš zasténala Vera. Soudce se na ni pronikavě zahleděl.

„Má milá slečno,“ pravil, „teď není čas, abychom odmítali podívat se zpříma do tváře skutečnosti. Jsme všichni ve vážném nebezpečí. Jeden z nás je N. Z. Namy. A my nevíme, který z nás. Z deseti lidí, kteří přijeli na tento ostrov, tři jsou s konečnou platností očištěni. Anthony Marston, paní Rogersová a generál Macarthur jsou už mimo podezření. Zbývá nás sedm. A z těchto sedmi je jeden, smím-li to tak říct, černoušek v přestrojení.“

Odmlčel se a rozhlédl se po ostatních. „Mohu se domnívat, že se mnou všichni souhlasíte?“

„Zní to fantasticky,“ řekl Armsrong, „ale asi máte pravdu.“

„O tom se nedá pochybovat,“ přidal se Blore. „A jestli chcete něco vědět, mám výborný nápad...“

Zarazilo ho rázné gesto soudce Wargrava.

„Na všechno dojde,“ pravil klidně soudce. „Nejdřív se chci ujistit, že se na věci díváme naprosto shodně.“

Emily Brentová, která nepřestala plést, poznamenala: „Vaše vývody vypadají logicky. Já připouštím, že jeden z nás je posedlý ďáblem.“

Jen Vera zašeptala: „Já tomu nemohu uvěřit... nemohu ...“

„A vy, Lombarde?“ zeptal se soudce.

„Já s vámi souhlasím, pane. Bezvýhradně.“

Soudce spokojeně zakýval hlavou. A řekl: „A teď probereme důkazní materiál. Nejprve ze všeho: existuje nějaký důvod, abychom podezírali jednu určitou osobu? Pane Blore, vy jste měl, tuším, něco na jazyku.“

Blore prudce odychoval.

„Lombard má revolver,“ hlásil. „Neřekl nám pravdu - včera večer. Sám to přiznává.“

Philip Lombard se pohrdavě usmál a řekl: „Snad abych to vysvětlil znovu.“

Což učinil. Stroze a stručně zopakoval svou historku.

„A čím to chcete dokázat?“ vyjel na něho Blore. „Neexistuje nic, co by to vaše tvrzení dosvědčilo.“

Soudce slabě odkašlal.

„V takovém postavení jsme naneštěstí všichni,“ pravil. „Na všechno máme pouze své slovo.“ Předklonil se.

„Nikdo z vás dosud nepochopil, jaká je toto kromobyčejná situace. Podle mého názoru můžeme postupovat jen jediným způsobem. Je zde někdo, koho na základě důkazů, které máme po ruce, můžeme zcela osvobodit od jakéhokoli podezření?“

Okamžitě se ozval doktor Armstrong: „Já jsem známý lékař. Pouhé pomýšlení, že bych mohl být podezírán z...“

Gesto soudcovy ruky i teď zarazilo mluvčího, dřív než mohl domluvit. A soudce Wargrave řekl tiše a jasně: „Já jsem také osobnost velmi známá. Ale to, můj drahý pane, vůbec nic nedokazuje. Mezi lékaři se už rovněž vyskytli šílenci. I šílení soudcové už tu byli. A zrovna tak,“ dodal s pohledem na Blora, „policisté!“

Promluvil Lombard: „Já se domnívám, že rozhodně můžete vyloučit ženy.“

Soudce povytáhl obočí a řekl tím proslulým sarkastickým tónem, který tak dobře znali obhájci: „Mám tomu rozumět tak, že chcete tvrdit, že ženy se nemohou stát obětí vražedné mánie?“

„Ovšemže nechci tvrdit nic takového,“ odsekl podrážděně Lombard. „Přesto se mi zdá nemožné ...“

Zmlkl. Soudce Wargrave oslovil stejně vysokým, uštěpačným tónem Armstronga: „Mám za to, doktore, že i žena by byla schopna zasadit ránu, která zabila chudáka Macarthura.“

Doktor odpověděl zcela klidně: „Naprostu schopna - kdyby měla vhodný nástroje jako třeba gumový obušek nebo zabiják.“

„Takže by to nevyžadovalo nadměrné vypětí sil?“

„Vůbec ne.“

Soudce Wargrave zakroutil svým želvím krkem.

„Ta druhá dvě úmrtí způsobila aplikace jedu,“ řekl. „A nikdo jistě nemíní popírat, že něco takového může provést i osoba nepatrné fyzické síly.“

„Vy jste se zbláznil!“ hněvivě vykřikla Vera.

Soudce pomalu stáčil pohled, až ho upřel na Veru. Byl to střízlivý pohled člověka, který je zvyklý klást lidi na lékárnické vážky. Vera si pomyslela: „On ve mně vidí jenom... jenom pouhý exemplář. A...“ uvědomila si s velikým překvapením, „nemá mě zrovna rád.“

A soudce říkal odměřeně: „Má drahá slečno, snažte se přece potlačit své vzněty. Vždyť já vás neobviňuji.“ Uklonil se slečně Brentové. „Doufám, slečno, že vás neuráží mé tvrzení, že jsme *všichni* stejně podezřelí?“

Emily Brentová stále pletla. Ani od toho pletení nevzhledla a řekla chladně: „Myšlenka, že já bych měla být obviněna, že jsem utratila život svého bližního - natož pak životy *tří* svých bližních - musí samozřejmě každému, kdo ví něco o mém charakteru, připadat naprostu absurdní. Uznávám nicméně, že jsme si všichni navzájem cizí a že za těchto okolností nikdo nemůže být zproštěn podezření bez dokonalého důkazu. Mezi námi, jak jsem už řekla, je ďábel.“

„Všichni jsme tedy zajedno,“ řekl soudce. „Nikdo nemůže být vyloučen z podezření jen pro svou povahu nebo pro své postavení.“

„A co Rogers?“ nadhodil Lombard.

Soudce se na něj podíval, aniž hnul brvou: „Co je s Rogersem?“

„Nu, podle mě,“ řekl Lombard, „můžeme Rogerse vyškrtnout.“

„Ale jděte! A z jakého důvodu?“ podivil se soudce.

„Především na to není dost inteligentní,“ trval na svém Lombard. „A pak, jednou z obětí byla jeho žena.“

Soudce znovu nadzvedl obočí a řekl: „Za mých časů, mladý muži, stál před soudem ne jeden muž, obviněný z vraždy vlastní ženy - a jejich vina byla prokázána.“

„No ovšem. To je mi jasné. Vražda manželky je možná - řekněme skoro samozřejmá. Ale ne takováhle! Jsem schopen uvěřit, že Rogers zabil svou ženu, protože se bál, že jí selžou

nervy a že ho shodí, nebo protože k ní pocítil odpor, nebo protože se chtěl dát dohromady s nějakou pěknou, o hodně mladší kůstkou. Ale nedovedu si ho představit jako šíleného pana Namyho, který vykonává jakousi bláznivou spravedlnost a začne tím, že odrovná svou vlastní manželku za zločin, který spáchali oba dva spolu.“

Soudce Wargrave namítl: „Vy přijímáte jako důkaz něco, co neznáme z vlastní zkušenosti. My nevíme, jestli se Rogers a jeho žena spikli, aby zavraždili svou zaměstnavatelku. To prohlášení mohlo být přece nepravdivé, učiněné jen proto, aby se zdálo, že Rogers je ve stejném postavení jako my. A na paní Rogersovou padla možná včera večer ta hrůza jen proto, že si uvědomila, že se její manžel pomátl.“

„No dobrá,“ kývl Lombard, „budiž tedy po vašem. N. Z. Namy je jeden z nás. Výjimky nejsou připuštěny. Všichni vyhovujeme podmínkám.“

„Já to myslím tak,“ opravil ho soudce, „že nemohou být připuštěny výjimky z důvodu *povahy, postavení nebo pravděpodobnosti*. Nyní musíme zjistit, je-li možné jednu nebo i více osob vyloučit se zřetelem k faktům. Jednoduše řečeno, je mezi námi jedna nebo více osob, které zaručeně neměly možnost dát buď cyankáli Anthonymu Marstonovi, nebo přehnanou dávku uspávacího prostředku paní Rogersové, a neměly příležitost zasadit ránu, která zabila generála Macarthura?“

Blorova obhroublá tvář se rozzářila.

„Teď jste na to káp, pane!“ zvolal. „To je ono! Tak do toho! Pokud jde o mladého Marstona, nedá se asi nic dokázat. Už se tu vyskytl názor, že mu do zbytku ve sklenici, dřív než si ji naposled naplnil, nasypal jed někdo zvenčí. Ale někdo přímo v místnosti to mohl udělat ještě snadněji. Nevzpomínám si, jestli byl v salónu Rogers, ale z nás ostatních to jistě mohl dokázat kdokoli.“

Odmlčel se a pak pokračoval: „A teď si vemte tu ženskou, tu Rogersovou. Tady jsou přímo na ráně její muž a doktor. Pro kteréhokoli z těch dvou to byla hračka ...“

Armstrong vyletěl ze židle. Celý se chvěl. „Protestuji - to je drzé nařčení! Přisahám, že dávka, kterou jsem té ženě dal, byla naprosto...“

„Doktore Armstrongu!“

Trochu přidušený trpký hlas si okamžitě zjednal ticho. Doktor sebou škubl a zmlkl uprostřed věty. A ten přidušený chladný hlas pokračoval: „Vaše rozhořčení je přirozené. Nicméně musíte uznat, že se nesmíme vyhýbat faktům. Buď vy, nebo Rogers jste *mohli* té ženě podat osudnou dávku vůbec nejsnadněji. Ale uvažme, jak je to s ostatními přítomnými. Jakou možnost podat ten jed jsem měl já, jakou možnost měli inspektor Blore, slečna Claythornová, slečna Brentová, pan Lombard? Může být někdo z nás naprosto a s konečnou platností zproštěn podezření?“ Na okamžik ztichl. „Já myslím, že nikdo.“

Rozzlobeně vykřikla Vera: „Já jsem se k té ženě vůbec nepřiblížila. Vy všichni to můžete odpřísáhnout.“

Soudce Wargrave chvíli počkal a pak řekl: „Pokud mě neklame paměť, fakta jsou takováto - kdokoli mě, prosím, opravte, kdybych uvedl chybný údaj: Paní Rogersovou odnesli na pohovku Anthony Marston a pan Lombard. Pak k ní přistoupil doktor Armstrong. Ten poslal Rogerse pro brandy. Potom vyvstal problém, odkud se ozýval hlas, který jsme slyšeli. Všichni jsme odešli do vedlejší místnosti - až na slečnu Brentovou, která jediná zůstala u bezvědomé ženy.“

Na lících Emily Brentové se objevily rudé skvrny. Slečna přestala plést.

„To je urážlivé!“ zvolala.

Ale nemilosrdný příškrčený hlas mluvil dál: „Když jsme se do salónu vrátili, vy jste se, slečno Brentová, nad tou ženou na pohovce skláněla.“

„Copak je projev lidskosti zločinem?“ rozčilovala se Emily Brentová.

„Já pouze konstatuji fakta,“ řekl soudce Wargrave. „Potom vešel do salónu Rogers a přinášel brandy, kterou ovšem mohl před vstupem do místnosti bez obtíží otrávit. Žena se

napila a krátce nato ji její manžel a doktor Armstrong uložili do postele. Tam jí doktor Armstrong dal uklidňující prášek.“

Blore přitakal: „Ano, tak to bylo. Přesně tak. A to zbavuje podezření pana soudce, pana Lombarda, mě a slečnu Claythornovou.“

Řekl to hlasitě a vítězoslavně. Soudce Wargrave na něm utkvěl chladným pohledem a zamručel: „Skutečně nás to zbavuje podezření? Musíme přece brát v úvahu *každou alternativu*.“

Blore vyvalil oči.

„Já vám nerozumím,“ řekl.

Soudce Wargrave klidně vykládal: „Paní Rogersová leží nahoře ve svém pokoji v posteli. Sedativum, které jí dal doktor, začíná účinkovat. Ženě se chce spát a není schopná čemukoli odporovat. Co kdyby se v tu chvíli ozvalo zaťukání na dveře a někdo vstoupil do pokoje a přinášel jí, dejme tomu, nějakou tabletku nebo nějaký lektvar a prohlásil: ‚Pan doktor vzkazuje, abyste si tohle vzala?‘ Myslíte, že by to poslušně a bez rozmyšlení nespokla?“

Nastalo ticho. Blore přešlápl a zakabonil se.

Pak řekl Philip Lombard: „Tak téhle možnosti ani trochu nevěřím. Ostatně nikdo z nás neodešel pár hodin ze salónu. Došlo přece k Marstonově smrti a k tomu všemu, co s tím souviselo.“

Soudce Wargrave se nedal zviklat: „Někdo mohl opustit svou ložnici - později.“

„Ale to už musel být nahoře Rogers,“ namítl Lombard.

Doktor Armstrong prudce zvedl hlavu.

„Ne,“ řekl. „Rogers sešel dolů, aby poklidil v jídelně a v kuchyňské komoře. Takže kdokoli mohl vystoupit k ženině ložnici a nemusel se bát, že ho někdo uvidí.“

Ozvala se Emily Brentová: „Jenže v té době, doktore, už ta žena pod vlivem léku, který jste jí dal, určitě tvrdě spala.“

„To je sice pravděpodobné, ale jisté to není. Dokud pacientovi nepředepíšete některé léky víckrát, nemůžete říct, jak na ně bude reagovat. Někdy trvá hezky dlouho, než uklidňující prostředek začne účinkovat. Záleží to na pacientově zvláštní alergii vůči určitému preparátu.“

„Bodejť vy byste to netvrdil, doktore,“ ušklíbl se Lombard. „Vám se to hodí do krámu - no ne?“

Armstrongova tvář zrudla hněvem.

Ale ten střízlivý chladný hlas mu opět umlčel slova na rtech.

„Vzájemným obviňováním se nedostaneme nikam. Musíme se zabývat fakty. Myslím, že se nedá popírat, že to, co jsem nastínil, se stát mohlo. Uznávám ovšem, že z hlediska pravděpodobnosti to pro nás nemá valnou cenu; ta je závislá na tom, kdo by to byl provedl. Kdyby se s takovým vzkazem byla objevila slečna Brentová nebo slečna Claythornová, nebylo by to nemocnou vůbec překvapilo. Připouštím, že kdybych se tam byl objevil já, nebo pan Blore, nebo pan Lombard, mohlo jí to připadat přinejmenším neobvyklé, ale přesto se domnívám, že by v ní ta návštěva nebyla vyvolala žádné podezření.“

„A z toho pro nás vyplývá - co?“ zeptal se Blore.

7

Soudce Wargrave si pohladil horní ret a pravil zcela chladně, nevzrušeně: „Projednali jsme tedy tu druhou vraždu a došli jsme k názoru, že nikdo z nás nemůže být zcela zproštěn podezření.“

Na okamžik se odmlčel a pak pokračoval: „Teď přicházíme k smrti generála Macarthura. K té došlo dnes dopoledne. Požádám každého, kdo se domnívá, že má alibi, aby

to naprosto bez obalu prohlásil. Já sám za sebe prohlašuji rovnou, že přesvědčivé alibi nemám. Celé dopoledne jsem seděl na terase a přemýšlel o tom výjimečném postavení, v kterém jsme se všichni octli. Celé dopoledne jsem v té lenošce seděl, dokud nezazněl gong, ale řekl bych, že během té doby nastala nejedna chvíle, kdy mě nikdo neviděl a kdy jsem klidně mohl sejít dolů k moři, zabít generála a vrátit se do své lenošky. Že jsem terasu neopustil, na to existuje pouze moje slovo. Ale to za těchto okolností nestačí. Potřebujeme *důkaz*.“

Přihlásil se Blore: „Já byl celé dopoledne s panem Lombardem a s doktorem Armstrongem. Ti mi to dosvědčí.“

„Ale odešel jste do domu pro lano,“ připomněl doktor Armstrong.

„To ano. Ale šel jsem rovnou do domu a zase rovnou zpátky. To dobře víte,“ ohradil se Blore. „Byl jste pryč dost dlouho...“ řekl Armstrong. Blore zfialověl.

„Co tím ksakru chcete naznačit, doktore?“

„Říkám jen, že jste byl pryč dlouho,“ opakoval Armstrong.

„No musel jsem to lano vyhledat, nemyslíte? Na kotouč provazu nekápnete hned v první minutě.“

„A zatímco inspektor Blore byl pryč,“ zeptal se soudce Wargrave, „vy dva, pánové, jste byli stále spolu?“

„No ovšem,“ odsekl Armstrong. „Totiž, Lombard se na chvíli vzdálil. Ale já zůstal tam, kde jsem byl.“

Lombard se usmál: „Chtěl jsem si jen ověřit, jestli by se daly k pevnině vyslat světelné signály. Hledal jsem nejvhodnější místo. Byl jsem pryč jen pár minut.“

Armstrong přikývl. „To je pravda,“ řekl. „Tak dlouho pryč nebyl, aby mohl spáchat vraždu, o tom vás mohu ujistit.“

„Podíval se některý z vás na hodinky?“ otázal se soudce.

„To ne,“ řekl doktor.

„Já ani hodinky neměl,“ dodal Lombard.

„Pár minut,“ pravil klidně soudce, „to není moc přesné časové určení.“

A otočil hlavu k vzpřímené postavě, která měla na klíně pletení.

„Slečno Brentová?“

„Já jsem si vyšla se slečnou Claythornovou na nejvyšší vrcholek ostrova. A pak jsem seděla na terase na sluníčku.“

„Já jsem vás tam ale neviděl,“ řekl soudce. „Seděla jsem za rohem domu, na východní straně. Tam nefoukal vítr.“

„A seděla jste tam až do oběda?“

„Ano.“

„Slečno Claythornová?“

Vera odpověděla pohotově a jasně: „Ráno jsem byla se slečnou Brentovou. Potom jsem se chvíli potloukala tady po okolí. Nakonec jsem šla dolů k moři a mluvila jsem s generálem Macarthurem...“

Soudce Wargrave ji přerušil: „Kdy to bylo?“

Poprvé se Vera nemohla vyjádřit přesně: „To nevím. Asi tak hodinu před obědem, myslím - nebo snad ani ne.“

Vložil se do toho Blore: „Bylo to potom, co jsme s ním mluvili my, nebo předtím?“

„Nevím,“ řekla Vera. „Generál se choval... choval se velice divně.“

„Jak divně?“ chtěl vědět soudce.

„Říkal, že všichni umřeme,“ tiše odpověděla Vera. „Říkal, že čeká na svůj konec. Měla... měla jsem z něho strach.“

Soudce chápavě přikývl.

„A co jste dělala potom?“

„Vrátila jsem se zpátky do domu. Pak, krátce před obědem, jsem zase vyšla ven a vystoupila za domem nahoru. Jsem dnes už od rána hrozně neklidná.“

Soudce Wargrave si pohladil bradu.

„Zbývá ještě Rogers,“ pravil. „Pochybuji však, že jeho výpověď obohatí naše vědomosti.“

Rogers byl předvolán k soudu a vskutku toho pověděl velmi málo. Celé dopoledne ho zaměstnávaly starosti o domácnost a příprava oběda. Před obědem přinesl na terasu koktejly a pak šel nahoru, aby si z podkrovní přenesl své věci do jiného pokoje. Za celé dopoledne se ani jednou nepodíval z okna a neviděl nic, co by mohlo nějak souviset se smrtí generála Macarthura. A rozhodně by mohl odpřísáhnout, že když prostíral k obědu, bylo na stole osm porcelánových figurek.

Když Rogers dokončil svou výpověď, nastalo ticho.

Soudce Wargrave si odkašlal.

Lombard pošeptal Veře Claythornové: „Teď přijde závěrečná řeč.“

A opravdu přišla.

„Vyšetřili jsme, jak nejlépe jsme mohli,“ pravil soudce, „okolnosti těch tří úmrtí. I když jsme v některých případech u jistých osob prokázali, že čin spáchat nemohly, přece ani o jedné z těch ostatních nemůžeme s konečnou platností prohlásit, že je mimo jakékoli podezření. Já, to znovu zdůrazňuji, jsem pevně přesvědčen, že jeden z těch sedmi, shromážděných v této místnosti, je nebezpečný a patrně duševně chorý zločinec. Zatím nevidím průkazná fakta, která by nás poučila, kdo to je. V současné situaci můžeme pouze uvážit, co vše se dá podniknout, abychom se dorozuměli s pevninou a přivolali pomoc, a v případě, že se ta pomoc nedostaví okamžitě (což je vzhledem k počasí víc než pravděpodobné), co všechno musíme zařídit, abychom si zajistili bezpečí.“

Rád bych vás požádal, abyste to pečlivě uvážili a abyste mi předložili každý návrh, který vás napadne. Zatím každého z vás upozorňuji, aby byl na stráži. Až do této chvíle to měl vrah velice snadné, protože jeho oběti neměly žádné podezření. Od této chvíle je naším úkolem mít v podezření každého z nás. Být varován znamená být ozbrojen. Nic neriskujte a buďte ve střehu. To je všechno.“

Philip Lombard poznamenal šeptem: „A teď bude líčení odročeno...“

• KAPITOLA

• DESÁTÁ

1

„Věříte tomu?“ ptala se Vera.

Seděla s Philipem Lombardem na okenním parapetu v obývacím pokoji. Venku lilo a do okenních tabulí s děsivým vytím prudce narážel víchr.

Než odpověděl, sklonil Philip Lombard hlavu k jedné straně. Pak řekl: „Myslíte, jestli věřím, že děda Wargrave má pravdu, když říká, že Namy je jeden z nás?“

„Ano.“

„Těžko říct,“ pokrčil rameny „Víte, logicky vzato, pravdu má, a přece ...“

Další slova mu Vera vzala z úst: „A přece to nezní pravděpodobně.“

Philip Lombard se ušklíbl.

„Všecko je to nepravděpodobné. Ale po Macarthurově smrti zmizely v jedné věci všechny pochybnosti. Už se nedá mluvit o nešťastných náhodách nebo o sebevraždách. Rozhodně jde o vraždu. Až do této chvíle byly spáchány tři vraždy.“

Vera se zachvěla.

„Je to jako nějaký příšerný sen,“ řekla. „Já mám pořád dojem, že něco takového se *nemůže* stát!“

S porozuměním přikývl: „Já vím. Najednou se ozve zaklepání na dveře a přinesou vám ranní čaj.“

„Ach, kéž by to dopadlo takhle,“ povzdychla si Vera.

„Jistě. Ale tak to nedopadne,“ řekl vážně Lombard. „V tom snu jsme všichni. A od nynějška musíme být hezky na stráži.“

Vera ztišila hlas: „Jestli - jestli to *je* jeden z nás, kdo si myslíte, že to je?“

Philip Lombard se náhle pousmál.

„Vidím, že nás dva vyjímáte. A máte pravdu. O sobě moc dobře vím, že nejsem vrah, a pokud jde o vás, Věro, nedomnívám se, že jste nějak duševně vyšinutá. Na mě děláte dojem té nejrozumnější a nejvyrovnanější dívkou, s jakou jsem se kdy setkal. Že vám to myslí normálně, na to bych vsadil svou reputaci.“

„Děkuju vám,“ hlesla Vera s trochu pokřiveným úsměvem.

„No a vy mi tu poklonu nevrátíte, slečno Vero Claythornová?“

Vera na okamžik zaváhala a pak řekla: „Sám jste přiznal, že lidský život nepovažujete zrovna za posvátný, ale přesto si vás nedovedu představit jako - jako člověka, který namluvil tu gramofonovou desku.“

„Zcela správně,“ kývl hlavou Lombard. „Kdybych já měl spáchat vraždu, nebo dokonce víc vražd, bylo by to jedině pro zisk, který by mi to vyneslo. Tohle hromadné odklizení, to není moje gusto. No dobrá, nás dva neberme v úvahu a soustředme se na svých pět spoluvězňů. Kdo z nich je N. Z. Namy? To, co teď řeknu, je pouhý dohad, ničím to nemohu zdůvodnit, ale já bych hlasoval pro Wargrava.“

Veru to udivilo. Na chvíličku se zamyslela a pak se zeptala: „Proč?“

„Přesně to vysvětlit nedovedu. Ale je to stařec, který řadu let předsedal soudu. To jest, rok co rok si hezkých pár měsíců hrál na Boha Všemohoucího. To nakonec nutně vzele

člověku na mozek. Začne se na sebe dívat jako na všemocnou bytost, jako na pána nad životem a smrtí - a může mu rupnout v hlavě a pak se mu zachce jít ještě o krok dál a stát se předsedou posledního soudu.“

„Ano, *možné* to je...“, řekla zvolna Vera.

„A pro koho hlasujete vy?“ zeptal se Lombard. Vera odpověděla bez nejmenšího zaváhání: „Pro doktora Armstronga.“

Lombard tiše hvízdal.

„Pro doktora? Tak toho já bych jmenoval až na posledním místě.“ Vera zavrtěla hlavou.

„Ó ne! Dvě z těch úmrtí způsobil jed. To nejspíš ukazuje na lékaře. A nemůžete přece přehlédnout fakt, že to jediné, o čem víme s naprostou jistotou, je ten uspávací prášek, který paní Rogersové dal *on!*“

„Ano, to je pravda,“ připustil Lombard.

Vera trvala na svém: „Kdyby se zbláznil lékař, mohlo by trvat dlouho, než by to na něm lidé poznali. A lékaři jsou často přepracováni a žijí v neustálém napětí.“

„To ano,“ souhlasil Lombard, „ale já pochybuji, že mohl zabít Macarthuru. Neměl na to dost času v tom krátkém intervalu, kdy jsem byl od něho pryč - ledaže by byl tam dolů a zase zpátky pelášil jako zajíc, a já nevěřím, že na tohle je vytrénovaný a že by to pak na něm nebylo znát.“

„V té chvíli to taky neudělal,“ řekla Vera, „lepší příležitost měl později.“

„Kdy?“

„Když šel generála zavolat k obědu.“

Philip Lombard znovu tichounce hvízdal.

„Tak vy myslíte, že to udělal takhle? To by byl pěkně chladnokrevný výkon.“

„No jaké to bylo riziko?“ pravila netrpělivě Vera. „Jediný z nás má medicínské vědomosti. Klidně může tvrdit, že je někdo mrtvý už nejméně hodinu, a kdo je schopen mu odporovat?“

Philip se na ni zamyšleně zahleděl.

„Poslyšte,“ řekl, „tohle není hloupý nápad. Rád bych věděl...“

2

„Kdo je to, pane Blore? *To* bych rád věděl. Kdo to je?“

Rogersovi nervózně cukalo v obličejí. V rukách svíral kůži na leštění.

Bývalý inspektor Blore pokrčil rameny: „Jo, kamaráde, to je otázka!“

„Jeden z nás, říkála Jeho Ctihodnost. Ale který z nás? Kdo je ten satanáš v lidské podobě?“

„To bychom *všichni* moc rádi věděli,“ řekl Blore.

„Ale vy už jste na něco přišel, pane Blore,“ naléhal mazaně Rogers. „Vy už jste určitě na něco přišel, no vidíte?“

„Možná, že jsem na něco přišel,“ přikývl zvolna Blore, „ale k jistotě mám ještě daleko. A taky se můžu mýlit. Jediné, co můžu říct, je, že ten dotyčný je hezky bezcitný chlap - hezky bezcitný, namouduši.“

Rogers si setřel pot z čela. A řekl chraptivě: „Je to jako zlý sen, jako zlý sen to je.“

„A vás nenapadá nic, Rogersi?“ zeptal se Blore a zpytavě se na něj zadíval.

Komorník zavrtěl hlavou.

„Ne, nic. Já nevím vůbec nic. A to právě mě tak strašlivě děsí. Že mě nic nenapadá...“

Doktor Armstrong zuřivě opakoval: „Musíme se odtud dostat! Musíme! Musíme! Za každou cenu!“

Soudce Wargrave se zamyšleně díval z okna kuřáckého pokoje. Pohrával si se šňůrkou u svého cvikru.

„Neprohlašuji se samozřejmě za proroka, pokud jde o počasí, ale řekl bych, že je velice nepravděpodobné, že by se k nám dostala nějaká loď - i kdyby lidé na pevnině věděli o naší kritické situaci - dřív než za čtyřadvacet hodin - a to jen v případě, že se utiší ten víchr.“

Doktor Armstrong svěsil hlavu do dlaní a zasténal: „Do té doby můžeme být všichni povražděni v postelích.“

„Doufejme, že nikoli,“ řekl soudce Wargrave. „Já aspoň udělám všechna možná opatření, aby se něco takového nestalo.“

Doktoru Armstrongovi se mihlo hlavou, že takový stařec jako soudce mnohem houževnatěji lpí na životě než leckdo mladší. Často už se za své praxe této skutečnosti podivil. Vždyť on sám, snad o dvacet let mladší než soudce, má daleko méně vyvinutý pud sebezáchovy.

Soudce Wargrave si říkal: „Povraždění v postelích! Ti lékaři jsou jeden jako druhý - vyjadřují se v otřelých frázích. Naprosto banální smýšlení.“

Doktor připomínal: „Uvědomte si, že už tu jsou tři oběti.“

„Zajisté. Ale vy si uvědomte, že nebyly připraveny na útok. My už jsme varováni.“

„Ale co můžeme dělat?“ namítl trpce Armstrong. „Dříve či později...“

„Já se domnívám,“ přerušil ho soudce Wargrave, „že můžeme dělat leccos.“

„Vždyť nemáme ani ponětí, kdo by to mohl být.“

Soudce si pohladil bradu a zamručel: „No, to bych zrovna neřekl.“

Armstrong na něho upřel udivený pohled.

„Copak vy víte...?“

Soudce Wargrave odpověděl opatrně: „Pokud jde o přímé důkazy, jaké jsou nezbytné u soudu, přiznávám, že takového nemám nic. Ale když celou situaci pozorně posoudím, mám dojem, že všechno jednoznačně ukazuje na jednu určitou osobu. Ano, takový mám dojem.“

Armstrong na něho dále zíral.

„Já vám nerozumím,“ řekl.

4

Slečna Brentová se odebrala nahoru do své ložnice. Vzala si bibli a usadila se s ní u okna. Otevřela ji. Ale po krátkém zaváhání ji odložila a přešla k toaletnímu stolku. Z jedné jeho zásuvky vytáhla malý zápisník v černých deskách. Rozevřela ho a dala se do psaní.

Stalo se něco strašného. Generál Macarthur je mrtev. (Jeho bratranec si vzal Elsii MacPhersonovou.) Pohříchu není pochyby, že byl zavražděn. Po obědě k nám měl soudce nanejvýš zajímavý proslov. Je přesvědčen, že vrahem je jeden z nás. To znamená, že jeden z nás je posedlý ďáblem. Takové podezření jsem já už vyslovila. Avšak kdo z nás to je? Já jediná vím...

Chvíli seděla bez hnutí. Oči se jí zamžily a dostaly skelný výraz. Tužka v jejích prstech se opile rozběhla. Roztřesenými, nespojovanými verzálkami slečna Brentová napsala:

VRAH SE JMENUJE BEATRICE TAYLOROVÁ...

Oči se jí zavřely. Náhle se s trhnutím probrala. Podívala se do zápisníku. S hněvivým výkřikem přeškrtnala hrbolatě načmáraná písmena poslední věty.

A tiše zamumlala: „To jsem napsala já? Vážně? Copak začínám bláznit...?“

5

Bouře zesílila. Do boku domu narážel skučící víchř.

Všichni byli v obývacím pokoji. Seděli apaticky v jednom chumlu. A pokradmu se navzájem pozorovali.

Když vstoupil Rogers a přinášel na podnosu čaj, všichni sebou šklubli.

„Mám zatáhnout záclony?“ ptal se Rogers. „Bude to tady útulnější.“

Dostal svolení, zatáhl záclony a rozsvítil lampy. Pokoj teď působil mnohem veseleji. Stíny poněkud zjasněly. No ovšem, zítra bude po bouři, někdo se objeví - přijede člun...

Vera Claythornová řekla: „Buďte tak hodná, slečno Brentová, a nalijte čaj.“

Starší žena odvětila: „Ne, ne, nalijte ho vy, má milá. Ta konvice je tak těžká. A já jsem hrozně mrzutá, ztratila jsem někde dvě klubíčka šedé vlny.“

Vera přikročila ke stolu. Ozvalo se rozveselující cinkání a zvonění porcelánu. Všechno se vracelo do normálních kolejí.

Čaj! Buď požeňán běžný, každodenní odpolední čaj! Philip Lombard pronesl jakousi úsměvnou poznámku. Blore na ni zareagoval. Doktor Armstrong vyprávěl humorný příběh. Soudce Wargrave, který jinak neměl čaj rád, teď s chutí upíjel ze svého šálku.

A do toho zklidněného ovzduší znovu vstoupil Rogers. Byl rozčilen. Promluvil nervózně a zdánlivě nesouvisle: „Promiňte, prosím, ale neví někdo z vás, kam se poděl ten závěs z koupelny?“

Lombard k němu prudce otočil hlavu.

„Závěs z koupelny? O čem to ksakru mluvíte, Rogersi?“

„Je totiž pryč, pane, dočista zmizel. Chodil jsem po domě a zatahoval všude záclony a ten závěs na zách ... v koupelně je pryč.“

„A ráno tam ještě byl?“ zeptal se soudce Wargrave.

„No ovšem, pane.“

„Jaký to byl závěs?“ chtěl vědět Blore. „Jasně červený, z nepromokavého plátna, pane. Šel dobře k těm červeným kachlíkům.“

„A zmizel?“ ozval se Lombard. „Zmizel, pane.“

Hosté se bezradně podívali jeden na druhého.

A unaveně promluvil Blore: „No dobrá, ale co z toho, koneckonců? Je to bláznivé - jenže tady je bláznivé všechno. A na tomhle přece nezáleží. Záclonou z nepromokavého materiálu nemůžete nikoho zabít. Tak to pusťte z hlavy.“

„Jistě, pane, děkuji vám, pane,“ uklonil se Rogers. A odešel a zavřel za sebou dveře.

A na místnost znovu padl přízrak strachu. Znovu se všichni navzájem pokradmu pozorovali.

6

Přišla večeře, byla snědena, nádobí bylo odklizené. Bylo to prosté jídlo, poněkud z konzerv.

Potom, když se všichni přemístili do obývacího pokoje, napětí už bylo téměř nesnesitelné.

V devět hodin se první zvedla Emily Brentová.

„Já jdu spát,“ oznámila.

„Já taky,“ přidala se k ní Vera.

Obě ženy šly po schodech nahoru a doprovázeli je Lombard a Blore. Muži zůstali stát na posledním schodu a dívali se, jak ženy vcházejí do svých pokojů a zavírají dveře. Slyšeli zasunutí dvou zástrček a otočení dvou klíčů.

Blore s úsměvem poznamenal: „Ani jsme jim nemuseli říkat, aby se pořádně zamkly.“
„No,“ dodal Lombard, „o *tyhle dvě* je rozhodně na dnešní noc postaráno.“
A sestupoval zpátky dolů a ten druhý šel za ním.

7

Čtyři muži šli spát o hodinu později. Nahoru šli společně. Rogers prostíral v jídelně k zítřejší snídani a viděl je, jak vystupují po schodech. A slyšel je, když se zastavili na podestě.

Ozval se hlas soudcův: „Jistě vám nemusím radit, pánové, abyste se zamkli.“

K tomu dodal Blore: „A ještě si kliku podepřete židlí. Existují způsoby, jak otočit klíčem zvenčí.“

„S vámi je to těžké, milý Blore,“ zabručel Lombard, „vy toho víte trochu moc.“

„Dobrou noc, pánové,“ pravil vážně soudce. „Ať se ráno všichni ve zdraví sejdeme!“

Rogers vyšel z jídelny a tiše vyběhl do poloviny schodiště. Viděl čtyři postavy, jak procházejí čtverými dveřmi, a slyšel zaklapnutí čtyř zámků a zajištění čtyř zástrček.

Zakýval hlavou.

„Tak je to dobře,“ zamručel.

Šel zpátky do jídelny. Ano, na ráno je už všechno přichystáno. Jeho pohled utkvěl na podstavci ze zrcadlového skla a na sedmi porcelánových figurkách uprostřed na stole.

Tvář mu zkřivil náhlý úšklebek.

„Dneska se postarám,“ řekl šeptem, „aby tu v noci nikdo nic neprováděl.“

Prošel místnost a zamkl dveře do přípravní. Pak vyšel do haly, zavřel za sebou, zamkl a klíč vstrčil do kapsy. Nakonec zhasil všechna světla a pospíchal nahoru do své nové ložnice. V té byla jediná možná skryš, a to ve vysokém šatníku, a Rogers do něho okamžitě nahlédl. Pak zamkl a zástrčkou zajistil dveře a začal se svlékat.

„Dneska v noci už nebudou žádné další lumpárny s černoušky,“ říkal si. „O to jsem se postaral...“

• KAPITOLA • JEDENÁCTÁ

1

Philip Lombard měl ve zvyku probouzet se za úsvitu. I toho rána se v tu dobu probudil. Nadzvedl se, opřel se o loket a naslouchal. Vítr se trochu zmírnil, ale stále ještě fičel. Bubnování deště však už slyšet nebylo ...

V osm hodin hučel vítr mnohem silněji, ale Lombard ho neslyšel. Znovu spal.

V půl desáté seděl na pelesti postele a díval se na hodinky. Pak si je přiložil k uchu. Jeho rty se odlepily od zubů v tom zvláštním, vlčím úsměvu, který byl pro něj charakteristický.

Řekl si tiše: „Myslím, že je na čase něco s tím udělat.“

V půl desáté a pět minut už klepal na dveře zavřeného pokoje Blorova.

Blore otevřel velice opatrně. Měl rozčuchané vlasy a oči ještě zakalené spánkem.

Philip Lombard řekl přátelsky: „Vy máte ale spánek! No, je vidět, že vás netrápí svědomí.“

„Co se děje?“ zeptal se stroze Blore.

„Budil vás někdo?“ pravil Lombard. „Přinesl vám někdo čaj? Víte, kolik je?“

Blore se podíval přes rameno na malé cestovní hodinky u své postele.

„Za deset minut tři čtvrtě na deset! Jak jen jsem mohl tak dlouho spát? Kde je Rogers?“

„To je ten případ,“ usmál se Lombard, „kdy ozvěna odpovídá ‚kde‘.“

„Co tím chcete říct?“ zeptal se ostře Blore.

„Tím chci říct, že Rogers se pohřešuje. Není ve svém pokoji ani nikde jinde. A na plotně nestojí kotlík a v kamnech nikdo nerozdělal oheň.“

Blore potichu zaklel.

„Kde ten mizera může být?“ řekl pak. „Někde venku na ostrově? Počkejte, já na sebe něco hodím. A zatím se zeptejte, jestli o něm neví někdo z ostatních.“

Philip Lombard přikývl a vydal se podél řady zavřených dveří.

Armstronga našel už skoro oblečeného. Soudce Wargrava musel, jako Blora, vyburcovat ze spánku. Vera Claythornová už byla oblečena. Jen pokoj Emily Brentové byl prázdný.

Malá skupinka procházela domem. Rogersův pokoj byl, jak už zjistil Lombard, opuštěný. Ale postel zřejmě hostila v noci spáče a Rogersova břitva, stejně jako mycí houba a mýdlo, byla ještě vlhká.

„Takže normálně vstal,“ poznamenal Lombard. Vera se ozvala tichým hlasem, kterému se snažila dodat pevnosti a jistoty: „Ale nemyslíte si, že se někde schovává a - a číhá na nás?“

„Milé děvče,“ odvětil Lombard, „já už jsem ochoten myslet si cokoli o komkoli.“ Armstrong zavrtěl hlavou. „Určitě je někde venku na ostrově.“ Blore, který se k nim připojil už oblečený, ale neoholený, se zeptal: „A kam se poděla slečna Brentová? To je další záhada.“

Ale když se dostali do haly, slečna Brentová právě přicházela hlavními dveřmi. Měla na sobě nepromokavý plášť.

„Moře je pořád rozbourané,“ řekla. „Myslím, že dnes nemůže vyplout žádný člun.“

„Vy jste se sama toulala po ostrově, slečno Brentová?“ podivil se Blore. „Copak si neuvědomujete, že je to nesmírně nerozumné?“

Emily Brentová odpověděla velice klidně: „Ujišťuji vás, pane Blore, že jsem si dávala neobyčejně dobrý pozor.“

Blore jen zavrčel. A pak se zeptal: „Rogerse jste nezahlédla?“

Slečna Brentová povytáhla obočí.

„Rogerse? Ne, toho jsem dnes ráno vůbec neviděla. Proč?“

Se schodů sestoupil soudce Wargrave, oholený, ustrojený a s nasazeným falešným chrupem. Zamířil k otevřeným dveřím do jídelny.

„Vida, je prostřeno k snídani,“ konstatoval.

„To mohl udělat už včera večer,“ poznamenal Lombard.

Všichni vstoupili dovnitř a dívali se na úhledně rozestavené talíře, mísy, misky a příbory, na řádku šálků na bufetu, na plstěné podložky, připravené pro konvice s kávou.

První to uviděla Vera. Popadla soudce za rameno a stiskla ho svými atletickými prsty tak silně, že sebou škulb.

„Černoušci!“ vzkřikla. „Podívejte se!“

Na stole uprostřed stálo jen šest porcelánových figurek.

2

Našli ho krátce potom.

Ležel v malé prádelně za dvorkem. Šel tam zřejmě naštípat dříví, aby mohl v kuchyni rozdělat oheň. Pořád ještě držel v ruce sekyrku. Větší sekyra, velice těžká, byla opřena o dveře - a její kov byl potřísněn temnou hnědí. A její tvar až příliš přesně odpovídal hluboké ráně v týle Rogersovy hlavy...

3

„Naprosto jasné,“ prohlásil Armstrong. „Vrah se za něj připlížil, rozmáchl se sekyrou a nechal ji dopadnout na jeho skloněnou hlavu.“

Blore si pečlivě prohlížel topůrko sekyry a sítko na mouku z kuchyně.

„Bylo k tomu zapotřebí velké síly, doktore?“ zeptal se soudce Wargrave.

Armstrong odpověděl velmi vážně: „Mohla to udělat i žena, jestli to myslíte takhle.“ Rychle se rozhlédl. Vera Claythornová a Emily Brentová byly ještě v kuchyni. „To děvče to mohlo dokázat snadno - je to sportovní typ. Slečna Brentová vypadá sice křehce, ale takové ženy mají často velkou sílu ve svalech. A nezapomínejte, že každý duševně vyšinutý člověk má sílu zcela netušenou.“

Soudce zamyšleně přikývl.

Blore se vzpřimil a řekl s povzdechem: „Žádné otisky prstů. Topůrko bylo potom dobře očištěno.“

Náhle se ozval smích. Muži se hbitě obrátili. Na dvorku stála Vera Claythornová a křičela vysokým, pronikavým hlasem, zkrasleným výbuchy divokého smíchu: „Jestlipak tady na ostrově chovají včely? No, to mi povzte! Kam půjdeme vybírat med? Ha ha!“

Zírali na ni nechápavě. Vypadalo to, jako by ta jasně myslící, vyrovnaná dívka přímo před jejich očima zešílela. A křičela tím vysokým, nepřírodným hlasem dál: „Co na mě tak

civíte? Jako kdybyste si mysleli, že jsem se pomátla. To, co chci vědět, je docela rozumné. Včely, úly, včely! Copak to nechápete? Copak jste nečetli ty idiotské veršičky? Máte je ve všech pokojích, abyste si je mohli prostudovat! Kdyby nám to jen trochu myslelo, mohli jsme jít rovnou sem. *Sedům malých černoušků šlo naštěpat klest.* A co ten další veršík? Já to umím celé nazpaměť! *Šest malinkých černoušků chtělo vybrat med.* Proto chci vědět, jestli tady na ostrově chovají včely... No není to k smíchu? Není to kruci k smíchu ...?“ A zase se divoce rozesmála.

Doktor Armstrong k ní přikročil, zvedl ruku a udeřil ji dlaní do tváře.

Zalapala po dechu, škytla a polkla. Okamžik stála bez hnutí a pak řekla: „Děkuju vám... Už jsem v pořádku.“

Hlas měla opět klidný a zvládnutý - hlas zdatné učitelky tělocviku.

Otočila se a šla přes dvorek ke kuchyni. „Slečna Brentová a já vám připravujeme snídani,“ říkala už v chůzi. „Přineste nám - trochu klestí, abychom mohly rozdělat oheň.“ Na tváři jí vyvstaly zarudlé stopy po doktorově ruce.

Když zašla do kuchyně, řekl Blore: „No, poradil jste si s tím znamenitě, doktore.“

„Musel jsem to udělat,“ omlouval se Armstrong. „Nemůžeme tu ještě ke všemu potřebovat hysterické záchvaty.“

„Ale ona není hysterka,“ hájil ji Lombard.

„Já vím, že ne,“ souhlasil Armstrong. „Je to zdravá, rozumná holka. Tohle byl jen nenadálý šok. Ten může potrefit každého.“

Rogers naštěpal dost dříví, než byl zabit. Muži je sebrali a zanesli do kuchyně. Vera a Emily Brentová nezahálely. Slečna Brentová vyhrabávala popel a Vera odkrajovala kůži ze slaniny.

„Děkujeme vám,“ řekla Emily Brentová. „Pospíšíme si, jak se dá. Snídaně bude asi za půl až za tři čtvrtě hodiny. Jen co se začne vařit voda.“

4

Někdejší inspektor Blore řekl ztišeným, chraplavým hlasem Philipu Lombardovi: „Víte, co si myslím?“

„Protože mi to stejně řeknete,“ usmál se Lombard, „nemá smysl hádat.“

Někdejší inspektor byl muž seriózní. Pro lehkovážné vtípkování neměl pochopení. Pokračoval tedy vážně: „V Americe byl takový jeden případ. Někdo zabil sekyrou starého chlapa a jeho ženu. Někdy dopoledne. V domě nebyl nikdo jiný než jejich dcera a služka. Služka, to vyšlo jasně najevo, to udělat nemohla. A dcera, to byla důstojná stará panna ve středních letech. Na tu to nevypadalo. To bylo tak nepravděpodobné, že ji zprostilí viny. Ale na žádné jiné vysvětlení se nikdy nepřišlo.“ Odmlčel se. „Na tohle jsem myslel, když jsem uviděl tu sekyru - a když jsem pak přišel do kuchyně a ona tam byla, taková upravená a klidná. Ani brvou nehnula. To děvče se hystericky rozeřvalo - prosím, to je přirozené - něco takového se dá čekat - no co říkáte?“

Philip Lombard řekl lakonicky: „To se může stát.“

„Ale ta druhá!“ dál se rozčiloval Blore. „Taková upravená a uhleděná - v té zástěře - patrně v zástěře paní Rogersové - a s klidem hlásí: ‚Snídaně bude za půl hodiny nebo tak.‘ Jestli chcete něco vědět, tak ta ženská je cvok na kvadrát. Takhle to dopadne s většinou těch starých panen - nechci říct, že všechny se dají na vraždění ve velkém, ale začne jim prostě strašit v hlavě. A tuhle to vzalo zrovna tak. Náboženská mánie - myslí si, že je z ní boží nástroj, nebo něco takového. Poslechněte, vždyť ona sedává v tom svém pokoji a čte si v bibli.“

Philip Lombard řekl s povzdechem: „Ale to ještě není důkaz, že to nemá v hlavě v pořádku, Blore.“

Ale Blore vytrvale, urputně trval na svém: „A ráno byla venku - v plášti do deště - a že prý se byla podívat na moře.“

„Rogers byl zabit, když štípal dříví - a to bylo první, co šel udělat, když vstal. Brentová by nebyla měla zapotřebí hodiny potom courat venku. Podle mého si Rogersův vrah dal moc dobrý pozor, aby potom ležel v kanafasu a chrápal.“

„Ale vy zapomínáte na to hlavní, pane Lombarde. Kdyby ta ženská byla nevinná, tak by přece měla hrůzu z osamělé procházky. Na tu by si vyšla, *jenom kdyby věděla, že se nemá čeho bát*. Kdyby totiž *sama byla pachatelem*.“

„Na tom něco je ... ano,“ připustil Lombard. „Tohle mě nenapadlo.“ Nepatrně se ušklíbl. „Jsem rád, že už nepodezíráte mě.“

Blore řekl skoro zahanbeně: „Nejdřív jsem opravdu měl na mysli vás - kvůli tomu revolveru - a kvůli té prapodivné historce, co jste nám pověděl - či vlastně nepověděl. Ale teď už vím, že ta historka byla vlastně docela pochopitelná.“ A po chvilce dodal: „Doufám, že vy o mně smýšlíte zrovna tak.“

Philip pravil uvážlivě: „Můžu se samozřejmě mýlit, ale já se domnívám, že na tyhle věci nemáte dost obrazotvornosti. Řeknu vám, že jestli vy jste ten pachatel, pak jste zatraceně dobrý herec a já před vámi smekám.“ Snížil hlas. „Čistě mezi námi, Blore, a když vezmeme v úvahu, že než uplyne další den, budou patrně i z nás dvou ztuhlé mrtvolky, vy jste si tenkrát opravdu křivě zasvědčil, vidíte?“

Blore stísněně přešlapoval z nohy na nohu. A posléze řekl: „No, teď už na tom asi moc nesejde. Tak dobrá, Landor byl naprosto nevinný. Ale ten gang mě podmáznul a - řečeno na rovinu - my jsme Landora museli na nějaký čas odklidit z cesty. To víte, že bych to nepřiznal ...“

„Kdyby tu bylo víc svědků,“ dokončil tu větu Lombard a zazubil se. „No nic, zůstane to jen mezi námi dvěma. Doufám, že vám to vyneslo slušný balík.“

„Zdaleka ne takový, jaký jsem měl dostat. To byla špinavá banda, ten Purcellův gang. No, byl jsem aspoň povýšen.“

„A Landora odsoudili na donucovací práce a v kriminále umřel.“

„To jsem nemohl vědět, že tam umře, no ne?“ hájil se Blore.

„Měl jste prostě smůlu. „Já? Snad on, nemyslíte?“

„Vy taky. Protože v důsledku toho všeho to teď vypadá, že i vašeho života je nepříjemně namále.“

„Mého života?“ Blore se na Lombarda upřeně zahleděl. „Vy si myslíte, že se mnou to dopadne stejně jako s Rogersem a s těmi druhými? Se mnou ne! Já si na sebe dávám jaksepatří pozor, to vám teda řeknu.“

„No prosím,“ pokrčil rameny Lombard, „já si nepotrpím na sázky. Ostatně, kdyby bylo po vás, stejně bych nedostal zapláceno.“

„Tak hele, pane Lombarde, co tím chcete říct?“

Philip Lombard obnažil zuby. „Chci tím říct, milý Blore, že podle mého mínění nemáte žádnou šanci.“

„Cože?“

„Váš nedostatek obrazotvornosti z vás udělá naprosto tutový terč. Zločinec s fantazií N. Z. Namyho vás odrovná, kdykoli se mu zachce.“

Blorova tvář se zbarvila do karmínova. Zlostně vybafl: „A co vy?“

Lombardovi ztvrdly rysy. Vypadal najednou nebezpečně.

„Já mám až moc dobrou představivost. Už jsem byl v hezky překérných situacích a dostal jsem se z nich. A tak si myslím - no, víc říkat nebudu, prostě si myslím, že se z téhle dostanu taky.“

5

Vajíčka už byla na pánvi. Vera opékala toasty a říkala si v duchu: „Proč jen jsem ze sebe udělala toho hysterického blázna? To byla chyba. Klid, holka, zachovávej klid!“ Vždycky přece byla pyšná na svou rozvahu.

„Slečna Claythornová se zachovala obdivuhodně - neztratila hlavu - okamžitě se vrhla do vody a plavala za Cyrilem.“

Proč na to teď vzpomínat? Všechno je to pryč - pryč... Cyril zmizel pod hladinou dlouho předtím, než se přiblížila k té skále. Cítila, jak ji strhuje proud, jak ji unáší na širé moře. A ona se nechala unášet - plavala klidně, vznášela se na vlnách - až konečně připlul člun...

Všichni vychvalovali její odvahu a její chladnokrevnost ...

Všichni, až na Huga. Hugo jenom - Hugo se na ni jenom díval...

Bože, pomyslet na Huga, to tolik bolí - ještě i dnes ... *Kde asi je? Co je s ním? Je zasnoubený - ženatý?*

Ostře se ozvala Emily Brentová: „Vero, ten toast se připaluje!“

„Á, promiňte, slečno Brentová, máte pravdu. Jsem hrozně pitomá!“

Emily Brentová odstranila ze syčícího tuku poslední vajíčko.

Vera dala čerstvý krajíček chleba na opékač a řekla udiveně: „Vy jste tak úžasně klidná, slečno Brentová.“

Emily Brentová procedila skrze sevřené rty: „Byla jsem vychována k tomu, abych nikdy neztrácela hlavu a s ničím nedělala zbytečné cavyky.“

Vera si mechanicky pomyslela: „Jako dítě byla zakřiknutá ... To leccos vysvětluje...“

A nahlas řekla: „Vy se nebojíte?“ A po kratičké odmlce dodala: „Nebo je vám jedno, že zemřete?“

Zemřete! Emily Brentová měla najednou pocit, jako by se jí do ztuhlého, zmrazeného mozku zavrtával nebozez. Zemřít? Ale ona přece nezemře! Zemřou ti ostatní - jistě - ale ona, Emily Brentová, nikoli. To děvče nic nechápe. To je pochopitelné, že ona se nebojí - nikdo z Brentů se nikdy nebál. Všichni Brentové byli lidé bohobojní. Na smrt mysleli chladnokrevně. Vedli řádný život. Stejně tak ona, Emily Brentová, vedla řádný život... Nikdy neudělala nic, zač by se musela hanbit... Tudíž, samozřejmě, nezemře...

„Ostříhá Hospodin všech, kdož jej milují.“ „Nebudeš se báti přístrachu nočního, ani střely létající ve dne...“ Teď je jasný den - ničeho se nemusím bát.

„Nikdo z nás už neopustí tento ostrov.“ Kdo jen to řekl? No ovšem, generál Macarthur, jehož bratranec se oženil s Elsií MacPhersonovou. A zřejmě mu to bylo jedno. Dokonce vypadal, jako by se mu ta vyhlídka zamlouvala. To je hřích! Takhle smýšlet, to je bezbožnost! Pro některé lidi znamená smrt tak málo, že si sami vezmou život. Beatrice Taylorová... V noci na včerejšek se jí o Beatrici zdálo - zdálo se jí, že Beatrice stojí venku, tiskne obličej k oknu a kvílí a žadoní, aby mohla dovnitř. Ale Emily Brentová ji nechtěla dovnitř vpustit. Protože, kdyby ji vpustila, stalo by se něco strašného ...

S prudkým trhnutím se Emily Brentová probrala ze zamyšlení. To děvče se na ni tak podivně dívá.

„Všechno je hotovo, ne?“ řekla Emily energicky. „Odneseme tedy snídani do jídelny.“

6

Byla to prapodivná snídaně. Všichni byli velice zdvořilí.

„Smím vám nalít ještě trochu kávy, slečno Brentová?“

„Plátek šunky, slečno Claythornová?“

„Ještě jednu topinku?“

Šest lidí, a všichni vypadali navenek klidně a normálně.

Ale uvnitř? Myšlenky, těkající v jednom kruhu jako veverky v klecích...

„Co dál? Co dál? Kdo příště? Který z nás?“

„Šlo by to takhle? Bůhví. Ale za pokus to stojí. Jen kdyby bylo víc času. Panebože, jen kdyby bylo víc času ...“

„Náboženské šílenství, to je ono... Ale když se na ni člověk koukne, stěží tomu uvěří ... Co když se mýlím?...“

„Je to bláznovství - všechno je to bláznovství. Já sám se z toho zblázním. Ztrácejí se klubka vlny - červené nepromokavé závěsy - to přece nedává žádný smysl. Vůbec tomu nemůžu přijít na kloub...“

„Ten pitomec uvěřil každému mému slovu. A bylo to docela snadné... Ale přesto to vyžaduje opatrnost, velikou opatrnost...“

„Šest těch porcelánových figurek ...už jen šest - kolik jich tu bude dneska večer?...“

„Kdo si vezme to poslední vajíčko?“

„Zavařeninu?“

„Děkuji, smím vám ukrojit kousek chleba?“ Šest lidí, kteří se docela normálně chovali u snídaně...

• KAPITOLA • DVANÁCTÁ

1

Bylo po jídle.

Soudce Wargrave si odkašlal a řekl tichým autoritativním hlasem: „Asi by bylo rozumné, kdybychom se sešli a poradili se o situaci. Řekněme za půl hodiny v salóne?“

Všichni polohlasně naznačili, že souhlasí.

Vera začala skládat mísy. „Uklidím stůl a umyju nádobí,“ řekla.

„My vám to nádobí do přípravy odneseme,“ nabídl se Lombard.

„Díky.“

Emily Brentová se zvedla, ale okamžitě se zase posadila.

„Propána!“ povzdychla si.

„Co je vám, slečno Brentová?“ staral se soudce.

Emily se omlouvala: „Ráda bych pomohla slečně Claythornové, ale bohužel... Nevím, co to se mnou je. Nějak se mi točí hlava.“

„Pocit závratí, co?“ řekl doktor Armstrong a přistoupil k ní. „Přirozená věc. Opožděný šok. Mohu vám něco dát...“

„Ne!“

To slovo vyrazilo ze rtů slečny Brentové jako explodující náboj.

Všichni se zarazili. Doktor Armstrong temně zrudl. Ve tváři slečny Brentové se jasně zračila bázeň a nedůvěra.

„Jak si přejete, slečno Brentová,“ pravil odměřeně Armstrong.

„Nechci žádný lék,“ řekla, „nechci vůbec nic. Zůstanu tady prostě klidně sedět, dokud se mi hlava točit nepřestane.“

Sklidili tedy nádobí po snídani.

Blore se nabídl: „Já jsem domácí člověk, slečno Claythornová. Já vám pomůžu.“

„Děkuju vám,“ usmála se Vera.

Emily Brentová zůstala sama sedět v jídelně.

Chvilí slyšela slabý šepot hlasů z přípravy.

Pocit závratí se vytrácel. Teď cítila ospalost, měla dojem, že by snadno mohla usnout.

V uších jí bzučelo - nebo opravdu v té místnosti něco bzučí?

„To vypadá na včelu,“ napadlo ji, „nebo na čmeláka.“ A najednou skutečně uviděla včelu. Včelu, která lezla po okenní tabuli. Dneska ráno mluvila o včelách Vera Claythornová. Včely a med...

Med má Emily ráda. Med je v plástvích, dá se procedit přes mušelín... Kap, kap, kap...

Někdo je v místnosti... někdo mokrý, kape z něho voda... *To vystupuje z řeky Beatrice Taylorová.*

Stačí otočit hlavu a Beatrici uvidí.

Ale tu hlavu otočit nedokáže ...

Kdyby zavolala...

Ale zavolat nedokáže...

A v domě už nikdo jiný není. Je tu úplně sama...

Slyšela kroky - tiché, šouravé kroky, které se k ní přibližovaly. Klopýtavé kroky utopené dívky...

O nos jí zavadil vlhký, plísňový pach...

A ta včela na okenním skle bzučí - bzučí...

A potom ucítila bodnutí.

Včelí bodnutí ze strany do krku.

2

V salóne čekali na Emily Brentovou. „Nemám pro ni dojít?“ nabízela se Vera. „Okamžik!“ zadržel ji Blore.

Vera se opět posadila. Všichni se tázavě zahleděli na Blora.

„Poslyšte, vy všichni, já mám na to tenhle názor: pachatele těch vražd nemusíme zrovna teď hledat dál než v jídelně. Já jsem hotov odpřísáhnout, že ten, po kom jdeme, je ta ženská.“

„A motiv?“ zeptal se Armstrong.

„Náboženské šílenství. Co vy na to, doktore?“

„Je to docela možné,“ přikývl Armstrong. „Nic proti tomu nemohu namítat. Jenže nemáme žádný důkaz.“

„Chovala se moc divně, když jsme v kuchyni připravovaly snídani,“ vzpomněla si Vera. „Ty její oči...“

„Podle toho ji nemůžete posuzovat,“ namítl Lombard. „Všichni teď máme trochu zamotanou hlavu.“

Opět promluvil Blore: „Je tu ještě jedna věc. Ona jediná odmítla podat vysvětlení po té scéně s gramofonovou deskou. Proč? Patrně žádné vysvětlení neměla.“

Vera se zavrtěla na židli.

„To není tak docela pravda,“ řekla. „Mně o tom později řekla.“

„A co vám řekla, slečno Claythornová?“ ozval se Wargrave.

Vera opakovala příběh Beatrice Taylorové.

„Velice jasná historka,“ poznamenal soudce Wargrave. „I pro mě by byla lehce přijatelná. Ale povězte mi, slečno Claythornová, dělala na vás slečna Brentová dojem, že ji trápí pocit viny nebo že si svůj postoj v té věci vyčítá?“

„Vůbec ne,“ zavrtěla hlavou Vera. „Nikterak se jí to nedotklo.“

„Ty mají srdce jako z křemene, tyhle přepočestné staré panny,“ pravil Blore. „Dovedou leda závidět.“

Soudce Wargrave se podíval na hodinky.

„Je za pět minut jedenáct. Měli bychom slečnu Brentovou vyzvat, aby se zúčastnila naší schůze.“

„Copak vy nic nepodniknete?“ divil se Blore.

„Zatím nevím, co bychom mohli podniknout,“ odpověděl soudce. „Naše podezření, to jsou zatím jen a jen podezření. Nicméně prosím doktora Armstronga, aby chování slečny Brentové bedlivě pozoroval. A teď pojdme do jídelny.“

Našli Emily Brentovou na téže židli, na které seděla, když odcházeli. Zezadu na ní neviděli nic nepatřičného. Divné bylo jenom to, že zřejmě neslyšela jejich příchod.

A pak spatřili její obličej - překrvený, s modrými rty a vytřeštěnýma očima.

Blore vykřikl: „Panebože, vždyť ona je mrtvá!“

3

Promluvil ztišený klidný hlas soudce Wargrava: „Další z nás zproštěn podezření - ale pozdě, bohužel.“

Armstrong se skláněl nad mrtvou. Přičichl jí ke rtům, nahlédl jí pod víčka a potřásl hlavou.

„Jak umřela, doktore?“ zeptal se nedočkavě Lombard. „Byla přece v pořádku, když jsme od ní odcházeli.“

Armstrongovu pozornost upoutala skvrnka na pravé straně ženina krku. „Tady je stopa po injekční jehle,“ řekl. Od okna se ozval bzukot.

„Podívejte se!“ vykřikla Vera. „Včela! Ne, čmelák! Vzpomeňte si, co jsem říkala ráno!“

„Ale to nebyla včela, co ji bodlo,“ pravil pochmurně Armstrong. „Tu injekční stříkačku držela lidská ruka.“

„A jaký to byl jed?“ zeptal se soudce.

„Řekl bych, že nějaký kyanid,“ odvětil Armstrong.

„Pravděpodobně cyankáli jako u Anthonyho Marstona. Jistě zemřela okamžitě. Zadušením.“

„Ale co ta včela?“ křičela Vera. „To nemůže být náhodná shoda!“

„Ovšemže to není náhodná shoda,“ pravil pomalým hlasem Lombard. „To náš vrah projevuje svůj smysl pro lokální kolorit. Je to hravá bestie. S potěšením se co nejpřesněji drží té své proklaté rýmovačky.“

Poprvé mu trochu přeskakoval hlas, zněl skoro rezavě. Jako by i jemu nervy, zocelené dlouhými zkušenostmi v hazardních a nebezpečných podnicích, nakonec selhaly.

Dodal zuřivě: „To je šílenství - naprosté šílenství! A my už taky všichni šílíme!“

Soudce ani teď neztrácel klid.

„Pořád ještě jsme, doufám, schopni uvažovat. Přinesl si někdo do tohoto domu injekční stříkačku?“

Doktor Armstrong se napřímil a řekl ne zrovna jistým hlasem: „Ano, já jsem si ji s sebou vzal.“

Pevně se na něho upřely čtyři páry očí. Obrnil se proti hluboce nepřátelskému podezření, jež se v těch očích zračilo, a řekl: „Vždycky ji mám s sebou, když někam cestuji, jako téměř všichni lékaři.“

„No jistě,“ přikývl pokojně soudce Wargrave. „Ale povězte nám, doktore, kde teď ta vaše stříkačka je?“

„V kufříku v mém pokoji.“

„Smíme si to, doufám, ověřit?“ zeptal se soudce.

Mlčenlivý průvod pěti osob se odebral nahoru.

Obsah doktorova kufříku byl vysypán na podlahu.

Injekční stříkačka tam nebyla.

4

„Někdo mi ji musel vzít!“ vybuchl Armstrong.

V pokoji bylo ticho.

Armstrong stál zády k oknu. Pozorovaly ho čtyři páry očí, rozezlených podezřením a obžalobou. Podíval se na Wargrava, pak na Veru a opakoval bezradně, ochable: „Říkám vám, že mi ji někdo musel vzít.“

Blore hleděl na Lombarda, a ten mu ten upřený pohled vracel.

Konečně promluvil soudce: „V této místnosti je nás pět. *Jeden z nás je vrah*. Jsme ve vážném nebezpečí. Je nutno udělat vše, aby byla zajištěna bezpečnost těch čtyř z nás, kteří jsou bez viny. Musím se vás zeptat, doktore Armstrongu, jaké máte u sebe medikamenty.“

„Mám tu malou kazetu s léky,“ odpověděl Armstrong. „Můžete si je prohlédnout. Najdete tam nějaké prášky pro spaní - tabletky trionalu a sulfonalu - krabičku bromidu, zažívací sodu, aspirin... To je všechno. Kyanidy nemám žádné.“

„Já sám mám nějaké tabletky pro spaní,“ řekl soudce, „myslím, že je to sulfonal. Mám za to, že i ten může způsobit smrt, kdyby byl podán v dostatečně velké dávce. A vy, pane Lombarde, vy vlastníte revolver.“

„No a co z toho?“ odsekl ostře Lombard.

„Jenom tohle. Navrhuji, aby doktorova zásoba léků, moje tabletky sulfonalu, váš revolver a cokoli jiného, co má povahu drogy nebo smrtící zbraně, aby to všechno bylo shromážděno na bezpečném místě. A až se to stane, aby se každý z nás podrobil prohlídce - a to nejen prohlídce své osoby, ale i svého majetku.“

Lombard se nasupil: „Ať se propadnu, jestli se vzdám svého revolveru!“

„Pane Lombarde,“ pravil ostře Wargrave, „vy jste sice statný a silný mladý muž, ale bývalý inspektor Blore je rovněž muž mohutné postavy. Nedovedu ovšem odhadnout, jak by to dopadlo, kdybyste se vy dva pustili do křížku, ale mohu vám říct toto: Blore bude mít na své straně mne, doktora Armstronga a slečnu Claythornovou a všichni mu poskytneme podporu podle svých nejlepších možností. Uznáte tedy, že když se postavíte na odpor, budete mít proti sobě dosti značnou přesilu.“

Lombard pohodil hlavou a vycenil zuby, když téměř zavrčel: „Co můžu dělat! Když už jste si to takhle nalinkoval!“

Soudce Wargrave zakýval hlavou.

„Jste rozumný mladý muž. A kde máte ten revolver?“

„V zásuvce nočního stolku.“

„Dobrá.“

„Asi bude vhodnější, když půjdeme s vámi.“

Philip řekl se smíchem, který i teď zněl spíš jako zavrčení: „Vy lidem moc nedůvěřujete, co?“

Šli chodbou k Lombardovu pokoji.

Philip přikročil k nočnímu stolku a jedním trhnutím vytáhl zásuvku.

A se zaklením ucouvl.

Zásuvka nočního stolku byla prázdná.

5

„Spokojeni?“ zeptal se Lombard.

Byl svlečen do naha a ostatní tři muži jeho samého i jeho pokoj právě puntičkářsky prohlédali. Vera Claythornová čekala venku na chodbě.

Pak prohlídka metodicky pokračovala. Postupně se stejné zkoušky podrobili doktor Armstrong, soudce a inspektor Blore.

Čtyři muži se vynořili z Blorova pokoje a zamířili k Veře. Siova se ujal soudce: „Doufám, že pochopíte, slečno Claythornová, že nemůžeme připustit ani jedinou výjimku. Ten revolver se musí najít. Předpokládám, že s sebou máte plavky.“

Vera přikývla.

„Pak vás tedy požádám, abyste šla do svého pokoje, převlékla se do plavek a vyšla sem k nám.“

Vera vstoupila do svého pokoje a zavřela dveře. Ani ne za minutu se objevila v těsně přiléhavých hedvábných plavkách.

Wargrave pochvalně kývl hlavou.

„Děkuji vám, slečno Claythornová. A teď zůstaňte laskavě zde a my prohledáme váš pokoj.“

Vera trpělivě čekala na chodbě, dokud se nevrátili. Pak se šla obléci a opět se připojila k čekajícím mužům.

„Teď máme v jedné věci jistotu,“ pravil soudce. „Nikdo z nás nemá v držení smrtící zbraně nebo jedy. To je jeden bod pro nás k dobru. Teď uložíme ty jedy na bezpečné místo. V přípravě je taková stříbrná skříňka, jestli se nemýlím.“

„To je všechno hezké,“ řekl Blore, „ale kdo bude mít klíček? Patrně vy, co?“

Soudce Wargrave neodpověděl.

Sestoupil dolů do přípravní a ostatní šli za ním. Byla tam vskutku malá schránka, určená pro stříbrné přibory a mísy. Za soudcova dozoru do ní sesypali ty rozmanité medikamenty a pak ji zamkli. Načež, opět na pokyn soudcův, uložili schránku do skříně na nádobí a zamkli i tuto skříň. Klíček od schránky dal soudce Philipu Lombardovi a klíč od skříně Blorovi.

„Vy dva,“ pravil, „jste po stránce fyzické nejsilnější. Pro každého z vás by bylo nesnadné zmocnit se toho druhého klíče. A pro kohokoli z nás tří by to bylo dokonce nemožné. Vypáčit skříň nebo víko schránky - to by dalo dost práce a způsobilo by to hluk, který by neušel naší pozornosti.“

Odmlčel se a pak pokračoval: „Ale stále ještě stojíme před jiným závažným problémem: *Kam se poděl revolver pana Lombarda?*“

„Já bych řekl, že nejspíš o tom něco ví sám jeho vlastník,“ prohlásil Blore.

Lombardovi se rozšířily a zbělely nozdry.

„Vy zabeđený pitomče!“ procedil skrze zuby. „Opakuju, že mi ten revolver někdo ukradl!“

„Kdy jste ho viděl naposled?“ zeptal se Wargrave.

„Včera večer. Když jsem šel spát, byl ještě v té zásuvce - přichystaný pro všechny případy.“

Soudce zakýval hlavou.

„Zřejmě vám byl odcizen dnes ráno, za toho zmatku, když jsme hledali Rogerse, nebo potom, co jsme našli jeho mrtvolu.“

„A je patrně schován někde v domě,“ řekla Vera. „Musíme se po něm podívat.“

Soudce si jedním prstem hladil bradu.

„Pochybuji, že náš průzkum bude úspěšný,“ pravil. „Náš vrah měl spoustu času, aby si vymyslel vhodný úkryt. Nepředstavuji si, že ten revolver najdeme snadno.“

Energicky zasáhl do debaty Blore: „Já sice nevím, kde je ten revolver, ale vsadil bych se, že vím, kde je něco jiného - ta injekční stříkačka. Pojd'te za mnou.“

Otevřel hlavní vchod a vedl je kolem domu. Nedaleko od jednoho okna jídelny skutečně našel injekční stříkačku. A kousek od ní ležela roztříštěná porcelánová figurka - šestý rozbitý černoušek.

Blore se tvářil velice spokojeně.

„Jinde být nemohla,“ prohlásil. „Když vrah Brentovou zabil, otevřel okno, vyhodil stříkačku ven, pak sebral ze stolu tu figurku a vyhodil ji taky.“

Na stříkačce nebyly žádné otisky prstů. Byla pečlivě očištěna..

„A teď se pojd'me podívat po tom revolveru,“ naléhala Vera.

„Neodkladně,“ souhlasil soudce. „Ale zůstavejme přitom stále pohromadě. Pamatujte si, jestli se rozdělíme, poskytneme vrahovi příležitost.“

Důkladně prohledali dům od půdy až po sklep, ale bezvýsledně. Revolver nenašli.

• KAPITOLA • TŘINÁCTÁ

1

„Jeden z nás... jeden z nás... jeden z nás ...“

Tři slova, do nekonečna opakovaná, neodbytná, dorážející na snadno přístupné mozky. Pět lidí. Pět vyděšených lidí. Pět lidí, kteří se navzájem pozorně sledovali, kteří se už ani nepokoušeli tajit, jak napjaté mají nervy.

Už si nic nepředstírali - nepouštěli se do žádné zdánlivě zdvořilé konverzace. Bylo to pět nepřátel, kteří měli jen jedno společné: pud sebezáchovy.

A všichni najednou vypadali pramálo lidsky. Jako by se vraceli k prapůvodní zvířecí podobě. Soudce Wargrave seděl schoulen jako stará číhající želva, nepohnul ani prstem, jen oči měl čilé a ostražitě. Bývalý inspektor Blore vypadal ještě hruběji a nemotorněji než dřív. Chodil jako těžkopádně se šourající živočich. Oči měl zalité krví. Jeho výraz, to byla směs divokosti a tuposti. Byl jako bestie zahnaná do úzkých a připravená napadnout své pronásledovatele. Philip Lombard měl smysly spíš přiosťrené než otupené. Jeho sluch reagoval na nejtíší zvuky. Krok měl lehčí a hbitější, jeho pohyby byly svižné a ladné. Často se usmíval a jeho rty odhalovaly bílé zuby.

Vera Claythornová se chovala velice nehlučně. Většinu času proseděla zabořena v křesle. Oči upírala kamsi do prázdna. Vypadala jako omámená. Připomínala ptáka, který narazil hlavou do skla a kterého sebrala ze země lidská ruka; teď se v ní krčí, ochromený hrůzou, neschopný pohybu a doufá, že tou nehybností se zachrání.

Armstrong měl nervy v žalostném stavu. Škubal sebou a třásly se mu ruce. Zapaloval si cigaretu za cigaretou a skoro každou zas okamžitě zdušil. Ta nucená nečinnost, k níž je odsoudilo jejich postavení, ho rozčilovala ještě víc než ostatní. Každou chvíli z něho vyrazil příval nervózních slov.

„Neměli - neměli bychom tu takhle sedět a nic nedělat! Musí se vymyslet *něco* - určitě, určitě existuje něco, co se udělat dá. Co kdybychom zapálili oheň...“

„V tomhle počasí?“ namítl Blore.

Venku znovu lilo. Chvilími se ozval poryv větru. Skličující pleskám dohánělo všechny bezmála k šílenství.

Mlčky se shodli na určitém postupu. Seděli ve velikém salónu. Místnost směla opustit vždy jen jedna osoba. Ostatní čtyři vždycky čekali, než se ta pátá vrátí.

„Je to jen otázka času,“ prohlásil Lombard. „Pocasí se uklidní. Pak můžeme něco podniknout - vyslat signál - zapálit ohně - vyrobit si prám - cokoli.“

Armstrong se náhle kdákavě zasmál: „Otázka času – *času*! Čas, to my si nemůžeme dovolit! Všichni budeme mrtví...“

Promluvil soudce Wargrave a z jeho tenkého jasného hlasu znělo vášnivé odhodlání: „Nebudeme, když si dáme pozor. *Musíme si dávat pozor...*“

Včas snědli polední jídlo - ale nestarali se už při tom o nějaké konvenční formality. Všechny pět se odebralo do kuchyně. V přilehlé spíží našli velikou zásobu konzerv. Otevřeli si plechovku s jazykem a dvě plechovky s kompotem. Najedli se ve stoje u kuchyňského stolu. Pak se v semknutém houfu opět vrátili do salónu - posadili se - a pozorovali jeden druhého.

A myšlenky, které se jim honily hlavou, byly úchylné, horečné, chorobné...

„Je to Armstrong... před chvílí po mně pokradmu pokukoval... má šílené oči... úplně šílené... Třeba to ani není lékař... No ovšem, to je ono!... Je to blázen, který utekl z nějakého ústavu - a předstírá, že je doktor... Tak to je!... Mám jim to říct?... Mám zaječet?... Ne, ne, to by byl potom na stráži... Dokáže se ostatně tvářit jako psychicky zdravý člověk... Kolik je hodin?... Teprve čtvrt na čtyři!... Prokristapána, já už se taky zblázním ...*No jistě, je to Armstrong... Zás už po mně pokukuje...*“

„Mě nedostanou! Já se o sebe umím postarat... Byl jsem už leckde, kde šlo o život... Ale kde je ksakru ten revolver?... Kdo ho sebral?... Kdo ho teď má?... Ale vždyť ho nemá nikdo... to přece víme, všichni jsme se podrobili prohlídce... Nikdo ho mít *nemůže*... Ale někdo ví, kde je...“

„Přijdou o rozum... všichni přijdou o rozum... Bojí se smrti... Všichni se bojíme smrti... i *já* se bojím smrti... No ano, ale to ji nezadrží... *„Pohřební vůz už stojí přede dveřmi, pane!*“ Kde jen jsem tohle četl...? To děvče ... To děvče nesmím spustit z očí. Ano, ano, to děvče nespustím z očí...“

„Za pět minut tři čtvrtě na čtyři... teprve za pět minut tři čtvrtě na čtyři... Co když se ty hodiny zastavily?... Já to nechápu... ne, já to prostě nechápu... Něco takového se přece nemůže stát... *ale děje se to*... Proč se neprobudíme? Vzbudte se - den posledního soudu - ne, ne, to ne! Kdyby se jen dalo přemýšlet... Ale ta moje hlava... něco se stalo s mou hlavou... jako by měla prasknout... jako by se mi měla rozskočit... Takovéhle věci se přece nestávají... Kolik že je? Panebože, teprve tři čtvrtě na čtyři!“

„Nesmím ztratit hlavu... nesmím ztratit hlavu... Jenom když neztratím hlavu... Všechno je dokonale jasné - všechno je vypočteno. Ale nikdo nesmí mít podezření. Snad se mi ten manévr podaří. Musí se podařit! Tak kdo teď? To je otázka - kdo teď? Myslím... ano, myslím, že... no ovšem – *ten!*“

Když hodiny odbíjely pět, všichni sebou trhli.

„Chtěl by někdo čaj?“ zeptala se Vera.

Chvilíčku bylo ticho. Pak řekl Blore: „Já bych si jeden šálek dal.“

Vera se zvedla.

„Půjdu ho připravit,“ nabídla se. „Vy všichni můžete zůstat tady.“

Soudce Wargrave se vlídně pousmál: „Myslím, milá slečno, že vás při přípravě čaje budeme všichni raději pozorovat.“

Vera se na něho zadívala, pak se krátce, skoro hystericky zasmála.

„No ovšem!“ zvolala. „Pochopitelně.“

Pět lidí odešlo tedy do kuchyně. Vera udělala čaj a vypila ho s Blorem. Ostatní tři si dali whisky - otevřeli ovšem novou láhev a sodovku si vzali z bedny s pevně zatlučeným víkem.

„Musíme si dávat veliký pozor...“

Šli zpátky do salónu. Přestože bylo léto, v místnosti bylo temno. Lombard otočil vypínačem, ale světla se nerozsvítila.

„No ovšem!“ řekl Lombard. „Motor nebyl dnes uveden do chodu, když na to Rogers nemohl dohlédnout.“

Zaváhal a pak dodal: „Můžeme ho jít spustit, co říkáte?“

Soudce Wargrave zavrtěl hlavou: „Všiml jsem si, že ve spízi je balík svíček, zapalme si raději ty svíčky.“

Lombard se vzdálil. Ostatní čtyři zůstali sedět a navzájem se hlídali.

Lombard se vrátil s krabicí svíček a kupkou talířků. Rozžehli pět svíček a rozestavili je po místnosti.

To bylo ve tři čtvrti na šest.

2

Dvacet minut po šesté si uvědomila Vera, že sedět v salóne už déle nevydrží. Půjde do svého pokoje a osvěží si bolavé spánky studenou vodou.

Zvedla se a zamířila ke dveřím. Náhle si vzpomněla na tmou v domě, vrátila se a vzala si z krabice svíčku. Rozžehla ji, nechala skapat trochu vosku na jednu misku a svíčku k misce připevnila. Pak vyšla ze salónu, kde zůstali všichni čtyři muži, a zavřela za sebou dveře. Vystoupila po schodech a kráčela chodbou ke svému pokoji.

Když otevřela dveře, zarazila se a nebyla najednou schopna pohybu.

Zachvěla se jí chřípí.

Moře... pach moře u St. Tredennicku. Ano, to je ono. Nelze se mýlit. Na ostrově je ovšem v každém případě cítit moře, ale tohle je něco jiného! Tohle je pach, jaký byl tenkrát na té pláži - když nastal odliv a na skalách ležely mořské řasy a osychaly na slunci.

„*Smím plavat k tomu ostrůvku, slečno Claythornová ? Proč nesmím plavat k tomu ostrůvku... ?*“

Nesnesitelný, ufnukaný, rozmazlený fakan! A nebýt jeho, Hugo by byl bohatý... mohl by si vzít děvče, které má rád...

Hugo...

Hugo určitě... určitě stojí vedle ní. Ne, čeká na ni v pokoji...

Vykočila přes práh. Průvan od okna zadul do plamene svíčky. Plamen zablikal a zhasl...

V té tmě pocítila Vera náhle strach.

„Neblázni!“ vybízela se. „Všechno je v pořádku. Ti ostatní jsou dole. Všichni čtyři. Tady v pokoji nikdo není. Nemůže tu nikdo být. Máš bujnou fantazii, holka.“

Ale ten pach - ten pach pláže u St. Tredennicku - to není žádná fantazie. *Ten pach tu skutečně je!*

A někdo skutečně *je* v pokoji... Ted' něco zaslechla ... určitě něco zaslechla...

A pak, jak tam stála a naslouchala - dotkla se jejího krku studená slizká ruka - vlhká ruka páchnoucí po moři...

3

Vera začala ječet. Ječela a ječela - proudil z ní jekot z nevýslovné hrůzy - divý, zoufalý křik o pomoc.

Neslyšela zvuky zdola, neslyšela ránu, jak se převrhla židle, neslyšela otvírané dveře, boty mužů pádících nahoru po schodech. Vnímala pouze strašný děs.

Pak ve dveřích zablikala světla - světla svíček - do pokoje se vříteli nějací lidé - a to ji začalo vracet do stavu přičetnosti.

„Co se kruci děje? Co se stalo? Co je, proboha?“

Vera se rozklepala, pokusila se udělat krok, ale zhroutila se na podlahu.

Jako v polosnu si uvědomovala, že se nad ní někdo sklání, že jí násilím vtlačuje hlavu mezi kolena.

Pak ji zcela vzpamatoval náhlý výkřik: „Proživéhoboha, podívejte se na tohle!“ Otevřela oči a zvedla hlavu. A uviděla to, nač zírali muži se svíčkami v ruce.

Od stropu visel široký pruh mokrých mořských řas'. To bylo to, co se ve tmě kývalo a co se dotklo jejího krku. To bylo to, co považovala za slizkou ruku, za ruku utopence, vracejícího se ze záhrobí, aby z ní vyždímal život.

Dala se do hysterického smíchu.

„Tak to byly chaluhy - obyčejné chaluhy,“ blekotala, „proto ten pach...“

A pak na ni znovu přišly mdloby - vlny nevolnosti, jedna za druhou. A opět jí někdo sevřel rukama hlavu a násilím ji skláněl mezi její kolena.

Měla dojem, že uplynuly celé věky. Někdo jí nabízel něco k pití - přikládal jí ke rtům sklenici. Ucítla brandy. Už už si chtěla vděčně dát lok toho alkoholu, když tu jí v mozku - jako poplašný zvonek - zazněl výstražný pokyn. Posadila se na podlaze a sklenici odstrčila.

„Odkud to je?“ zeptala se ostře.

Odpověděl hlas Blorův. Chvilku na ni udiveně civěl, než promluvil: „Přinesl jsem to zdola.“

„Tak to pít nebudu!“ křikla Vera.

Okamžik bylo ticho, pak se zasmál Lombard. A řekl uznale: „Výborně, Vero! Máte všech pět pohromadě - i když jste se k smrti vyděsila. Přinesu vám láhev, která ještě není otevřena.“

A okamžitě vyšel z pokoje.

„Už je mi dobře,“ hlásila ještě trochu nejisté Vera. „Napiju se vody.“

Armstrong jí pomáhal, když se namáhavě zvedala. Vykročila k umyvadlu, ale potácela se a musela se o Armstronga opírat. Otočila kohoutkem, nechala trochu vody odtéci a pak si naplnila sklenici.

Blore se nasupeně hájil: „Té brandy nic není.“

„Jak to víte?“ zeptal se Armstrong.

„Nic jsem do ní nedal,“ odsekl rozzlobeně Blore.

„Neříkám, že vy,“ pravil Armstrong. „Ale někdo jiný mohl do té láhve něco přimíchat, právě pro takovouhle příležitost.“

Do pokoje se hbitě vrátil Lombard. Přinášel novou láhev brandy a vývrtku. Přistrčil neporušený uzávěr láhve Veře pod nos.

„Dobře se podívejte, děvče. Žádný podraz!“ Odloupl z hrdla staniol a vytáhl zátku. „Štěstí, že je v domě pořádná zásoba alkoholu. Velice ohleduplné od pana N. Z. Namyho.“

Vera se silně zachvěla.

Armstrong zvedl sklenici a Philip do ní nalil brandy. „Radši to do sebe hoďte, slečno Claythornová,“ radil Armstrong. „Zažila jste ošklivý šok.“ Vera se trochu napila. Do tváří se jí vrátila barva. Lombard se zasmál.

„No prosím,“ řekl, „tak tahle vražda nevyšla podle plánu.“

„Vy myslíte...,“ zašeptala Vera, „že to mělo dopadnout ...?“

Lombard přikývl. „Podle očekávání jste měla umřít hrůzou. Leckdo by tak umřít mohl, vidíte, doktore?“

Armstrong se k tomu jasně nevyjádřil. Řekl neurčitě: „Těžko říct. Mladá zdravá osoba - žádná srdeční insuficience. To se mi nezdá. Na druhé straně ovšem...“

Zvedl sklenici s brandy, kterou přinesl Blore. Ponořil do ní prst a opatrně ho olízl. Jeho výraz se nezměnil. „Hm,“ pravil váhavě, „chutná bezvadně.“

Blore k němu zlostně přikročil: „Jestli chcete říct, že já jsem do toho něco nasypal, tak vám urazím tu vaši pitomou palici!“

Hovor odvedla na jiné pole Vera, která se po brandy už docela vzpamatovala.

„Kde je pan soudce?“ podivila se.

Tři muži si vyměnili překvapené pohledy.

„To je divné... Já měl za to, že sem přišel s námi.“

„Já taky,“ řekl Blore. „Co vy, doktore? Vy jste šel přece po schodech za mnou.“

„Já myslel, že je mi v patách,“ pravil Armstrong. „Šel ovšem pomaleji než my, je to starý pán.“

Znovu si vyměnili pohledy.

„To je zatraceně divné ...“, opakoval Lombard.

„Musíme se po něm podívat!“ zvolal Blore.

A první zamířil ke dveřím. Všichni šli za ním, Vera poslední.

Když sestupovali po schodech, Armstrong poznamenal přes rameno: „Třeba zůstal v salónu, to je taky možné.“

Přeběhli halu a Armstrong hlasitě zvolal: „Wargrave! Wargrave, kde jste?“

Nikdo neodpověděl. V domě bylo hrobové ticho, jen zvenku bylo slyšet mírné pleskání deště.

Ve dveřích do salónu stanul Armstrong jako zkamenělý. Všichni se kolem něho shlukli a hleděli mu přes ramena.

Někdo vykřikl.

Soudce Wargrave seděl na druhém konci salónu ve své oblíbené lenošce s vysokým opěradlem. Vedle něho hořely dvě svíčky, po každé straně jedna. Ale ty, co na něj hleděli, nejvíc ohromilo a poděsilo, že tam seděl v rudém hávu a se soudcovskou parukou na hlavě.

Doktor Armstrong pokynul ostatním, aby zůstali stát, a sám vykročil k té tiché postavě, jejíž oči vyřeštěně zíraly. Doktor poněkud vrávorál, jako by byl opilý.

Sehnul se a zadíval se do té znehybnělé tváře. Pak rychlým pohybem zvedl paruku a upustil ji na podlahu. Odhalil tak vysoké soudcovy čelo a v jeho přesném středu kulatou temnou skvrnu, z níž cosi odkapávalo.

Zvedl neživou studenou soudcovu ruku a hmatal po tepu. Pak se otočil k ostatním a promluvil - a jeho hlas, bezbarvý, otupělý, zněl jakoby zdaleka: „Byl zastřelen ...“

„Probůh, ten revolver!“ vykřikl Blore.

Doktor dodal stejně neživým hlasem: „Má prostřelenou hlavu. Okamžitá smrt,“

Vera se shýbla k paruce.

„To je ta šedá vlna,“ pravila s hrůzou, „co se ztratila slečně Brentové...“

A Blore dodal: „A ten červený záves, co zmizel z koupelny ...“

„Tak k tomuhle to potřeboval...“, šeptala Vera.

Najednou se rozesmál Philip Lombard - vysokým, nepřirozeným smíchem.

„*Pět malinkých černoušek k soudu spolu míří, jeden z nich se soudcem stal, zbyli jenom čtyři.* Tak tohle je konec Krvavého soudce Wargrava! Už nebude vynášet rozsudky! Už si nebude nasazovat černou čapku! Dneska naposled předsedá soudu! Už nebude mít závěrečné proslovy a nebude nevinné lidi posílat na smrt. Kdyby tu byl Edward Seton, ten by se nasmál! Panečku, ten by se nasmál!“

Jeho výbuch všechny ostatní zarazil a šokoval.

Vera zakřičela: „Ještě nedávno jste říkal, že ten Neznámý je on!“

Philip Lombard zvážněl - vystřízlivěl.

„Já vím,“ řekl tiše. „No, byl jsem vedle. Tak tady je další z nás, který prokázal svou nevinu - příliš pozdě!“

• KAPITOLA • ČTRNÁCTÁ

1

Odnesli soudce Wargrava nahoru do jeho pokoje a položili ho na jeho postel.

Pak se vrátili dolů a stáli v hale a hleděli jeden na druhého.

„A oč jsme teď moudřejší?“ zeptal se stísněně Blore.

„Pojďme se najíst,“ řekl rázně Lombard. „Jíst musíme!“

Znovu se odebrali do kuchyně. Otevřeli další konzervu s jazykem. Jedli mechanicky, téměř bez chuti.

Vera se otřásla: „Nikdy už nebudu jíst jazyk.“

Dojedli a zůstali sedět kolem kuchyňského stolu.

„Už jsme jenom čtyři,“ pravil Blore. „*Kdo je teď na řadě?*“

Armstrong vzhlédl.

„Musíme si dávat velký pozor,“ pravil automaticky a hned se zarazil. Blore přikývl.

„To říkal *on* taky... a teď je po něm!“

„Rád bych věděl, jak se to mohlo stát,“ řekl Armstrong. Lombard zaklel.

„Zatraceně mazaný podfuk! Do pokoje slečny Claythornové narafičil ty chaluhy, a ty fungovaly přesně tak, jak fungovat měly. Všichni jsme se řítili nahoru, protože jsme si mysleli, že někdo vraždí *ji*! A tak - v tom zmatku - někdo - zastřelil toho staříka, když zrovna nebyl ve stěhu.“

„Ale jak to, že nikdo neslyšel výstřel?“ divil se Blore. Lombard potřásl hlavou.

„Slečna Claythornová křičela, venku skučel vítr, my dupali po schodech a volali na sebe. Ne, výstřel jsme slyšet nemohli.“ Odmlčel se. „Ale ten trik se mu podruhé nepovede. Příště si bude muset vymyslet něco jiného.“

„A to taky udělá,“ pravil Blore a jeho hlas zněl podrážděně. Druzí dva muži se na sebe podívali.

„Jsme jen čtyři,“ řekl Armstrong, „a nevíme, kdo z nás...“

„*Já* to vím!“ štěkl Blore.

„Já ani trochu nepochybuju...,“ ozvala se Vera.

„A já jsem na to asi taky přišel...,“ zvolna prohlásil Armstrong.

A Philip Lombard dodal: „Já jsem si už udělal dost jasnou představu...“ A znovu se na sebe všichni navzájem zadívali.

Vera se potácivě zvedla.

„Mně je hrozně,“ vydechla. „Musím si jít lehnout... . jsem strašně vyčerpaná.“

„Já si taky radši lehnu,“ přidal se Lombard. „Sedět tady a hlídat jeden druhého, to není k ničemu.“

„Proti tomu nic nenamítám,“ souhlasil Blore.

A doktor zamručel: „Nic lepšího udělat nemůžeme - i když pochybuju, že někdo z nás usne.“

Vykročili ke dveřím.

„Moc rád bych věděl,“ poznamenal ještě Blore, „*kde je teď ten revolver.*“

2

Vystoupili po schodišti.

A co se dělo pak, připomínalo poněkud scénu z nějaké frašky. Každý z těch čtyř stanul u svých dveří s rukou na klice. Pak, jako na dané znamení, všichni současně vešli do svých pokojů a přirazili za sebou dveře. Bylo slyšet klapání klíčů, zasunování zástrček a přemísťování nábytku.

Čtyři vyděšené lidé se až do rána zabarikádovali ve svých ložnicích.

3

Philip Lombard si úlevně oddychl, když zaklesl židli pod kliku dveří a otočil se. Přešel k toaletnímu stolku.

Ve světle blikající svíčky si prohlížel v zrcadle svůj obličej.

„No, pořádně tě to zdrblo,“ řekl si polohlasně. A náhle vzplanul ten jeho vlčí úsměv.

Rychle se svlékl. Přikročil k posteli a na noční stolek odložil hodinky.

Pak povytáhl v nočním stolku zásuvku.

A chvíli stál bez hnutí a zíral na revolver, který v té zásuvce ležel...

4

Vera Claythornová ležela v posteli. Na nočním stolku vedle ní stále ještě plápolala svíčka. Vera neměla odvalu ji sfouknout. Bála se tmy...

Znovu a znovu si opakovala: *„Až do rána jsi v bezpečí. Včera v noci se taky nic nestalo. Ani dnes v noci se nic nestane. Nemůže se nic stát. Dveře jsou zamčeny, zástrčka je zasunuta. Nikdo se k tobě nemůže dostat...“*

A najednou ji napadlo: „No ovšem! Vždyť já mohu zůstat tady! Zůstat tady za zamčenými dveřmi! Bez jídla vydržím. Mohu zůstat tady - v bezpečí - než přijde pomoc. I kdyby to mělo trvat celý den... nebo i dva dny...“

Zůstat tady... No dobrá, ale vydržela by to? Hodinu za hodinou - s nikým nepromluvit, nic nedělat, jenom přemýšlet... Začala by myslet na Cornwall - na Huga - na to, co řekla Cyrilovi.

Ten strašný, ukňouraný capart - v jednom kuse ji otravoval...

„Slečno Claythornová, proč nesmím plavat k té skále? Já to dokážu. Já vím, že to dokážu.“

Byl to skutečně její hlas, který mu nakonec odpověděl?

„Ovšemže to dokážeš, Cyrile. Já to taky vím.“

„Tak smím, slečno Claythornová?“

„Počkej, Cyrile, maminka má o tebe náramný strach. Řeknu ti, jak to uděláme. Zaplaveš si k té skále zítra. Já se dám na pláži s tvou maminkou do řeči a rozptýlím její pozornost. A potom, až se po tobě bude shánět, to už budeš stát na té skále a budeš na ni mávat. Panečku, to pro ni bude překvapení!“

„Prima, slečno Claythornová! To bude bašta!“

Byla by mu to dovolila hned. Ale nazítří měl Hugo odjet do Newquay. Až se vrátí, už bude po všem.

Ale co když nebude? Co když ten plán selže? Někdo může Cyrila včas zachránit. A potom - potom ten fakan řekne: *„Slečna Claythornová mi to dovolila.“* No a co z toho?

Člověk musí trochu riskovat. Kdyby došlo k nejhoršímu, ona všechno drze zapře. Jak můžeš tak hanebně lhát, Cyrile? Nic jsem ti nedovolila!" A všichni budou věřit jí. Cyril si často vymýšlel. Bylo to prohané děcko. Cyril bude ovšem vědět, jak to doopravdy bylo. Ale to už je jedno ... Ostatně, co by mohlo selhat? Ona bude předstírat, že plave za ním. A doplave k němu pozdě ... Nikdo nebude mít to nejmenší podezření...

Podezíral ji Hugo? A proto se pak na ni tak divně, tak odcizeně díval? Věděl Hugo, co se stalo?

A proto po skončeném vyšetřování v takovém spěchu odjel?

Na ten jediný dopis, co mu napsala, jí neodpověděl...

Hugo...

Vera se v posteli neklidně obrátila. Ne, ne, na Huga myslet nesmí. To hrozně bolí. A je to dávno totam, to už si odtrpěla... Na Huga musí zapomenout.

Ale proč měla dnes večer najednou pocit, jako by Hugo byl u ní v pokoji?

Zahleděla se ke stropu, zahleděla se na ten veliký černý hák uprostřed stropu. Dříve si ho vůbec nevšimla. Od toho háku visely prve ty mořské chaluhy.

Zachvěla se, když si vzpomněla, jak se studeně, slizce dotkly jejího krku.

Ten hák ve stropě se jí nelíbil. Přitahuje její pohled, fascinuje ji... takový veliký černý hák...

5

Bývalý inspektor Blore seděl na pelesti postele.

Jeho očka, zalitá krví a se zarudlými víčky, hleděla bděle z masivního obličejce. Vypadal jako divý kanec, připravený zaútočit. Na spánek neměl ani pomyšlení.

Nebezpečí se rychle přibližuje. Šest z deseti...

Přes všechny svůj ostrovtip, přes všechnu svou opatrnost a rafinovanost i starý soudce už odešel jako ti ostatní.

Blore si s jakýmsi nelítostným uspokojením odfrkl.

Co to ten starý paprika říkal? Že si musíme dávat veliký pozor...

Farizejský nafoukaný pokrytec. Když předsedal soudu, vždycky se na sebe díval jako na Boha všemohoucího. Dostal, co mu patřilo... Teď už si pozor dávat nemusí.

A už jsme jenom čtyři. Ta holka, Lombard, Armstrong a já.

A brzy dojde na dalšího z nás... Ale William Henry Blore to nebude. O to se jaksepatří postarám.

(Ale ten revolver... Co je s tím revolverem? To je zneklidňující činitel - ten revolver!)

Blore seděl na posteli, hloubal o problému s tím revolverem, vraštil obočí, přivíral oči a krabatil víčka... V tichu noci slyšel, jak dole odbíjejí hodiny. Půlnoc! Trochu se uvolnil - zašel dokonce tak daleko, že se natáhl na postel. Ale nesvlékl se.

Ležel a přemýšlel. Probíral celý ten případ od samého začátku, soustavně, svědomitě, jak býval zvyklý, když byl ještě u kriminální policie. Nakonec se vždycky vyplatila důkladnost.

Svíčka dohořívala. Přesvědčil se, že má při ruce zápalky, a svíčku sfoukl.

Ale temnota ho kupodivu zneklidňovala. Jako by se najednou probudily tisíce let staré strachy a bojovaly v jeho mozku o nadvládu. Před zrakem se mu začaly vynořovat různé tváře - tvář soudcova, korunovaná tou výsměšnou napodobeninou z šedé vlny - studená mrtvá tvář paní Rogersové - křečovitě zkroucená, fialová tvář Anthonyho Marstona.

A další tvář - bledá, obrýlená, s knírkem slámové barvy. Tvář, kterou taky už někdy viděl - ale kdy? Tady na ostrově to nebylo. Ne, tu viděl už dávno. To je divné, že ji nemůže

spojit s žádným jménem... Taková bezbranná tvář - ten chlápek vypadal tak trochu jako moula. No ovšem!

To jméno se mu vybavilo vysloveně s úlekem. Landor!

Jak je to možné, že dočista zapomněl, jak Landor vypadal? Ještě včera se pokoušel připomenout si jeho podobu a nedokázal to.

A teď ji má před očima, každý rys vidí jasně a zřetelně, jako kdyby se s tím chlápkiem byl setkal včera.

Landor měl manželku - ženskou tenkou jako proutek a s ustaraným obličejíčkem. Taky děcko měl, děvčátko, bylo mu asi čtrnáct. Blora poprvé napadlo, co se s těmi dvěma asi stalo.

(Ten revolver. Kam se poděl ten revolver? To je teď mnohem důležitější.)

Čím víc o tom uvažoval, tím větší to pro něj byla hádanka. Ne, jak je to s tím revolverem, to je nepochopitelné. Musí ho mít někdo tady v domě...

Hodiny dole odbily jednu.

Blorovy myšlenky byly rázem přerušeny. Bývalý detektiv se na posteli posadil, náhle vyburcován k ostražitosti. Zaslechl totiž nějaký zvuk - velice slabý - někde za dveřmi ložnice.

Někdo chodí po ztemnělém domě.

Blorovi vyrazil na čele pot. Kdo se to tajně a tiše pohybuje po chodbách? Někdo, kdo nezamýšlí nic dobrého, na to by Blore vzal jed!

Navzdory své robustní postavě vyletěl nehlučně z postele, udělal dva dlouhé skoky a stanul u dveří a naslouchal.

Ale ten zvuk se už neozval. Blore si byl nicméně jist, že se nemýlil. Před okamžikem skutečně zaslechl kroče-je těsně za svými dveřmi. Trochu se mu zježily vlasy. Opět pocítil strach...

Někdo se pokradmu plíží nocí.

Blore nastražil uši - ale ten zvuk se neopakoval.

Zmocnilo se ho nenadálé pokušení. Zoufale se mu chtělo vyjít ven a pátrat. Kdyby jen mohl zahlédnout, kdo se to potuluje temnotou!

Ale otevřít teď dveře, to by udělal jen blázen. Přesně na to ten druhý pravděpodobně čeká. Třeba chtěl, aby Blore slyšel to, co vskutku slyšel, a počítá s tím, že detektiv vyjde z pokoje a bude slídit.

Blore stál jako ztuhlý - a napínal sluch. Teď slyšel zvuky odevšad, praskání, šustot, tajuplný šepot - ale jeho urputný, realistický mozek okamžitě poznal, co to je - že to jsou jen výplody jeho vzrušené fantazie.

Ale pak najednou zaslechl něco, co nevyvolala fantazie. Kroky, velice tlumené, velice opatrné, ale člověk s tak našpicovanými ušima jako Blore je nemohl přeslechnout.

Tichounce se sunuly chodbou (jak Lombardův, tak Armstrongův pokoj byly dále od vrcholu schodiště než pokoj jeho). U jeho dveří nezaváhaly, ani nezpomalily. A sotva je minuly, Blore se rozhodl. Musel vědět, kdo to je. Kroky už mířily ke schodišti. Kam ten člověk jde?

Když Blore jednal, jednal hbitě, až překvapivě hbitě na muže, který vypadal tak těžkopádně a liknavě. Po špičkách se vrátil k posteli, vstrčil si do kapsy sirky, vytáhl ze zdi přípojku elektrické lampy, kterou měl u postele, lampu zvedl a omotal kolem ní šňůru. Byla to pochromovaná lampa s těžkým ebonitovým podstavcem - užitečná zbraň.

Bez hluku přeběhl pokoj, odstranil židli, která podpírala kliku dveří, a dveře obezřetně odemkl a odjistil. A vykročil na chodbu. Z dolejší haly zaslechl nepatrný zvuk. Jen v ponožkách běžel ke schodišti.

V tu chvíli si uvědomil, proč všechny ty zvuky slyšel tak zřetelně. Úplně totiž utichl vítr a nebe se zřejmě vyjasnilo. Oknem na podestě vnikalo do domu mdlé měsíční světlo a osvětlovalo halu v přízemí.

Na prchavý okamžik zahlédl Blore postavu, jež vycházela ven hlavními dveřmi.

Rozběhl se za ní dolů po schodech, ale náhle se zastavil. Zase se málem zachoval jako pitomec. Vždyť tohle je možná past, takhle má být vylákán z domu!

Jenže ten druhý si neuvědomil, že udělal chybu, že se Blorovi vydal do rukou. Vždyť z těch tří obsazených pokojů nahoře jeden musí být teď prázdný. Stačí zjistit který.

Blore se hbitě vrátil na hořejší chodbu. Nejdřív stanul u dveří doktora Armstronga a zaklepal. Nikdo se neozval.

Blore chvíli čekal a pak šel dál k pokoji Philipa Lombarda.

Odtamtud se odpověď na zaklepaní ozvala okamžitě: „Kdo je tam?“

„Blore. Myslím, že Armstrong není ve svém pokoji. Počkejte okamžik.“

Běžel ke dveřím na konci chodby, a na ty opět zaklepal.

„Slečno Claythornová, slečno Claythornová!“ Odpověděl mu polekaný hlas Veřin: „Kdo je? Co se děje?“

„Všechno v pořádku, slečno Claythornová. Počkejte chvíli, hned se vrátím.“

Utíkal zpátky k pokoji Lombardovu. Dveře se otevřely. Stál za nimi Lombard a v levici držel svíčku. Přes pyžamo měl navlečené kalhoty. Pravou ruku schovával v kapse pyžamového kabátku.

„Co to k čertu znamená?“ ptal se ostře.

Blore mu všechno rychle vysvětlil. Lombardovi zajiskřilo v očích.

„*Armstrong - vida!* Tak to je *on*, ten náš ptáček!“ A vykročil k Armstrongovým dveřím. „Nezlobte se, Blore, ale já se o všem musím přesvědčit sám.“

Rázně zabušil na výplň dveří.

„Armstrongu! Armstrongu!“

Žádná odpověď.

Lombard poklekl a nahlédl do klíčové dírky. „Klíč tam zevnitř není.“

„To znamená,“ pravil Blore, „že zamkl zvenčí a klíč si vzal s sebou.“ Philip přikývl.

„Samozřejmě opatrnost. *Dostaneme ho, Blore... Tentokrát ho dostaneme!* Vteřinku!“ Odběhl k Veřině ložnici. „Vero!“

„Ano?“

„Podnikáme hon na Armstronga. Není ve svém pokoji. Ať budete dělat cokoli, *neotvírejte dveře*. Rozumíte?“

„Ovšem, rozumím.“

„Jestli přijde Armstrong a bude tvrdit, že jsem byl zabit, nebo že byl zabit Blore, nic na to nedejte. Je to jasné? *Otevřete dveře, jen když uslyšíte nás dva, oba, Blore i mě*. Chápete?“

„Jistě. Nejsem přece blázen.“

„Dobrá,“ řekl Lombard a připojil se k Blorovi. „A teď - za ním! Hon je zahájen!“

„Musíme být opatrní,“ připomínal Blore. „Nezapomeňte, že má revolver.“

Philip Lombard už běžel dolů po schodech. Zachechtal se: „V tom se mýlíte.“ Otevřel domovní dveře a poznamenal: „Závora je odsunuta - aby se lehce dostal zpátky.“ A dodal: „Ten revolver mám já.“ Povyτάhl ho z kapsy. „Večer už byl zase v mé zásuvce.“

Blore se na prahu dveří zarazil. Jeho výraz se změnil. Philip Lombard to ihned zaznamenal.

„Nechovejte se jako praštěný, Blore! Já vás neodbouchnu! Jestli chcete, jděte zpátky a zabarikádujte se! Ale já jdu za Armstrongem.“

Vykročil do měsíčního jasu. Blore vteřinu váhal, pak se pustil za ním. Říkal si: „Asi si o to koleduju. Ale koneckonců ...“

Koneckonců vyřídil už jiné zločince, vyzbrojené revolverem. Ať už mu chybělo cokoli, kuráž mu nechyběla. Kdykoli před ním vyvstalo nebezpečí, čelil mu srdnatě. Nebál se nebezpečí zjevného, bál se nebezpečí nedefinovatelného, nebezpečí, v němž bylo cosi nadpřirozeného.

Vera, které nezbyvalo než čekat, jak to dopadne, vstala a oblékla se.

Několikrát se zahleděla na dveře. Byly to pevné, solidní dveře. A byly zamčeny a zajištěny zástrčkou a pod klikou byla vklíněna židle.

Násilím je nikdo nedokáže otevřít. Určitě ne doktor Armstrong. To není muž fyzicky silný. Na jeho místě, kdyby se odhodlala vraždit, nepoužila by síly, ale lsti.

Krátila si čas uvažováním, jak by asi postupoval. Mohl by, jak ji upozornil Philip, přijít s povídačkou, že jeden z těch druhých dvou je mrtvý. Nebo by mohl předstírat, že on sám je smrtelně zraněn, mohl by se připotácet ke dveřím a sténat.

Ale má i jiné možnosti. Mohl by jí hlásit, že dům je v plamenech. Dokonce by dům mohl opravdu zapálit... Ano, to by se stát mohlo. Třeba vylákal ty druhé dva z domu, předtím už rozlil někde benzín a teď ho může zapálit. A ona jako idiot trčí zabarikádovaná v pokoji a pak už bude pozdě.

Šla k oknu. Tady to není beznadějně. Kdyby bylo nejhůř, oknem se dá uniknout. Znamenalo by to skok ze značné výšky, ale dole je příhodný záhon.

Posadila se, vzala si svůj deník a začala do něho čitelným, plynulým rukopisem psát. Nějak musí utlouci čas.

Najednou ztuhla a zpozorněla. Zaslouchla nějaký zvuk. Znělo to, pomyslela si, jako tříštění skla. A ozvalo se to odněkud zdola. Napjatě naslouchala, ale ten zvuk se neopakoval. Potom slyšela, či měla dojem, že slyší, pokradmé kroky, zaskřípění na schodech, šustot nějakých šatů - ale slyšela to tak neurčitě, že usoudila, jako nedávno usoudil Blore, že ty zvuky se zrodily v její fantazii.

Ale za chvíli slyšela zvuky mnohem konkrétnější. Dole se někdo pohyboval - dolehly k ní nezřetelné hlasy. Pak se ozvaly nepopíratelné zvuky, jak kdosi vystupuje po schodech - jak se otvírají a zavírají dveře - pak kroky nad její hlavou v podkroví. A další hluk shora.

Posléze bylo kroky slyšet z chodby. A promluvil hlas Lombardův: „Vero! Jste v pořádku?“

„Jsem. Co se stalo?“

Připojil se hlas Blorův: „Pust'te nás dovnitř.“

Vera přikročila ke dveřím. Odstranila židli, odemkla a odsunula zástrčku. Otevřela. Oba muži těžce oddechovali a měli promočené nohy a záložky kalhot.

„Co se stalo?“ ptala se znovu.

A Lombard hlásil: „*Armstrong zmizel...*“

„Cože?“ vykřikla Vera.

„Dočista se vypařil z ostrova,“ řekl Lombard.

„Vypařil - jo, to je ten správný výraz,“ souhlasil Blore. „Jako nějakým trikem.“

„Nesmysl!“ netrpělivě odporovala Vera. „Někde se schovává!“

„Ne, neschovává,“ trval na svém Blore. „Říkám vám, že na tomhle ostrově není kam se schovat. Je holý jako vaše dlaň. A venku svítí měsíc. Je tam vidět jako ve dne. A Armstrong není k nalezení.“

„Tak se vrátil do domu,“ namítala Vera.

„To nás taky napadlo,“ přikývl Blore. „A dům jsme prohledali taky. Musela jste nás slyšet.“

„Byli jste i v pokojích, kde... kde leží ti mrtví?“

„Ovšemže byli. Armstrong tu prostě není. Je pryč - vypařil se, rozplynul...“

„Tomu nevěřím,“ vrtěla hlavou Vera.

„Ale je to pravda, má milá,“ pravil Lombard. A po chvíli dodal: „A je tu ještě jedna maličkost. Jedna okenní tabule v jídelně je roztržská - *a na stole stojí jenom tři černoušci.*“

• KAPITOLA • PATNÁCTÁ

1

Tři lidé seděli v kuchyni u snídaně.

Venku svítilo slunce. Byl nádherný den. Bouře už patřila minulosti.

A se změnou počasí změnila se i nálada vězňů na ostrově. Teď měli dojem, že se probudili ze sna, v němž je tlačila noční můra. Nebezpečí trvalo, ovšem, ale bylo to nebezpečí za jasného dne. Ta ochromující atmosféra strachu, která na nich jako těžká houně spočívala včera, kdy venku kvílel víchr, byla teď pryč.

„Dnes se pokusíme vysílat z nejvyššího bodu ostrova pomocí zrcadla světelné signály,“ pravil Lombard. „Doufám, že se po útesech na pobřeží bude potulovat nějaký bystrý mládenec, který pozná, že jde o SOS. A večer bychom mohli zapálit hranici - jenže tu není moc dřeva - a pak, lidé by si mohli myslet, že tu zpíváme a tancujeme a bavíme se při táboráku.“

„Někdo v té vesnici se určitě vyzná v morseovce,“ řekla Vera. „A potom přijedou a odvezou nás odtud. Ještě před večerem.“

Lombard zavrtěl hlavou.

„Vyčasil se, to ano, ale moře se ještě neuklidnilo. Pořád jsou obrovské vlny. Před zítřkem se k ostrovu žádná loď nedostane.“

„Další noc na tomhle místě?“ zvolala Vera.

Lombard pokrčil rameny.

„Na to se musíme připravit. Déle než čtyřicet hodin to trvat nebude. Jestli je přečkáme, budeme v pořádku.“

Blore si odkašlal.

„Radši bychom si měli ujasnit,“ řekl, „*co se stalo s Armstrongem*.“

„No, jeden důkaz máme,“ uvažoval Lombard. „Na stole v jídelně zůstali jen tři černoušci. To vypadá, jako by Armstrong byl umlčen.“

„A jak to, že jste nenašli jeho mrtvolu?“ namítla Vera.

„No právě,“ přidal se Blore.

„To je zatraceně divné,“ přiznal Lombard, „že jsme na ni nepřišli.“

„Třeba byla vhozena do moře,“ nadhodil Blore.

„A kdo ji tam hodil?“ řekl ostře Lombard. „Vy? Já? Viděl jste ho vycházet hlavními dveřmi. Vyšli jsme ven a společně jsme ho hledali. Tak kdy jsem měl kruci čas ho zabít a nosit jeho mrtvolu po ostrově?“

„To nevím,“ řekl Blore. „Ale vím něco jiného.“

„A co?“

„Že máte revolver. Byl to váš revolver. A teď ho máte zas. Nic nedokazuje, že jste ho neměl pořád, celou tu dobu.“

„Ale jděte, Blore! Všichni jsme se podrobili prohlídce.“

„To jistě, ale vy jste ho schoval, než k té prohlídce došlo. A pak jste si ho zase vzal.“

„Vy hlavo zabeďněná, já vám přísahám, že mi ho někdo dal zpátky do zásuvky. Když jsem ho tam našel, bylo to pro mě největší překvapení, jaké jsem kdy zažil.“

„Vážně po nás chcete, abychom něčemu takovému uvěřili?“ ušklíbl se Blore. „Proč by vám ho ksakru Armstrong, nebo kdokoli jiný, vracel?“

Lombard bezradně pokrčil rameny.

„Nemám nejmenší tušení. Je to prostě bláznovství. To poslední, co by člověk čekal. Nedává to žádný smysl.“

„Ne, to nedává,“ souhlasil Blore. „Měl jste si vymyslet něco lepšího.“

„Ale to je právě důkaz, že říkám pravdu, nemyslíte?“

„Já se na to takhle nedívám,“ řekl Blore. „Hele, pane Lombarde, jestli jste poctivý chlap, jak předstíráte ...“

„Kdypak jsem tvrdil, že jsem poctivý chlap?“ zabručel Lombard. „Ne, ne, nic takového jsem nikdy neřekl.“

„Jestli mluvíte pravdu,“ pokračoval tupě Blore, „dá se udělat jen jedno. Dokud máte ten revolver, slečna Claythornová a já jsme vám vydáni na milost. A tak bude poctivé, když se ten revolver uloží k ostatním zamčeným věcem - a vy a já si dál necháme ty dva klíče.“

Philip Lombard si zapálil cigaretu. Vyfoukl kouř a řekl: „Nebud'te osel!“

„Takže na to nepřistoupíte?“

„Ne, nepřistoupím. Ten revolver patří mně. Potřebuju ho pro svou vlastní ochranu - a nechám si ho.“

„V tom případě,“ pravil Blore, „jsme nuceni vyvodit z toho jediný závěr.“

„Že já jsem N. Z. Namy? Myslete si ksakru, co chcete, ale jestli je to tak, povězte mi, proč jsem vás tím revolverem v noci neodprásknul. Mohl jsem to přece udělat nejmíň dvacetkrát.“

„To nevím,“ potřásl Blore hlavou, „to je fakt. Musel jste k tomu mít nějaký důvod.“

Vera se zatím hovoru nezúčastnila. Ale teď poposedla a řekla: „Já si myslím, že se oba chováte jako idioti. Zapomněli jste na tu říkanku. Copak si neuvědomujete, že je v ní vodítko?“

Významně zarecitovala:

*„Čtyři malí černoušci nechali všech pří,
jeden z nich šel pasti klást, do světa šli tři.“*

A hned pokračovala: „Šel pasti klást - to je důležité vodítko. *Armstrong není mrtvý...* Jen odstranil toho porcelánového černouška, abyste si mysleli, že mrtvý je. Říkejte si, co chcete, Armstrong je pořád na ostrově. Někam se schoval a nás chce chytit *do pasti*.“

„A víte, že můžete mít pravdu?“ řekl Lombard.

„No dobrá, ale kde teda je?“ namítl Blore. „Všechno jsme tu prohledali. Venku i v domě.“

„Všichni jsme hledali ten revolver, no ne?“ pohrdavě připomněla Vera. „A nenašli jsme ho. Ale po celou tu dobu někde byl!“

„Jenže, milá slečno, člověk a revolver se od sebe trochu liší velikostí,“ usmál se Lombard.

„To už je jedno,“ řekla Vera, „ale já mám určitě pravdu.“

„Takže se sám prozradil, co?“ zamumlal nedůvěřivě Blore. „Protože v té říkance je zmínka o kladení pastí? Ale vždyť si mohl tenhle veršík upravit po svém.“

„Copak si pořád neuvědomujete, že je to *šílenec*?“ křičela Vera. „Všechno je to šílenství! To, že postupuje podle těch veršů, to je přece šílenství! To, jak vyparádil soudce, že zabil Rogerse, když šel naštipat dříví - klest, že omámil paní Rogersovou, aby se už nezbudila - že do pokoje nastražil čmeláka, když umřela slečna Brentová! Jako když nějaké příšerné dítě hraje hru. Všechno do ní musí zapadat.“

„Inu, máte pravdu,“ povzdychl si Blore. Chvilíčku přemýšlel. „Ale rozhodně není tady na ostrově žádný zvěřinec. Nejsou tu ani lvi, ani medvědi. Vyrovnat se s tím příštím veršíkem, to mu dá pěknou fušku.“

„Vám to pořád není jasné?“ dál křičela Vera. „My jsme ten zvěřinec. Na dnešek v noci v nás už bylo pramálo lidského. *My jsme ten zvěřinec...*“

2

Dopoledne strávili na útesech a střídali se u zrcadla ve vysílání signálů k pevnině. Ale nic nenasvědčovalo tomu, že by si toho někdo povšiml. Signály v odpověď se neobjevily. Byl krásný den s lehkým oparem. Dole se obrovitými vlnami vzdouvalo moře. Nevyplula ani jediná loď.

Časně ráno provedli další neúspěšnou prohlídku ostrova. Po zmizelém lékaři nenašli ani stopu.

Z místa, kde teď stáli, pohlédla Vera k budově a řekla trochu zajímavým hlasem: „Tady, v otevřené krajině se člověk cítí bezpečněji... Nevracejme se už do domu.“

„To není špatný nápad,“ souhlasil Lombard. „Tady jsme v bezpečí, kdyby se k nám chtěl někdo přiblížit, zdaleka ho uvidíme.“

„Ano, zůstaneme tady,“ rozhodla se Vera.

„Ale někde musíme přečkat noc,“ namítl Blore. „Na noc se do domu vrátit musíme.“

Vera se zachvěla.

„To už nesnesu. Další noc už tu nevydržím.“

„Když se zamknete v pokoji,“ řekl Lombard, „nic se vám nemůže stát.“

„No... snad,“ zašeptala Vera. Natáhla před sebe ruce. „To je příjemné - cítit zase sluneční teplo.“ A myslela si: „To je divné, vždyť já jsem skoro šťastná. A přitom jsem patrně v nebezpečí... Ale teď... jako by na ničem nezáleželo... za denního světla je všechno jedno ... Mám pocit síly... mám pocit, jako bych nemohla umřít...“

Blore se podíval na své náramkové hodinky.

„Jsou dvě,“ řekl. „Co bude s obědem?“

Vera umíněně opakovala: „Já nepůjdu zpátky do domu. Já zůstanu tady - venku.“

„Počkejte, počkejte, slečno Claythornová, musíte si přece udržovat své síly.“

Vera stála na svém: „Jestli jen uvidím konzervovaný jazyk, udělá se mi zle. Nechci jíst nic. Když mají lidé dietu, tak někdy vydrží bez jídla celé dny.“

„No, já musím jíst pravidelně,“ prohlásil Blore. „A co vy, Lombarde?“

„Mě taky představa konzervovaného jazyka zvlášť neláká,“ řekl Philip. „Zůstanu tady se slečnou Claythornovou.“

Blore zaváhal.

„Mně se nic nestane,“ ujišťovala ho Vera. „Nemyslím si, že mě Lombard odstřelí, sotva se k nám otočíte zády, jestli právě toho se bojíte.“

„No prosím, když to říkáte,“ pravil Blore. „Ale shodli jsme se na tom, že se nerozdělíme.“

„To vy se chcete pustit do lvího doupěte,“ řekl Lombard. „Ale já půjdu s vámi, jestli si přejete.“

„Ne, nepůjdete!“ odsekl Blore. „Zůstanete tady!“

Philip se zasmál: „Tak vy se mě pořád ještě bojíte? Prosím vás, vždyť bych vás oba mohl odprásknout zrovna teď, kdybych chtěl.“

„To jistě,“ přikývl Blore, „ale to by nebylo podle plánu. Má odejít jeden po druhém a má se to stát určitým způsobem.“

„No,“ ušklíbl se Lombard, „zdá se, že o tom víte všechno.“

„Ovšem je to trochu znervózňující, jít do toho domu sám...“ začal Blore.

Philip ho klidně přerušil: „Takže se chcete zeptat, *jestli bych vám nepůjčil svůj revolver?* Odpověď zní: *ne, nepůjčil!* Děkuju pěkně, tak jednoduché to se mnou není.“

Blore pokrčil rameny a začal po příkrém svahu sestupovat k domu.

„Čas krmení ve zvěřinci,“ poznamenal Lombard. „Zvířata jsou zvyklá na pravidelnost.“

„Není to příliš riskantní, to, co dělá?“ řekla hlasem plným obav Vera.

„Tak, jak to myslíte - není. Ne, myslím, že ne. Armstrong, jak víte, není ozbrojen a Blore je dvakrát tak silný jako on a je jaksepatří na stráž. Ostatně, je naprosto nemožné, aby Armstrong byl v domě. Já *vím*, že tam není.“

„Ale - jak jinak to chcete všechno vysvětlit?“

Lombard ztišeně odvětil: „Je to Blore!“

Veře uklouzl výkřik: „Vy si vážně myslíte ...?“

„Poslyšte, děvče. Slyšela jste Blorovu historku. Musíte připustit, že *jestli je pravdivá, já jsem nemohl mít s Armstrongovým zmizením nic společného*. Blorova historka očisťuje z podezření mě. *Ale neočisťuje jeho*. Máme přece jen jeho slovo, že slyšel kroky a viděl někoho jít dolů a pak ven z domu. To všechno může být lež. Mohl se Armstronga zbavit už několik hodin předtím.“

„Jak?“

Lombard pokrčil rameny.

„To nevíme. Ale dejte na má slova: Existuje jen jediný nebezpečí, kterého se musíme bát - a to nebezpečí je Blore! Co je nám o tom člověku známo? Vůbec nic. Ta historka, že býval policistou, to přece může být pustý tlach. Blore může být cokoli jiného - šílený milionář - bláznivý kšeftsman - uprchlý chovanec blázince v Broadmooru. Jedno je jisté: *on* kterýkoli z těch zdejších zločinů spáchat *mohl*.“

Vera zbledla. A řekla skoro bez dechu: „A co když dostane - i nás?“

Lombard si poklepal na kapsu s revolverem a pravil nevzrušeně: „Dám dobrý pozor, aby se to nestalo.“

Pak se na Veru zvědavě zahleděl.

„Ke mně máte až dojemnou důvěru, vidíte, Vero? Jste si jistá, že já vás nezastřelím, co?“

„Někomu člověk důvěřovat musí,“ odpověděla Vera. „Ale myslím si, že se mýlíte, pokud jde o Blora. Já jsem pořád přesvědčena, že je to Armstrong.“ Náhle mu pohlédla přímo do očí. „Vy nemáte dojem - celou tu dobu - že tu někdo je? Někdo, kdo nás pozoruje a čeká?“

„To dělají nervy,“ pravil zvolna Lombard.

„Tak ten dojem *máte!*“ zvolala dychtivě Vera. Zachvěla se a přistoupila k němu blíž. „Jednou jsem četla takovou povídku - o dvou soudcích, kteří přišli do malého amerického městečka - od Nejvyššího soudu. Vykonávali tam spravedlnost - absolutní spravedlnost. Protože - *nebyli vůbec z tohoto světa...*“

Lombard povytáhl obočí.

„Návštěvníci z nebe, co?“ řekl. „Ne, na jevy nadpřirozené já nevěřím. A tohle tady je až moc lidské.“

„Někdy - někdy si tím nejsem jista...“, zašeptala Vera.

Lombard se na ni opět zahleděl.

„To dělá svědomí...“ A po chvílce mlčení pravil tiše: „Tak vy jste přece jen toho kloučka utopila?“

Vera se důrazně ohradila: „Neutopila! Neutopila! Nemáte právo něco takového říkat!“

Lombard se pokojně usmál.

„Ale ano, utopila jste ho, holka moje milá! Nevím proč, to si nedovedu představit, ale asi v tom byl nějaký muž. Bylo to tak?“

Veře se náhle do všech údů rozlila malátnost, nesmírná zemdlenost. Řekla otupělým hlasem: „Ano - byl v tom muž...“

„Díky,“ zašeptal Lombard. „To jsem chtěl vědět.“

Vera se najednou posadila zpříma.

„Co to bylo?“ zvolala. „Zemětřesení?“

„Ne, ne,“ zavrtěl hlavou Lombard. „Ale divné to bylo... Něco zadunělo a otřáslo to zemí. A já měl dojem - vy jste neslyšela něco jako výkřik? Já ano.“

Pohlédli k domu.

„Ozvalo se to odtamtud,“ ukazoval Lombard. „Snad abychom se šli podívat.“

„Ne, ne, já nejdu.“

„Jak je libo. Ale já ano.“

Vera se zoufale podrobila.

„No dobrá, jdu s vámi.“

Sestoupili po svahu k domu. Na přední terase byl klid, v záři slunce vypadala zcela nezáladně. Chvilku na ní postáli, pak, místo aby hlavním vchodem vešli dovnitř, dali se na opatrnou obchůzku kolem budovy.

A našli Blora. Ležel s roztaženýma rukama i nohama na kamenné terase na východní straně budovy a hlavu měl rozdrčenou a rozmačkanou ohromným kusem bílého mramoru.

Philip se podíval nahoru.

„Čí je to okno právě nad ním?“ zeptal se.

„Moje,“ odpověděla tichým třesoucím se hlasem Vera. „*A ten mramor, to jsou hodiny z mé krbové římsy... Představují... Představují medvěda.*“

Hlas se jí ještě víc rozechvěl a roztrásl, když opakovala: „*Představují medvěda...*“

3

Philip jí sevřel rameno a řekl naléhavě a hrozivě: „Teď je všechno jasné. Armstrong se schovává někde v domě. A já ho dostanu.“

Ale Vera se k němu přitiskla.

„Neblázněte!“ křičela. „Teď jde o nás! Na řadě jsme my! To on chce, abychom ho šli hledat! S tím počítá!“ Philip zůstal stát.

„Na tom něco je,“ připustil zamyšleně. „Rozhodně musíte uznat, že jsem měla pravdu.“ Přikývl.

„Ano - vyhrála jste. Je to určitě Armstrong. Ale kam se to ten ďábel schoval? Prošťourali jsme celý dům doslova párátkem.“

„Když jste ho nenašli v noci,“ naléhala Vera, „*tak ho nenajdete ani teď...* To dá rozum.“

Lombard ještě nebyl ochoten se s tím smířit.

„Jistě, ale...“

„Určitě si připravil nějaké tajné místo už předtím - no pochopitelně - to je přesně v jeho intencích. Něco jako byla doupata pro pronásledované pátery ve starých zámcích.“

„Ale tohle není takový starý zámek.“

„Mohl si dát tu skrýš vybudovat.“

Philip Lombard zavrtěl hlavou.

„Všude jsme všechno změřili - hned to první dopoledne. Přisahal bych, že tu není žádný prostor, který není na první pohled zjevný.“

„Musí tu být!“ tvrdila Vera.

„Tak bych ho rád viděl,“ trval na svém Lombard.

„No, vy byste ho rád viděl!“ křičela Vera. „A on to ví. Někde tam je - a čeká na vás.“

Lombard povytáhl z kapsy revolver.

„Mám přece tohle.“

„Říkal jste, že Blorovi se nemůže nic stát, že je silnější než Armstrong. A fyzicky silnější byl - a taky si dával pozor. Ale vy si pořád neuvědomujete, že Armstrong je šílenec! A šílenec má všechny výhody na své straně. A je mnohem úskočnější, než může být člověk duševně normální.“

Lombard vpustil revolver zpět do kapsy. „Tak pojďme odtud,“ řekl.

Později se Lombard zeptal: „Co uděláte, až přijde noc?“

Vera neodpověděla. A Lombard vyčítavě pokračoval: „Vy jste na to ještě nemyslela?“

Teď teprve řekla bezradně: „Co můžeme dělat? Bože můj, já se tolik bojím...“

Philip Lombard se zamyslel.

„Je pěkně. Jistě bude svítit měsíc. Musíme si najít místo - asi někde na nejvyšších útesech - a tam se posadíme a budeme čekat na ráno. Nesmíme usnout. Musíme celou noc držet hlídku. A jestli se k nám někdo bude blížit, já budu střílet.“

Odmlčel se.

„Ale vám bude asi zima - v těch lehkých šatech.“ Vera se drsně zasmála.

„Zima? Kdybych byla mrtvá, byla by mi větší zima.“

„No to je pravda,“ tiše přitakal Lombard. Vera neklidně poposedla. „Já se zblázním, jestli tu budeme takhle sedět. Pojďme se projít.“

„Dobrá.“

Začali zvolna chodit podél skal, sestupujících k moři. Slunce už klesalo k západu. Bylo zlaté a měkké světlo. I je zlatě ozařovalo.

S náhlým nervózním uchichtnutím poznamenala Vera: „Škoda, že se nemůžeme vykoupat...“

Philip hleděl dolů k moři.

„Co je to támhle?“ řekl prudce. „Vidíte - tam u toho velkého skaliska? Ne - kousek dál doprava.“

„Vypadá to jako nějaké šaty,“ hádala Vera.

„Někdo se koupe v moři, co?“ zasmál se Philip. „To je nemožné. Patrně jsou to chalupy.“

„Pojďme se podívat,“ navrhla Vera.

„Jsou to šaty,“ podivil se Lombard, když sestoupili níž. „Balík šatů. A tamhle je bota. Pojďte, tudyhle tam slezeme.“

Po čtyřech sešplhali po skalách.

Vera se najednou zarazila.

„To nejsou šaty,“ vydechla, „to je... člověk.“

Mezi dvě skaliska byl opravdu vklíněn nějaký člověk, kterého tam zřejmě časněji toho dne vhodil příboj.

Lombard a Vera se konečně dodrápali až k němu. Sklonili se nad ním

Zfialovělá tvář zbavená přirozené barvy - ohyzdná tvář utopence...

Lombard vydechl: „Panenanebi! To je Armstrong!“

• KAPITOLA

• ŠESTNÁCTÁ

1

Uběhly celé věky... světy se otáčely, vířily... přešlo na tisíc věků...

Ne, uplynula sotva minuta, snad ani ne.

Dva lidé stáli na skále a shlíželi na mrtvého muže...

Zvolna, velmi zvolna se Vera Claythornová a Philip Lombard vzpřímili a zahleděli se jeden druhému do očí.

2

Lombard se zasmál.

„Tak takhle je to, Vero, takhle, že?“

„Na ostrově už nikdo není,“ řekla Vera, „vůbec nikdo - jenom my dva.“ Její hlas šeptal - sotva šeptal.

Lombard přikývl: „Přesně tak. Takže víme, na čem jsme, no ne?“

„Jak to fungovalo - ten trik s tím mramorovým medvědem?“ ptala se Vera.

Lombard pokrčil rameny.

„Kouzelnický knif, má milá - a zdařilý...“

Stále si hleděli do očí.

Vera si pomyslela: „*Proč jsem si ho nikdy neprohlédla jak se patří? Vlk - vždyť je to vlk - má úplně vlčí tvář ... Ty strašlivé zuby...*“

„Tohle je konec, pochopte to,“ řekl Lombard a jeho hlas připomínal vrčení - nebezpečné, hrozné. „Už známe pravdu. A je konec...“

„Já chápu,“ šeptla klidně Vera.

Obrátila pohled k moři. Generál Macarthur se také díval na moře - kdy to bylo? - teprve včera? Nebo předevčírem? A taky říkal: „*Tohle je konec...*“

Jenže on to říkal usmířeně - skoro s povděkem.

Zatímco ve Veře vyvolala ta slova vzpouru. Ne, tohle by neměl být konec!

Sklopila pohled k tomu mrtvému.

„Chudák doktor Armstrong,“ povzdychla si.

Lombard se jízlivě ušklíbl.

„Co bylo tohle? Ženský soucit?“

„Proč ne? Vy žádný soucit necítíte?“

„Nemám žádný soucit s vámi,“ odsekl Lombard. „To ode mě nečekejte.“

Vera znovu pohlédla na Armstrongovu mrtvolu.

„Musíme ho odtud vyprostit,“ řekla. „A donést ho do domu.“

„A přidat ho k těm ostatním obětem, co? Všechno srovnat a urovnat. Pokud jde o mě, jen ať si leží, kde leží.“

„Aspoň ho odtáhněme z dosahu moře,“ naléhala Vera.

Lombardovi to bylo k smíchu. Ale souhlasil: „No prosím.“

Shýbl se a energicky mrtvolou škulbl. Vera se přitiskla k němu, aby mu pomohla. „Lehké to zrovna není,“ hekal Lombard. Konečně to dokázali. Vytáhli mrtvého nad značku nejvyššího stavu vody. Lombard se narovnal. „Spokojena?“ řekl. „Naprosto,“ odvětila Vera. Její tón ho varoval. Prudce se k ní otočil. Ale ještě dřív, než si sáhl na kapsu, věděl, že je prázdná. Vera o metr či o dva couvla a hleděla mu přímo do tváře, v ruce revolver. Lombard potřásl hlavou. „Tak proto ta ženská starostlivost o mrtvého! Chtěla jste mi vykrást kapsu!“ Přikývla. Revolver držela pevně, ruka se jí ani trochu nechvěla. Tentokrát stál Philip Lombard velice blízko smrti. Nikdy, to věděl, jí nestál blíž. Ale ještě se nevzdával. Křikl velitelsky: „Dejte mi ten revolver!“ Vera se jen usmála. „No tak!“ nařizoval Lombard. „Dejte ho sem!“ Jeho bystrý mozek nezahálel. Jak na ni jakou metodou? Přemlouvání ji - ukolébat ji k důvěře - nebo se na ni nečekaně vrhnout? Po celý život vždycky volil Lombard riskantnější způsob. Zvolil ho i teď. Hovořil pomalu, přesvědčivě: „Tak hele, milá holčičko, hezky poslouchejte...“ A pak skočil. Hbitě jako panter - jako kterákoli jiná kočkovitá šelma. Vera automaticky stiskla kohoutek... Lombardovo letící tělo náhle uprostřed skoku strnulo ve vzduchu a pak se zřítilo na zem. Vera k němu okamžitě přistoupila, revolver stále v ruce. Ale opatrnost už byla zbytečná. Philip Lombard byl mrtev - měl prostřelené srdce...

3

Veru zaplavil pocit úlevy - úžasné, nádherné úlevy. Konečně je po všem. Už není čeho se bát - nic jí už nebude drásat nervy... Je na ostrově sama. Sama s devíti mrtvými. Ale co na tom? *Ona žije!* Seděla na skále - báječně šťastná - báječně klidná... Už není čeho se bát...

4

Slunce už zapadalo, když se Vera konečně pohnula. Reakce na všechno, co prožila, jí nadlouho ochromila. Celou ji ovládlo jen skvostné vědomí bezpečí. Ale teď si uvědomila, že má hlad a že je ospalá. Především, že je ospalá. Toužila svalit se na svou postel a spát a spát a spát... Zatím snad někdo přijede a zachrání ji - ale o to jí ani moc nešlo. Neměla nic proti tomu zůstat tady. Teď už ne, když tu je sama... Ach, požehnaný, požehnaný klid... Zvedla se a pohlédla k domu. Už není čeho se bát! Už tam na ni nečekají žádné přízraky! Je to obyčejný, dobře postavený moderní dům. A o něco dřív toho dne se na něj nedokázala podívat, aby jí nenaskočila husí kůže...

Strach - strach je něco tak zničujícího ...

Ale teď je po strachu. Zvítězila - triumfovala nad vysloveně smrtelným nebezpečím. Díky své inteligenci a pohotovosti vyžrála na toho, kdo ji chtěl zničit.

Vykročila k domu.

Slunce viselo už těsně nad obzorem, nebe na západě bylo rudě a oranžově pruhováno. Bylo překrásné a pokojně ...

„Třeba je to všechno jenom sen,“ pomyslela si Vera.

Byla unavena - hrozně unavena. Bolely ji všechny údy, zavírala se jí víčka. Už nemusí mít strach... Spát... Spát... Spát v bezpečí, když už je na ostrově sama. Jeden malý černoušek zůstal sám.

Usmála se.

Prošla hlavním vchodem. I dům jí připadal nezvykle pokojný.

„Za normálních okolností,“ říkala si, „by se člověku nechtělo spát v domě, kde téměř v každé ložnici leží mrtvola!“

Má jít do kuchyně a vzít si něco k jídlu? Chvilku o tom přemýšlela, pak se rozhodla, že jíst nebude. Byla skutečně hrozně unavena...

Ale zastavila se u dveří do jídelny. Tam jsou na stole pořád ještě tři porcelánové figurky.

Vera se zasmála.

„Nejdete s dobou, milánkové,“ řekla.

Vešla dovnitř, levou rukou zdvihla dva černoušky a vyhodila je rozbitým oknem. Slyšela, jak se figurky roztříštily o podlahu na terase.

I třetí figurku zvedla, ale tu nechala ležet v dlani.

„Ty můžeš jít se mnou,“ zašeptala. „Vyhráli jsme, milánku. My jsme vyhráli.“

V hale už bylo v tom skomírajícím světle šero. Vera sevřela v levici černouška a začala vystupovat po schodech. Šla velmi zvolna, cítila v nohách nesmírnou únavu.

Jeden malý černoušek... Jakpak to vlastně končí? Aha! Jeden malý černoušek trápil se jen krátký čas, vzal si hezkou černošku a bylo jich deset zas.

Vzal si... Svatba! To je divné, už má zase pocit, jako by v domě byl Hugo ...

Velice intenzivní pocit. No ovšem, Hugo je nahoře a čeká na ni.

„Neblázni!“ říkala si. „Jsi tak vyčerpaná, že si představuješ ty nejfantastičtější věci...“

Pomalou douklapala nahoru.

Na posledním schodu jí něco vypadlo z pravice. Na hustém měkkém koberci to nezpůsobilo skoro žádný hluk. A Vera si ani nepovšimla, že jí z ruky vypadl revolver. Uvědomovala si jenom, že v levici svírá malou porcelánovou figurku.

V domě je teď takové ticho! A přitom nepůsobí dojmem domu, v němž nikdo není.

No ovšem, je tu Hugo, čeká na ni... Jeden malý černoušek trápil se... Jakže z ní ten poslední řádek? Je tam něco o svatbě - nebo o něčem jiném?

Došla ke svému pokoji. Tam uvnitř na ni čeká Hugo - to věděla naprosto jistě.

Otevřela dveře.

A zalapala po dechu...

„Co to je - to, co visí od toho háku ve stropě? Provaz se smyčkou? Přichystaný pro ni? A židle, na kterou je možno se postavit - židle, která se dá odkopnout... Tak tohle si přeje Hugo...“

A takhle ovšem znějí poslední veršičky té rýmovačky.

*„Jeden malý černoušek vztek měl na svět zrádný,
proto se sám oběsil - a tak nezbyl žádný...“*

Malá porcelánová figurka vypadla Veře z ruky. Vera ji nezachytila, a tak figurka párkrát poskočila po koberci a rozbila se o mříž před krbem.

Vera vykročila jako automatický robot. Tak tohle je konec - tady, kde jí na krk sáhla ta mokrá studená ruka - ruka Cyrilova, samozřejmě ... „Můžeš si zaplavat k té skále, Cyrile...“ Tak snadné bylo spáchat vraždu! Ale pak to člověku nikdy nesejde z mysli...

Vylezla na židli, oči upřené kamsi do prázdna jako náměsíčnice... Kolem krku si položila smyčku.

Stojí tu Hugo a dohlíží, aby udělala to, co udělat musí.

Odkopla židli...

• EPILOG

Sir Thomas Legge, náčelník oddělení pro vraždy ve Scotland Yardu, zvolal podrážděně: „Ale vždyť je to naprosto neuvěřitelné!“

„Já vím, pane,“ řekl uctivě inspektor Maine.

Náčelník se rozčiloval dál: „Deset mrtvých na ostrově, na kterém není ani jediná živá duše. To nedává žádný smysl.“

„A přece je tomu tak,“ pravil flegmaticky inspektor Maine.

„Krucinál, Maine, někdo je přece zabít musel!“

„To je právě ten náš problém, pane.“

„Ani lékařská zpráva nám nijak nepomohla?“

„Nepomohla, pane. Wargrave a Lombard byli zastřeleni, ten první má prostřelenou hlavu, ten druhý srdce. Slečna Brentová a Marston zemřeli na otravu cyankáli, Rogersová spolkla nadměrnou dávku chloralu. Rogers má rozčísnutou lebku a Blorova hlava je úplně rozdracena. Armstrong se utopil. Macarthurova lebka je rozražena ranou do týla a Vera Claythornová byla oběšena.“

Náčelník se otrásl.

„Odporná záležitost - celý ten případ.“

Chvilku uvažoval, pak řekl popuzeně: „Nechcete přece tvrdit, že jste ani z lidí v Sticklehavenu nedokázal vytáhnout něco, co by nám pomohlo. Setsakra, něco přece vědět musejí!“

Inspektor Maine pokrčil rameny.

„To jsou prostí, slušní lidé od moře. Vědí jen, že ostrov koupil nějaký pan Namy - víc toho nevědí.“

„A kdo ostrov zásoboval a zařizoval všechno potřebné?“

„Muž jménem Morris. Isaac Morris.“

„A co ten o tom říká?“

„Ten už nemůže říkat nic, pane, ten je mrtev.“

Náčelník se zamračil.

„A víme něco o tom Morrisovi?“

„To ano, pane, to víme. To nebyl moc ušlechtilý charakter, ten Morris. Před třemi lety byl zapleten do toho Bennitova případu s akciemi - to jsme věděli docela jistě, jenže jsme to nijak nemohli dokázat. A taky měl prsty v obchodu s drogami. Ale ani tady jsme mu nemohli nic dokázat. To byl moc opatrný chlapík, ten Morris.“

„A ten stál v pozadí té ostrovní záhady?“

„Tak jest, pane, ten provedl celou tu transakci - jasně ovšem prohlásil, že Černochův ostrov kupuje pro nejmenovaného klienta.“

„Pak se dá určitě něco zjistit po stránce finanční.“

Inspektor Maine se usmál.

„To byste musel Morrise znát. Ten dokázal taková kouzla s ciframi, že by nad nimi ani ten nejlíp renomovaný revizor účtů nevěděl, kde mu hlava stojí. Vzorovou ukázkou byla pro nás právě aféra Bennitova. Ne, ne, Morris všechny stopy svého klienta dokonale zahladil.“

Náčelník si povzdychl. A inspektor Maine pokračoval: „To Morris provedl všechna opatření v Sticklehavenu. Prohlásil, že jedná za ‚pana Namyho‘. To on vyložil tamním lidem, že půjde o nějaký experiment - o nějakou sázku, jak se dá celý týden žít na opuštěném ostrově - a že si nemají všimnout žádného volání o pomoc, které se třeba odtamtud ozve.“

Sir Thomas Legge se znepokojeně zavrtěl. „A to mi chcete namluvit,“ řekl, „že ti lidé v tom neviděli žádnou lumpárnu?“

Inspektor Maine opět pokrčil rameny. „Zapomínáte, pane,“ připomněl, „že dřív patřil Černochoův ostrov tomu Američanovi Elmeru Robsonovi. A ten tam míval prapodivné party lidí. Nepochybuju, že místnímu obyvatelstvu nad tím lezly oči z důlků. Ale zvykli si na to a začali mít dojem, že všechno, co se týká Černochova ostrova, musí nezbytně být naprosto neuvěřitelné. A je to docela přirozené, pane, když se nad tím zamyslíte.“

Náčelník pochmurně připustil, že patrně tomu tak je. A Maine hovořil dál: „Fred Narracott - to je ten chlapík, který tam tu partu odvezl - řekl něco, co do toho případu vrhá trochu světla. Řekl, že ho moc překvapilo, jací tohle byli lidé. ‚Nic takového jako ty společnosti pana Robsona.‘ Já si myslím, že právě proto, že mu ti lidé připadali tak normální a že se chovali tak decentně, nedbal nakonec Morrisových příkazů a rozjel se se člunem k ostrovu, když slyšel o těch signálech SOS.“

„A kdy tam jel? On a ti druzí?“

„Ty signály zpozorovala skupina skautů dopoledne jedenáctého. Toho dne nebylo ale možné se k ostrovu vydat. Ti muži se tam dostali až odpoledne dvanáctého, okamžitě, jak usoudili, že je tam možné přistát. A všichni s naprostou rozhodností tvrdí, že předtím, než tam dopluli, nikdo nemohl ostrov opustit. Moře bylo po bouři vysoko vzedmuté.“

„A nemohl někdo k pevnině doplavat?“

„Tam je to dál než jednu míli a byly obrovské vlny a u pobřeží byl mohutný příboj. A na útesech bylo hodně vesničanů, skautů a jiných lidí a všichni ostrov neustále pozorovali.“ Sir Thomas Legge si znovu povzdychl. „A co ta gramofonová deska, kterou jste našel v domě? Ta vám nebyla nic platná?“

„Za tím jsem ovšem šel,“ přikývl inspektor Maine. „Desku dodala firma, která dělá takové věci pro divadla a pro film. Zaslala ji na adresu Isaaca Morrise pro váženého pána N. Z. Namyho s předpokladem, že to má být rekvizita do amatérského představení dosud neprovozané hry. Rukopis textu byl vrácen současně s deskou.“

„A obsah té desky?“ zeptal se Legge. „K tomu přicházím, pane,“ odvětil inspektor Maine. Odkašlal si a vážně se rozhovořil: „Ta obvinění jsem vyšetřil co nejdůkladněji. Začal jsem s Rogersovými, kteří na ostrov přijeli první. Ti byli ve službě u jisté slečny Bradyové, která pak náhle zemřela. Od doktora, který ji ošetřoval, jsem se nedověděl nic podstatného. Ten doktor říká, že ji určitě neotrávil, ani jinak neodpravil, ale on osobně že se domnívá, že něco nepatřičného na té věci bylo - že ta slečna nejspíš zemřela, protože Rogersovi v péči o ni něco zanedbali. A že prý tyhle věci je zcela nemožné dokázat.“

Pak je tu soudce Wargrave. S tím je všechno v pořádku. On je ten soudce, který odsoudil Setona.

Mimochodem, Seton byl vinen - zcela nepochybně. Později, když už byl oběšen, se objevily důkazy, které to naprosto spolehlivě potvrdily. Ale tehdy po přelíčení se vyrojila spousta nepříznivých komentářů - devět lidí z deseti bylo přesvědčeno, že Seton byl nevinný a že soudcova závěrečná řeč byla aktem nějaké msty.

To děvče, Claythornová, bylo, jak jsem zjistil, vychovatelkou v rodině, kde došlo k smrti utopením. Zdá se však, že vychovatelka s tím neměla nic společného. Dokonce se zachovala velice statečně, plavala do moře, aby toho chlapce zachránila, a sama byla vytažena z vody a zachráněna v poslední chvíli.“

„Tak dál,“ pobízel Maina Legge.

Maine se zhluboka nadechl.

„Došli jsme k doktoru Armstrongovi. Dobře známý lékař. Měl ordinaci v Harley Street. Ve své profesi naprosto spolehlivý a řádný. Nedopátral jsem se žádného dokladu o nějaké nezákonné operaci nebo o něčem podobném. Pravda je, že v roce 1925 operoval v Leithmoru, kde byl tehdy zaměstnán v nemocnici, jistou ženu jménem Cleesová. Měla zánět pobřišnice a zemřela na operačním stole. Možná, že tu operaci neprovedl zrovna obratně - v té době ještě neměl mnoho zkušeností - jenže nešikovnost není koneckonců zločin. A rozhodně chyběl jakýkoli motiv k vraždě.

Pak máme slečnu Emily Brentovou. Ta dívka, Beatrice Taylorová, u ní sloužila. Přišla do jiného stavu, její zaměstnavatelka ji vyhodila a Taylorová se šla utopit. Ošklivá záležitost - ale nic pro kriminalisty.“

„A v tom,“ přerušil inspektora Legge, „je zřejmě celý ten vtíp. N. Z. Namy se zabýval případy, se kterými se nemohl vypořádat zákon.“

Maine postupoval dál podle svého seznamu: „Mladý Marston byl bezohledný řidič. Dvakrát mu byl pozastaven řidičský průkaz a podle mého mínění mu řízení vozu mělo být vůbec zakázáno. To je všechno, co mluví proti němu. John a Lucy Combesovi, to byly dvě děti, které srazil autem a zabil nedaleko Cambridge. Ale nějací jeho přátelé svědčili, že to nebyla jeho vina, a tak ho propustili jen s pokutou.

Nic určitého nemohu zjistit o generálu Macarthurovi. Má výtečnou pověst - byl ve válce - no prostě všechno v pořádku. Arthur Richmond pod ním sloužil ve Francii a byl zabit v akci. Mezi ním a generálem nedocházelo k žádným třenicím. Byli dokonce dobří přátelé. V té době došlo k nějakým trapným nedopatřením - velící důstojníci snad někdy své podřízené zbytečně obětovali - možná, že i tohle byl takový podobný případ.“

„Možná,“ přitakal Legge.

„Teď Philip Lombard. Ten byl zapleten do všelijakých prapodivných podniků v cizích zemích. Párkrát byl dost na štíru se zákonem. Měl pověst člověka odvážného a ne zrovna úzkostlivého. Byl to takový ten chlap, jaký někde v zastrčených koutech světa mohl spáchat hezkou řádku vražd.“

„No, a jsme u Blora.“ Maine zaváhal. „Ten byl ovšem z naší branže.“

„Blore,“ řekl důrazně Legge, „to byl mizera!“

„Myslíte, pane?“

„Vždycky jsem si to myslel,“ přikývl Legge. „Ale byl tak mazaný, že mu všechno prošlo. Podle mého názoru se dopustil křivého svědectví v případě Landorově. Měl jsem z toho tenkrát moc ošklivý pocit. Ale nemohl jsem přijít na nic, co by ho usvědčilo. Nasadil jsem na to Harrise, ale ani ten na nic nepřišel. Já jsem ale dodnes přesvědčen, že něco se objevit dalo, kdybychom byli věděli, jak na to. Blore nebyl charakterní chlap.“

Na chvíli nastalo ticho, pak opět promluvil sir Thomas Legge: „A říkáte, že Isaac Morris je taky mrtev? A ten zemřel kdy?“

„Čekal jsem, že se na to zeptáte, pane. Isaac Morris zemřel v noci z 8. srpna. Vzal si příliš velkou dávku prášků na spaní - barbituráty, pokud vím. Nic nedokazuje, jestli to byla nešťastná náhoda nebo sebevražda.“

„Chcete vědět, co si o tom myslím, Maine?“ zeptal se pomalu Legge.

„Asi uhodnu, pane.“

„K té Morrisově smrti došlo v sakramentsky pravou chvíli.“

Inspektor Maine přikývl.

„Věděl jsem, že to řeknete, pane.“

Náčelník oddělení pro vraždy udeřil pěstí do stolu a rozkřikl se: „Celý ten případ je fantastický - nesmyslný. Deset zabitých na holém skalnatém ostrůvku - a my nevíme, kdo je zabil a proč a jak.“

Maine zakašlal.

„No,“ řekl, „docela tak to není, pane. Víme *proč*, více méně. Nějaký fanatik, chorobně posedlý představou spravedlnosti. Chtěl objevit lidi, na které nemohl zákon. Vybral si jich deset - ať už se skutečně provinili nebo ne, to už je vedlejší...“

Legge sebou trhl. A řekl ostře: „Opravdu je to vedlejší? Mně se zdá...“

Tu větu nedokončil. Inspektor Maine uctivě čekal. Ale Legge s povzdechem zavrtěl hlavou.

„Mluvte dál,“ vyzval inspektora. „Na okamžik jsem měl dojem, že jsem na něco kápnul. Že jsem přišel na řešení celé té věci. Ale byl to omyl. Tak pokračujte.“

Maine poslechl.

„Deset lidí mělo být - řekněme popraveno. A popraveni *byli*. N. Z. Namy svůj plán provedl. A potom se nějakým způsobem z toho ostrova prostě vypařil.“

„Prvotřídním kouzelnickým trikem, co? Poslechněte, Maine, nějaké vysvětlení přece existovat musí!“

„Vy uvažujete tak, pane,“ řekl Maine, „že když nikdo nemohl ostrov opustit, tak tam taky nikdo nemohl být. A podle záznamů všech osobně zainteresovaných taky na ostrově nebyl. Prosím, pak je možné jen jediné vysvětlení: že to skutečně byl jeden z těch deseti.“

Legge přikývl.

Ale Maine vážně pokračoval: „Také jsme tak uvažovali, pane. A šli jsme za tím. Tak především, pokud jde o to, co se na ostrově dělo, nejsme tak docela bez informací. Vera Claythornová si vedla deník, stejně tak Emily Brentová. Starý Wargrave si také zapsal pár poznámek - suchých, právnicky formulovaných, úsečných, ale zcela jasných. Taky Blore si dělal poznámky. Všechny tyto Zprávy se shodují. K jednotlivým úmrtím došlo v tomto pořadí: Marston, Rogersová, Macarthur, Rogers, Brentová, Wargrave. Po smrti Wargravově nám deník slečny Claythornové říká, že Armstrong odešel noci z domu a Blore a Lombard šli za ním.

A Blore má ve svém zápisníku ještě jeden údaj. Jenom dvě slova: ‚Armstrong zmizel.‘

Měl jsem tedy dojem, pane, že když tohle všechno vezmeme v úvahu, můžeme se dobrat naprosto správného řešení. Armstrong se, jak se pamatujete, utopil. Když připustíme, že byl šílený, mohl přece zabít všechny ostatní a pak skokem z útesu spáchat sebevraždu, nebo zahynout při pokusu doplatvat k pevnině.

To by bylo znamenité řešení - jenže nevyhovuje. Ne, pane, takhle to neklape. Především je tu nález policejního lékaře. Ten se dostal na ostrov časně ráno 13. srpna. Mnoho užitečného nám říct nemohl. Mohl jen zjistit, že všichni ti lidé byli mrtví nejméně šestatřicet hodin, spíš však mnohem déle. Ale o Armstrongovi se vyslovil se značnou určitostí. Prohlásil, že Armstrong byl zřejmě osm až deset hodin ve vodě, než ho příboj vyplavil. Z toho vyplývá, že do moře se dostal někdy v noci z 10. na 11. - a já hned vysvětlím proč. Našli jsme místo, kam byla jeho mrtvola vyplavena - byla vklíněna mezi dvě skaliska, na kterých jsme objevili útržky šatů, vlasy a tak podobně. Tam musela být vyvržena, když vlny 11. srpna dosahovaly nejvýše - to jest asi v jedenáct dopoledne. Potom už bouře doznívala a hranice příboje byla podstatně níž.

Řeknete možná, že se Armstrongovi podařilo odstranit ty tři zbývající *ještě předtím*, než se té noci dostal do moře. Ale je tu ještě jedna věc, kterou nelze přehlédnout. *Armstrongova mrtvola byla odtažena nad hranici nejvyššího stavu vody*. Našli jsme ji v místech, kam nedosahuje ani nejsilnější příboj. A ležela tam rovně natažená, decentně a spořádaně upravená.

To zcela nepochybně dokazuje, že *po Armstrongově smrti byl na ostrově ještě někdo živý*.“

Odmlčel se a pak pokračoval: „Z toho vyplývá - co přesně? Časně ráno 11. srpna byla na ostrově tato situace: Armstrong ‚zmizel‘ (utopil se). Zbývají tři lidé: Lombard, Blore a Vera Claythornová. Lombard byl zastřelen. Jeho mrtvola ležela dole u moře - nedaleko

mrtvoly Armstrongovy. Veru Claythornovou jsme našli oběšenou v její ložnici. Blore ležel na terase a hlavu měl rozdrčenou těžkými mramorovými hodinami, které, jak lze rozumně usoudit, na něj spadly z okna nad ním.“

„Čí to bylo okno?“ zeptal se ostře Legge.

„Very Claythornové. A teď, pane, probereme každý z těch případů zvlášť. Začnu Philipem Lombardem. Řekněme, že ten kus mramoru shodil na Bloru *on* - potom že omámil Veru Claythornovou a pověsil ji a nakonec šel dolů k moři a odstřelil se.

Ale jestli to bylo takhle, kdo mu sebral revolver! Ten jsme totiž našli v domě, u dveří v jednom pokoji v prvním poschodí - v pokoji Wargravově.“

„Byly na něm otisky prstů?“ zeptal se Legge.

„Ano, pane, prstů Very Claythornové.“

„Ale pak, probohaživého...“

„Je mi jasné, co chcete říct, pane. Že to byla Vera Claythornová. Ona že zastřelila Lombarda, odnesla revolver zpátky do domu, svrhla ty mramorové hodiny na Bloru a pak - se oběsila.

A tak by to skutečně být mohlo - nebýt jedné věci. V jejím pokoji je židle a na jejím sedátku byly stopy po mořských řasách, úplně stejné jako na jejích střevících. Zdá se, že vystoupila na tu židli, vstrčila krk do smyčky a židli odkopla.

Ale tu židli jsme nenašli odkopnutou. Stála, jako všechny ostatní židle, pěkně spořádaně u zdi. A tak ji někdo postavil až po smrti Very Claythornové - někdo jiný.

Tak nám zbývá Blore, a jestli mi chcete říct, že když zastřelil Lombarda a přemluvil Veru Claythornovou, aby se oběsila, vyšel ven a strhl na sebe obrovský mramorový blok, k němuž si přivázal provaz nebo něco takového - no to vám teda nebudu věřit. Takhle lidé sebevraždu nepáchají - a Blore ani nebyl sebevražedný typ. Vždyť jsme ho znali - a víme, že to nebyl člověk, kterého jste mohli nařknout z touhy po ideální spravedlnosti.“

„Souhlasím,“ přikývl Legge.

„Takže na tom ostrově musel být ještě někdo jiný, pane,“ uzavíral Maine. „Někdo, kdo se vytratil, když bylo po všem. Ale kde po celou tu dobu byl - a kam zmizel? Lidé ve Sticklehavenu s naprostou jistotou tvrdí, že než tam přistál záchranný člun, nikdo nemohl ostrov opustit. Jenže v tom případě ...“

Zarazil se.

„V tom případě...“ opakoval sir Thomas Legge. S povzdechem potřásl hlavou a naklonil se k inspektorovi.

„V tom případě,“ řekl, „*kdo ty lidi zabil?*“

- RUKOPISNÝ DOKUMENT
- KTERÝ POSLAL SCOTLAND
- YARDU
- KAPITÁN RYBÁŘSKÉ LODI
- „EMMA JANE“

Už od nejtěplejší mladosti jsem si uvědomoval, že moje povaha je směsí protikladů. Především mám nevyčísitelně romantickou fantazii. Když jsem jako dítě četl dobrodružné příběhy, pokaždé mě vzrušovalo vyprávění o tom, jak někdo vhodil do moře láhev, do níž vložil důležité sdělení. Ta představa mě vzrušuje stále - proto se zachovám stejně, napíši svou zpověď, vložím ji do láhve, láhev zapečetím a hodím do vln. Snad je jedno procento naděje, že má zpověď bude objevena - a pak (nebo si lichoťím?) dojde k objasnění dosud nerozluštěné vražedné záhady.

Narodil jsem se i s jinými povahovými rysy, nejen s tou zálibou v romantice. Pociťuji vyslovenou rozkoš, když se dívám na umírání, nebo když smrt přímo- způsobím. Vzpomínám si na své pokusy s vosami – a s jiným škodlivým hmyzem na zahradě... Už v nejranějším věku jsem poznal mocnou, neodolatelnou touhu po zabíjení.

Ale vedle této vlastnosti je ve mně rys zcela proti-kladný - výrazný smysl pro spravedlnost. Aby jakýmkoli mým jednáním trpěl člověk nevinný nebo nějaký neškodný tvor, to by se mi přičilo. Odjakživa kladu veliký důraz na to, aby vítězilo právo.

Je asi pochopitelné - zajisté by to pochopil psycholog - že s takovouto povahou jsem si jako své povolání vybral právníctví. Právnická profese uspokojovala téměř všechny mé instinkty.

Zločin a jeho potrestání mě vždycky okouzlovaly. S potěšením čítám všechny typy detektivek a kriminálních románů. A pro své soukromé potěšení si vymýšlím ty nejrafinovanější způsoby vražd.

Když jsem se v patřičný čas stal předsedou trestního soudu, bylo to pro ten můj druhý instinkt podnětem, aby se dál rozvíjel. Pozorovat ničemného zločince, jak se svíjí na lavici obžalovaných, jak zakouší muka zatracence, když se zvolna blíží k neodvratnému zániku, to pro mě znamenalo vybranou rozkoš. Ale pozor, netěšilo mě vidět tam člověka nevinného. Nejméně ve dvou případech jsem zastavil řízení, když podle mého přesvědčení byl obžalovaný zjevně nevinný, a poučil jsem porotu, že obžaloba nepředložila usvědčující důkazy. Avšak díky čestnosti a zdatnosti našich policejních sil obžalovaní, kteří byli pro vraždu postaveni před můj soud, byli skutečně vinni.

Řeknu rovnou, že takový byl také případ Edwarda Setona. Jeho zjev a jeho chování lidi mátlý a na porotu působily příznivým dojmem. Ale nejen důkazy, které byly jasné, i když neefektní, leč i moje osobní znalost zločinců mi nepochybně prozradily, že ten člověk skutečně spáchal zločin, z něhož byl obviněn, že skutečně brutálně zavraždil starší ženu, která mu důvěřovala.

Mám pověst soudce kata, ale to je nespravedlivé, mé závěrečné řeči byly vždycky přísně a úzkostlivě spravedlivé.

Jenom jsem pokaždé chránil porotu před cituplnými dojmy, které v ní svými cituplnými výzvami vyvolávali na city apelující obhájci. Soustředil jsem pozornost poroty na skutečné důkazy.

Už po několik let jsem si byl vědom, že se ve mně děje změna, že zvolna ztrácím schopnost sebeovládání - že spíš než soudit toužím sám jednat.

Přál jsem si - upřímně to doznávám - *sám spáchat vraždu*. A zjišťoval jsem, že je to touha umělce po sebevyjádření. Byl jsem totiž umělec ve zločinu, či vlastně mohl jsem jím být! Má fantazie, striktně kontrolovaná požadavky mé profese, se tajně rozrůstala do kolosálních rozměrů.

Musím - musím - *musím* spáchat vraždu! Ale navíc to nesmí být vražda obyčejná! Musí to být fantastický zločin - něco překvapujícího - naprosto neobvyklého! V tomto ohledu mám, myslím, stále obrazotvornost pubertální. Chtěl jsem něco teatrálního, neuvěřitelného! Chtěl jsem zabíjet... ano, chtěl jsem zabíjet... Avšak - a to může někomu připadat protismyslné - omezoval a brzdil mě můj vrozený smysl pro spravedlnost. Nesmí trpět osoba nevinná.

A pak jsem znenadání dostal nápad - vyvolala ho náhodná poznámka, vyslovená při nedůležitém rozhovoru. Mluvil jsem s jedním lékařem - s obyčejným bezvýznamným praktikem. A ten se jen tak mimochodem zmínil o tom, jak často je jistě spáchána vražda, s kterou se nemůže vypořádat zákon.

A jako příklad uvedl konkrétní případ - případ jisté staré dámy, která byla jeho pacientkou a nedávno zemřela. Řekl, že je přesvědčen, že její smrt zavinil manželský pár, který byl u ní ve službě a kterému po její smrti kynul značný zisk. Ti sluhové jí totiž včas nepodali utišující a posilující lék. Něco takového, vyložil mně, je naprosto nemožné dokázat, on však je si tím zcela jist. Dodal, že k podobným případům dochází neustále - k případům uvážené vraždy - a že žádný z nich nemůže postihnout zákon.

Tím všechno začalo. Náhle mi bylo jasné, jak na to půjdu. A rozhodl jsem se spáchat nikoli jednu vraždu, ale vraždit ve velkém měřítku.

Vzpomněl jsem si na naivní rýmovačku ze svého dětství - na říkanku o deseti malých černoušcích. Ta mě jako dvouleté dítě fascinovala - tím, jak neúprosně jeden černoušek po druhém odpadali - jak nevyhnutelný byl jejich osud. A začal jsem tajně sbírat oběti... Nebudu zde zaplňovat stránky podrobným líčením, jak jsem svého cíle dosáhl. Nacvičil jsem si jistý postup konverzace, a toho jsem použil téměř u každého člověka, s nímž jsem se setkal - a výsledky, k nimž jsem dospěl, byly vskutku překvapující. Když jsem ležel v jednom sanatoriu, dověděl jsem se o případu doktora Armstronga - sestra, která se o mě starala, byla zuřivá abstinentska a v horlivé snaze dokázat mi, jak škodlivé je pití, mi vyprávěla, jak před mnoha lety jeden doktor v nemocnici zabil pod vlivem alkoholu pacientku, kterou operoval. Nenápadný dotaz, kde se ta dotyčná sestra vyškolila a kde pracovala, mi brzy poskytl potřebné údaje. Bez obtíží jsem vystopoval i toho doktora i tu pacientku.

Klepy, které si v mém klubu vyměňovali staří vojáci, mě přivedly na stopu generála Macarthur. Chlapík, který se nedávno vrátil od Amazonky, mi podal zdrcující přehled činnosti jistého Philipa Lombarda. Jedna rozhořčená dáma na Mallorce mi podrobně vylíčila příběh puritánské Emily Brentové a její zoufalé služby. Anthonyho Marstona jsem si vybral z velké skupiny lidí, kteří se dopustili podobných trestných činů. Pro jeho naprostou otrlost a neschopnost cítit jakoukoli odpovědnost za životy, které zmařil, jsem ho pokládal za prototyp člověka nebezpečného pro společnost, člověka, jaký nemá právo žít. Bývalý inspektor Blore mi přišel do cesty zcela přirozeně, když někteří moji kolegové bez zábran a s elánem debatovali o případu Landorové. Na Blorovo provinění jsem se díval obzvlášť vážně. Policisté, jako služebníci zákona, musí být nanejvýš bezúhonní. Že se jejich slovu věří, to je dáno už jejich postavením.

Nakonec jsem se dostal k případu Very Claythornové. To jsem se plavil přes Atlantik. V pozdních hodinách jedné noci jsme jako jediní návštěvníci v kuřáckém salónku zůstali já a pohledný mladý muž jménem Hugo Hamilton.

Hugo Hamilton byl velice sklíčený. Aby tu svou sklíčenost zmírnil, vypil značné množství alkoholu. Měl rozcitlivělou a sdílnou opičku. I když jsem příliš nedoufal, že se něco dovím, automaticky jsem zahájil svůj nacvičený rozhovor. Odezva byla ohromující. Dodnes si pamatuji jeho slova.

„Máte pravdu,“ řekl. „Vražda, to není to, co si lidi většinou představují - dát někomu porci arzeniku - shodit někoho z útesu - no prostě něco takového.“ Naklonil se těsně ke mně. „Já znám jednu vražedkyni - dobře ji znám. A co víc, byl jsem do ní blázen... Bůh mi to odpusť, ale někdy si myslím, že jsem do ní blázen pořád ... A to je peklo - hotové peklo. Víte, ona to udělala více méně pro mě... Ne že by mě někdy bylo napadlo ... Ženské jsou d'áblíce - učiněné d'áblíce - nikdy byste nepomyslel, že takové děvče - milé, slušné, hezké děvče - nikdy by vám nepřišlo na mysl, no řekněte, že by mohlo vzít malého kluka k moři a že by ho mohlo nechat utopit - vůbec by vám přece nepřišlo na mysl, že něco takového by mohla udělat ženská.“

„A to víte jistě, že to udělala?“ zeptal jsem se ho.

„Naprosto jistě,“ řekl a najednou jako by vystřízlivěl. „Nikoho jiného to ani nenapadlo. Ale já to poznal v tom okamžiku, kdy jsem se na ni podíval - když jsem se tam vrátil - potom... A ona poznala, že já to poznal ... Ale nikdy si neuvědomila, že toho kloučka mám rád...“

Víc už toho neřekl, ale pro mě bylo dost snadné vysledovat ten příběh do minulosti a zrekonstruovat si ho.

Potřeboval jsem desátou oběť. Našel jsem ji v muži jménem Morris. To byla značně pochybná existence. Mimo jiné kšeftoval s omamnými jedy a dceru jedněch mých přátel naučil užívat drogy. Ta dívka spáchala ve věku jednadvaceti let sebevraždu.

Zatímco jsem vyhledával své oběti, můj plán postupně v mé mysli uzrával. Teď už byla má sbírka dokončena a korunu všemu nasadil rozhovor, který jsem měl jistým lékařem v Harley Street. Už jsem se zmínil, že jsem se před časem podrobil jedné operaci. Porada v Harley Street mě poučila, že další operace by už nebyla k ničemu. Můj medicínský poradce vyslovil svůj nález velice šetrně, ale já jsem zvyklý dobrat se v každém sdělení jasné pravdy.

Neřekl jsem ovšem tomu lékaři, k čemu jsem se rozhodl - že totiž nebudu umírat zvolna, zdoluhavě, jak by bylo lze očekávat. Nikoli, k mé smrti dojde ve víru vzrušení. Budu žít, než zemřu.

A teď k vlastnímu provedení zločinů na Černochovi ostrově. Získat ten ostrov - prostřednictvím toho chlapa Morrise, který zakryl všechny mé stopy - to bylo snadné. Na základě informací, které jsem sesbírám o svých budoucích obětech, jsem byl schopen pro každou z nich vymyslet vhodnou návnadu. Žádný z mých záměrů neselhal. 8. srpna přijeli všichni moji hosté na Černochoův ostrov. V té skupině jsem byl i já sám.

O Morrise už bylo postaráno. Trpěl zažívacími obtížemi. Než jsem odjel z Londýna, dal jsem mu oplatku s práškem, a doporučil jsem mu, aby si ji vzal těsně před spaním. Řekl jsem mu, že ten lék působil přímo zázračně na mé vlastní žaludeční šťávy. Přijal tu kapsličku bez nejmenšího zaváhání - ten člověk byl dost velký hypochondr. Nebál jsem se, že by mohl zanechat nějaké kompromitující doklady nebo záznamy. Takový on nebyl.

V jakém pořadí bude docházet k úmrtím na ostrově, to jsem pečlivě promyslel. Uvážil jsem, že provinění mých hostů je různého stupně. Rozhodl jsem, že ti, jejichž vina je nejméně tíživá, by měli odejít první a že by neměli trpět prodlužovanými duševními mukami a hrůzou jako ti chladnokrevnější provinilci.

Jako první tedy zemřeli Anthony Marston a paní Rogersová, Marston okamžitou smrtí, paní Rogersová v pokojném spánku. Marston, jak jsem zjistil, byl typ člověka bez nejmenší morální odpovědnosti, která je většině lidí vlastní. Byl to člověk amorální - neznaboh. A paní Rogersová, o tom nepochybuji, jednala převážně pod vlivem svého manžela.

Jak ti dva zemřeli, to jistě nemusím detailně popisovat. Na to velice snadno přijde policie. Cyankáli si snadno opatří každý majitel venkovského domu, aby mohl hubit vosy. Sám jsem ho trochu měl a nebylo nic těžkého vhodit ho za té napjaté situace po prohlášení z gramofonu do skoro prázdné Marstonovy sklenky.

Během té obžaloby jsem bedlivě pozoroval tváře svých hostů a vzhledem ke svým dlouhým zkušenostem ze soudní síně jsem došel k pevnému přesvědčení, že všichni do jednoho jsou vskutku vinni.

Když jsem nedávno trpěl záchvaty bolestí, předepisoval mi lékař prášek pro spaní – chloralhydrát. Nebyl pro mě problém si ho shromážďovat, až jsem měl nakonec smrtící dávku. Když Rogers přinesl pro svou ženu brandy, postavil sklenici na stůl a já, když jsem kolem toho stolu šel, jsem do brandy ten prášek vsypal. Bylo to snadné, protože v té době ještě nevzniklo žádné podezření.

Generál Macarthur měl smrt zcela bezbolestnou. Ani mě neslyšel, když jsem k němu zezadu přicházel. Musel jsem si ovšem velice opatrně zvolit chvíli k odchodu z terasy, ale podařilo se mi to.

Jak jsem předvídal, ostrov byl prohledán a vyšlo najevo, že kromě nás sedmi na něm nikdo není. To okamžitě vyvolalo atmosféru podezřívání. Pro své záměry jsem vbrzku potřeboval spojence. Pro tuto roli jsem si vybral doktora Armstronga. Byl to člověk důvěřivý, znal mě od vidění i podle mé pověsti a bylo pro něho nemyslitelné, že by člověk mého postavení mohl být ve skutečnosti vrah. Zaměřil své podezření na Lombarda a já předstíral, že v tom jsem s ním zajedno. Naznačil jsem mu, že mám plán, který nám snad umožní uchystat na vraha past, aby se sám usvědčil.

Ačkoli byl prohledán pokoj každého z nás, nebyly dosud provedeny prohlídky osobní. Ale k těm muselo dojít velmi brzy.

Rogerse jsem zabil 10. srpna. Štípal dříví, aby mohl rozdělat oheň, a neslyšel mě přicházet. V jeho kapse jsem našel klíč od jídelny, kterou večer předtím zamkl.

Ve zmatku, který nastal, když jsme hledali Rogerse, jsem vklouzl do Lombardova pokoje a odstranil jeho revolver. Věděl jsem, že ho bude mít s sebou - dokonce jsem dal instrukce Morrisovi, aby Lombardovi něco takového naznačil, až s ním bude hovořit.

Při snídani jsem vsypal zbytek svého chloralhydrátu do šálku slečny Brentové, když jsem jí doléval kávu. Zůstala pak sedět v jídelně. O chvíli později jsem se tam znovu vplížil. Brentová o sobě téměř nevěděla a nebylo těžké vpravit do ní injekční stříkačkou silný roztok cyankáli. Ta podrobnost s čmelákem - přivezl jsem ho na ostrov v malé krabičce - byla jistě dost dětinská, ale mně se líbila. Chtěl jsem co možná nejpřesněji dodržet text své dětské říkanky.

Tehdy jsem dal Armstrongovi na srozuměnou, že musíme uskutečnit svůj plán. Šlo prostě o toto: *Já* musím vypadat jako příští oběť. To snad vyvede vraha z míry - ale v každém případě budu pokládán za mrtvého a budu se tedy moct pohybovat po domě a po neznámém vrahovi slídit.

Armstrong byl tím nápadem nadšen. A provedli jsme ho téhož večera. Červenou hlinkou pomalované čelo, rudá zástěna a paruka z vlny - a představení bylo připraveno. Svíčky budou svítit blikavě a kolísavě a jediný člověk, který mě bude prohlížet zblízka, bude Armstrong.

Fungovalo to dokonale. Slečna Claythornová vzbouřila křikem celý dům, když objevila ty chaluhy, které jsem jí promyšleně pověsil do pokoje. Všichni se hnali nahoru a já zaujal pozici zavražděného.

Dojem, který to na ně udělalo, když mě našli, byl přesně takový, jaký jsem si přál. Armstrong zahrál svůj výstup jako herec z povolání. Odnesli mě nahoru a položili na mou postel. Nikdo se už o mě nestaral, všichni byli k smrti vyděšeni a měli hrůzu jeden z druhého.

Ve čtvrt na dvě v noci jsem měl venku před domem smlouvenou schůzku s Armstrongem. Odvedl jsem ho kousek dál za dům na hranu útesu. Řekl jsem mu, že z toho místa budeme vidět každého, kdo by se k nám blížil, a nás že z domu nebude vidět nikdo, protože ložnice mají okna na druhou stranu. Pořád neměl nejmenší podezření - ačkoli, kdyby si byl vzpomněl na slova té říkanky, bylo by ho to muselo varovat. „*Jeden z nich šel pasti klást...*“ Armstrong šel na můj pokyn klást pasti, ale do jedné se sám chytil.

Nedalo mi to velkou práci. Najednou jsem vykřikl, naklonil se nad sráz a vyzval jsem Armstronga, aby se podíval, jestli tam dole není vchod do jeskyně. Opravdu se naklonil. Rychle, prudce jsem do něho strčil, takže ztratil rovnováhu a sletěl do vzdouvajících se vln. Vrátil jsem se do domu. Blore zřejmě zaslechl mé kroky. Vstoupil jsem do Armstrongova pokoje, ale za pár minut jsem odtamtud opět vyšel a tentokrát jsem schválně způsobil trochu hluku, abych skutečně přilákal něčí pozornost. Když jsem sešel ze schodů, slyšel jsem, jak se někde otvírají dveře. Museli mě zahlédnout, když jsem hlavními dveřmi vycházel ven.

Za chvíli vyšli ven za mnou. Obešel jsem dům a vrátil se do něho oknem v jídelně, které jsem si nechal otevřené. Zavřel jsem je za sebou a později v něm rozbil sklo a vyhodil ven další figurku. Pak jsem vystoupil nahoru a lehl si opět do své postele.

Zapomněl jsem říct, že jsem do Lombardova pokoje vrátil revolver. Někoho by snad mohlo zajímat, kde byl schován, když se prováděla podrobná prohlídka. Ve spíži byla vysoká hromada konzerv. Otevřel jsem jednu z nejhluběji uložených plechovek - myslím, že v ní byly keksy - uložil do ní revolver a utěsnil víko lepicí páskou. Předpokládal jsem - a správně - že nikoho nenapadne prohrabávat se stohem očividně nedotčených konzerv, zvláště když ty horní plechovky byly zaletovány.

Po Armstrongově zmizení nastalo to, co jsem předvídal - tři lidé se do té míry báli jeden druhého, že se mohlo stát cokoli - a jeden z nich měl revolver. Pozoroval jsem je z oken domu. Když dolů z útesu přišel Blore, a byl sám, to už jsem měl přichystány ty obrovské mramorové hodiny. *Exit Blore...*

Oknem jsem pak viděl, jak Claythornová zastřelila Lombarda. Odvážná a duchapřítomná mladá dáma. Vždycky jsem si myslel, že na tu bude Lombard krátký, že ona nad ním bude mít dokonce vrch. Jakmile se toto stalo, připravil jsem scénu v jejím pokoji.

Byl to zajímavý psychologický experiment. Postačí vědomí vlastní viny a nervové vypětí, když právě zastřelila člověka, spolu s hypnotizujícími asociacemi, vyvolanými připravenými kulisami, k tomu, aby si sama vzala život? Měl jsem za to, že to stačí. A nemýlil jsem se. Vera Claythornová se před mýma očima oběsila. Já stál ve stínu skříně. Byl jsem ovšem připraven zasáhnout, kdyby si smyčku kolem krku nenavlékla sama.

A teď k poslední fázi. Zvedl jsem židli, kterou Claythornová odkopla, a postavil jsem ji ke zdi. Pak jsem šel hledat revolver a našel jsem ho nahoře na schodech, kde ho to děvče upustilo. Dával jsem pozor, aby na něm zůstaly její otisky prstů.

A nyní?

Především toto dopíši. Vložím to do láhve, láhev zapečetím a vhodím do moře.

Proč? No ano, proč? Bylo mou ctižádostí vymyslet vražednou záhadu, kterou nikdo nebude schopen rozřešit. Avšak žádný umělec, to si teď uvědomuji, se nemůže spokojit jen a jen s tím, že vytvořil umělecké dílo. Každý přirozeně touží po uznání, to je nepopiratelná skutečnost. A já mám, k tomu se pokorně přiznávám, ubohoucké, přirozené lidské přání, aby se aspoň někdo dověděl, jak jsem byl chytrý...

Z toho všeho je zřejmé, že se domnívám, že tajemství Černochova ostrova zůstane nerozluštěno. Může se ovšem stát, že policie bude inteligentnější než předpokládám. Bude mít koneckonců trojí vodítko. První: policii je pochopitelně známo, že Edward Seton byl vinen. Ví tedy, že jeden z těch deseti lidí na ostrově nebyl v žádném smyslu toho slova vrah, a z toho paradoxně vyplývá, že právě on musí být logicky *tím* vrahem. Druhé vodítko je obsaženo v sedmém veršiku té dětské říkanky. Armstrongova smrt je spojena „s kladením pastí“. V této

fázi té vražedné historie se praví, že na někoho je nastražena past, někdo že má být napálen - a napálen byl sám Armstrong a zaplatil to životem. To by mohlo dát slibný směr vyšetřování. Neboť v té době zbývají už jenom čtyři osoby a v té, která „šla pasti klást“, jsem přece jenom já mohl vzbudit důvěru.

Třetí vodítko je symbolické. Způsob mé smrti, který mě poznamenal na čele - znamením Kainovým.

Jen málo už zbývá dodat.

Až svěřím moři láhev se svým poselstvím, odejdu do svého pokoje a položím se na postel. K mému cvikru je připevněna dlouhá černá šňůrka - ta šňůrka je elastická. Celou vahou těla spočinu na cvikru. Šňůrka bude natažena přes kliku dveří a k jejímu druhému konci bude připevněn, nikoli příliš pevně, revolver. Doufám, že se stane toto:

Rukou, obalenou kapesníkem, uchopím revolver a stisknu spoušť. Ruka mi klesne k boku. Revolver, stržen elastickou šňůrkou, odletí ke dveřím. Narazí na kliku, odpoutá se od šňůrky a spadne na podlahu. Uvolněná šňůrka bude dál nevinně viset od cvikru, na kterém budu spočívat. Kapesník, ležící na koberci, nevyvolá určitě žádné komentáře.

Budu nalezen spořádaně ležící na loži a s prostřeleným čelem, což bude odpovídat zápiskům, které si vedly mé spoluoběti. V době, kdy naše mrtvoly budou prohlíženy, nebude už možno určit přesně čas smrti.

Až se moře uklidní, přijedou od pevniny čluny s lidmi.

A ti lidé najdou na Černochově ostrově deset mrtvých a nerozřešitelnou záhadu.

Podepsán Lawrence Wargrave